

Tidningsurklipp 1883-92

Newspaper Clippings
1883-92

Språk: Svenska
Language: Swedish

Scanned from a photocopy in 2012
By Lennart Holmquist

B

TIDNINGSSURKLIPP

1883-1899

6102

*Not original cover.
Original missing*

Herodes dog, men Guds ord växte till.

I Apg. 12 läsa vi, att Herodes på en bestämd dag klädde sig i konungslig skrud och satte sig på sin tron och höll ett tal till ett antal människor. Efter talets slut ropade folket: »Guds röst är detta och icke en människas». Och strax slog honom Herrens ängel, emedan han icke hade gifvit Gud äran; och han dog, uppäten af maskar. Men Guds ord växte till och utbreddes sig. Ja, sådan är historien om en stor fiende till Gud och sådan är historien till alla Guds fiender der intill denna stund.

Men här ligger också en kort historia om Guds rikets framgång: Men Guds ord växte till. Alla andra religioner äro i aftagande, med den kristen har gått framåt intill nu.

Den store engelske historieskrifvaren Sharon Turner, en man med de största kunskaper, lämnar följande statistiska uppgifter angående kristendomen och de kristnas antal uti olika tänder:

1:a århundradet	500,000 kristna;
» 2:a do	2,000,000 »
» 3:e do	5,000,000 »
» 4:e do	10,000,000 »
» 5:e do	15,000,000 »
» 6:e do	20,000,000 »
» 7:e do	24,000,000 »
» 8:e do	30,000,000 »
» 9:e do	40,000,000 »
» 10:e do	50,000,000 »
» 11:e do	70,000,000 »
» 12:e do	80,000,000 »
» 13:e do	75,000,000 »
» 14:e do	80,000,000 »
» 15:e do	100,000,000 »
» 16:e do	125,000,000 »
» 17:e do	155,000,000 »
» 18:e do	200,000,000 »

När sålunda, enligt vanlig berättelse skall afgifvas, måste det blifva minst 300,000,000 kristna.

Voltaire profeterade, att bibeln under det 19:e århundradet skulle dö ut och försvinna. Det 19:e århundradet är nu snart gånget. Det fattas cirka 8 år. Men bibeln lever ännu. Under senare hälften af detta århundrade hafva flera biblar utgifvits än under det förra. Vi kunna berättas för eder, att det rum, i hvilket Voltaire skref denna profetia för icke länge sedan blef fylldt från golf till tak med biblar af det schweiziska bibelsällskapet. Ja, så kommer det att gå i fortsättningen. Ära vare Gud för bibeln!

Följande artikel, som handlar om missionens penningfråga, hvilken spelar en så stor roll här i världen, är hämtad ur ett tyskt blad.

Tid efter annan uppdyka i tidningarna beräkningar öfver, huru mycket en hednings, judes eller turks omvändelse kostar. Det evangeliska Tyskland utbetalar årligen omkring två millioner till missionen. England och Amerika utgifva tjugo millioner. Man dividerar så detta tal med antalet af de inom ett år döpta hedningar, judar eller turkar och så är man färdig med räkningen. Folk har ondt om de kära pengarna, ja, man kan träffa på dem, som äro i förmåligt uppror öfver en sådan slösaktighet, medan på samma gång så stor nöd herskar.

Följande tre svar föräldras aldrig och ett fjärde följer som ock kan gifva något att tänka på.

1. Då Maria tog ett pund kostelig, oförfälskad nardus och smorde Jesu fötter med samt torkade dem med sitt lufvudbår, var det Judas Iskariot, som sade: »Hvarför har denna smörjelse icke blifvit såld för 30 penningar och gifven åt de fattiga?» Men detta sände han, förklarar evangelisten, icke för att han värdade sig om de fattiga utan för det, att han var en ljuf och hade pungen. Jesus är sparsam. Han besparar tusenden och låter dock upptaga det öfverblifna. Men der kärleken bjuder honom gåfver, der välsignar han alltid med sitt: »Låt henne i fred».

2. En skomakare, som hörde en herre förbittrad klaga öfver, att så mycket penningar giogs till missionen, svarade denne: »Lugna er, herre, ni har ju icke gifvit en cent af edra».

3. Jesus säger: »Hvad gagnar det människan, om hon förvärfvar hela världen och tager dock skada till sin själ».

4. Hvilka oerhörda penningsummor kräfvor och uppslukar icke synden? Man har beräknat att endast i London 100 millioner dollars utbetalas årligen till otuktssynder, och att dryckenkapslasten ensamt kostar England 1,000 millioner dollars årligen.

Huru kommer det sig, att sådana oerhörda summor icke väcka förargelse? De kunde ju lika gerna sparas.

Ännu en sak bör nämnas. Föränta Staternas regering begärde för några år sedan 12 millioner dollars årligen under 40 års tid för krigsrustningar mot indianerna. Medels evangelium skulle man kunna nå målet grundligare, bättre och billigare. Dessutom säger Gud allsmåttig, som har anbefallt missionen: »Mig till är guldet och silfret, men icke eders».

»Skörden är mycken.»

Huru mycket göres icke i våra dagar för utbredandet af evangelii budskap bland hedningarne! Och huru mycket återstår dock icke ännu att göra i detta afseende.

Så finnas t. ex. i Japan bland dess 12,000 städer och 60,000 byar endast 33,000 omvände af 40,000,000 invånare. Vid 1890 år slut arbetade i Japan 577 protestantiske missionärer, eller en missionär för 70,000 invånare.

I Kina med en befolkning af 390 mill. finnas 1,300 missionärer, eller en missionär för 300,000 människor. Och af Kinas många millioner invånare torde finnas föga mer än 37,000 kristne. Och skulle Kina få en missionär för hvarje 10,000-tal af sin befolkning, behöfdes 38,000 nya missionärer.

Indien har en folkmängd uppgående till 270 mill., och bland dem arbeta 1,000 missionärer. För att få endast en missionär för hvarje 10,000-tal af befolkningen behöfver Indien ytterligare 26,000 missionärer. Sannerligen, ännu gäller frälsarens ord: Skörden är mycken, men arbetarna äro få.

Bibeln i Kina. Enl. senaste rapporter från bibelsällskapet hade år 1876 icke mindre än 225,000,000 sidor af den heliga skrift blifvit spridda i Kina. Sedan dess har L. H. Gulick varit bibelsällskapets agent i Kina och 2 millioner exemplar af bibeln hafva blifvit spridda, således fullt ut 225 mill. sidor mera. Att döma af bref från missionärer i Kina framgår att bibeln finnes och läses i många mörka trakter af landet, dit icke ännu missionärer kunnat komma. Herrrens ord skall icke återkomma såfångt.

Kinesiska traktatsällskapet,

som 1878 bildades i Shanghai för att sprida kristlig litteratur i det stora kejsardömet, arbetar nu afven i Indien, Australien, Japan, Sandwichsöarna och Amerika. Under det sist förflutna året har detta sällskap utgifvit och låtit sprida mer än en fjerdedels million böcker och traktater. Det kinesiska religiösa traktatsällskapet består af utländska och infödda kristna af många olika sekter och har sitt hufvudkvarter i Shanghai.

1890 H.W

Kinas kejsarinna

lär vara mycket välvilligt stäm mot den kristna religionen. Derom säger en kristlig kinesisk tidsskrift: I Peking bor en gudfruktig kvinna, hustru till en utländsk köpman, som använder en stor del af sin tid till att gå omkring och göra godt. En dag kom hon på besök hos en dam af hög rang. Hon hade då några biblar med sig. En ung dam var närvarande, hvilken med stort intresse hörde det samtal, som fördes. Hon lyssnade med uppmärksamhet till det gamla, glada budskapet, att Jesus har dött för världens synd, och när den kristna gästen hade slutat, uttryckte hon sin glädje öfver, hvad hon fått höra. Hon sade, att hon ville uppföra ett hus, der den sanna Guden skulle tillbedjas och evangelium predikas. Detta unga fruntimmer är nu kejsarinna af Kina.

Evangelii framgång.

Den kristna missionen räknar för närvarande 2,146 missionsstationer, 3,000 ordinerade missionsärer, 30,000 infödda missionsarbetare och 2¹/₂ million medlemmar, samlade i ordnade församlingar genom den nyare tidens missionsarbete. Indien är det äldsta och största af de bearbetade fälten. Arbetet började der 1706, och der finnas nu representanter för omkring 50 olika missionsällskap. Missionärernas antal är 730, och deras infödde medhjelpare utgöra omkring 8,000. Missionsstationerna äro 632, och i de ordnade missionsförsamlingarna äro 470,000 medlemmar. Från Skandinavien finnas 100 missionsärer, som nu verka på hednafälten, och minst 20,000 kristna äro genom skandinavisk verksamhet omvända från hedendomen.

Från missionsfältet.

Kinesiska baptistförsamlingen i Portland, Ore., består af 22 medlemmar, af hvilka endast 46 bo på platsen. Oaktadt sitt ringa medlemsantal, och dock församlingen sex hundra dollar till utländska missioner förlidet år. Hvilken annan församling med så litet medlemsantal kan uppvisa ett dylikt intresse på missionsintresse och öfvervillighet? N. W. P.

Ar 1888

Segertecken.

Det fins nu 450 millioner menniskor, som bekänna sig till den kristna religionen. Buddhas efterföljare äro 370 millioner. Kristendomen är således äfven i nummerstyrka världens starkaste religion. — Mer än detta betyder den omständigheten, att kristendomen är den enda religion, som växer och gör eröfringar. De öfriga religionerna hålla på att förlora sitt värde öfver sina bekännare utan att vinna nya fästen. Kristendomen missionerar i alla land och bland alla folk på jorden. — Det fins på hednafälten omkring tre millioner kristna, bibeln är översatt till 300 olika språk, 100,000 unge personer uppfostas i högre missionsskolor, 400,000 äro under kristlig uppfostran. Detta är kristendomens närvarande arbete midt ibland hedningarne.

Missionen i Kina.

Den engelsk-presbyteriska kyrkans mission i Kina går långsamt men säkert framåt. De församlingar, som bildats, börja så småningom underhålla sig sjelfva. Genom kristlig undervisning har stor förändring i intellektuellt afseende förmärkts bland befolkningen.

Det första missionsällskapet i världen, som uteslutande hade hedningarnes omvändelse till uppgift, stiftades den 2 Oktober 1792. Nu finnas 223 evangeliska missionsällskap, 5,594 missionärer, 33,543 infödda medhjelpare, och år 1890 uppgingo de bidrag, som lemnats till hednamissionen till 57,147,940 kr.

Hvad en liten skärf kan göra. För femtio år sedan gaf ett litet barn fem öre till missionen. En traktat köptes för fem öre och gafs åt en ung man, som till en bibelsk hörsal. Han reste 40 mil för att läsa den. De kristna lärarne gifvo honom undervisning, och Gud gaf honom ett nytt hjerta. Ynglingen följde hem och predikade för andra, och på den plats, der förut icke fanns en enda kristen, finnas nu omkring 1,000 enda hedningar.

Betydelsen af kvinnans missionsverksamhet i Kina.

Under de nyligen hållna majmötena i London berättade pastor J. Mc Gowan från Kina följande:

Vi hafva nu en stor kristen församling i Amoy, som under många år varit sjelfunderstödjande. Denna församling är helt och hållet en frukt af en enda kvinnans verksamhet, som jag första gången träffade för cirka tjugutvå år sedan. Det tillgick på följande sätt: Då vi först begynte vår mission i staden Amoy, gick denna kvinna en dag förbi den plats, der vi förkunnade evangelium. Hon gick in och lyssnade. Vil hemkomsten derifrån frigade hennes son, som var en rå, ogudaktig man, hvar hon varit. »Jag har varit i de kristnas kapell», sade hon, »och för första gången i mitt lif hört hvad detta folk har att förkunna.» »Det var orätt af mor, att gå dit», sade han och blef vred. Modren sade: »Du vet icke, hvad jag har hört i dag; du har blifvit bedragen rörande denna lära. Vill du icke sjelf komma och höra?» »Nej aldrig», var hans afgjordt svar. »Men väl skall jag försöka hindra mor att mera komma dit.» »Det lönar sig icke, kära barn», svarade den gamla, »ty jag har hört något, som skall sitta kvar i mitt hjerta, så länge jag lever.»

Så fortsatte då modren att söndag efter söndag besöka vårt bönehus. En dag kunde sonen icke längre hålla sig. Han följde efter modren för att lära känna hemligheten af detta ställes dragningskraft. Och samma söndag blef han en kristen och har nu under tjugu års tid varit min bästa hjälprede inom församlingen.

Hvad blef resultatet af denna kvinnas verksamhet inom sin familj? Ja, hon hade fyra söner och alla blefvo de kristna, deras hustrur blefvo också kristna, och för ett år sedan var jag med om att inviga en af hennes söner till pastor för en af våra närmsta kristna församlingar. Denna gamla kvinna har varit medel att föra femtio till sextio själar till Kristus.

Förr än vi så kvinnorna i Kina omvända till Kristus, är det så långt söka omvända männen.

»De dö icke på det sättet.» Då en afrikanst predikant en gång predikade öfver texten, »det är falligare att gifva än att taga», uttrådade han bland annat: »Jag tänner till många församlingar som dött därför att de icke gifvit nog; men jag har aldrig hört att en församling dött därför att hon gifvit för mycket. De dö icke på det sättet. Eller har ni någonsin hört, eller veten I om någon församling som dött därför att hon gifvit för mycket. Om så är, låt mig meta det, så skall jag strax reja dit; och jag skall klättra upp på den församlingens kyrkotak och upplysta mina händer till himmelen och säga: »Salliga äro de döda, som i Herren dö.»

Kejsarinnan af Kina och skräddaren.

Fru Lucy W. Beach i Tang Chow, Kina, skriver till sina vänner och omtalar huru en skräddare i Kina för ett par år sedan fick höra evangelium förkunnas ute på en öppen plats. Han anammade ordet med glädje och slöt sig till den lilla kristna församlingen som fans. Då för några månader sedan den kejserliga brudens utstyrsel skulle i ordningställas, var det flera orsaker som gjordes, att ifrågasvarande skräddare blif vald att utföra arbetet. Då vår skräddare, som är en varm kristen, med sina biträden anlände till den kejserliga damens hem, för att arbeta på brudutstyrseln, modtog han afven sitt nya testamente. Under det han sydde, hade han det uppslaget bredvid sig på bordet. Den unga kejsarinnan kom in och fick se bibeln. Hon tog den i sin hand, beundrade dess vackra band i guldsnitt och frågade hvad det var för en bok. Skräddaren förklarade, att det var en del af de kristnas heliga Skrifter, meddelade henne något af dess innehåll, hvar efter hon själf läste en stund i boken.

En dag då kejsarinnan var i ett rum tillsammans med en yngre syster, fick hon se ett af skräddarens biträden, som afven var en kristen, komma gående öfver slottsgården. Hon sånde en tjener efter honom, och när han kom in, sade hon: »Nu ber jag er innerligen att meddela mig mera om denna nya lära.»

Att en flicka om tjugufyra år, som kort derpå skulle blifva kejsarinna, kunde, endast en månad före sitt förlopp och midt under förberedelserna dertill, intressera sig för att af en skräddare omottaga undervisning i den heliga Skrifs lära, det här vittno om ett hjerta och sinne, som hvarje kristen bör glädjas öfver att finna hos en person af så hög samhällsställning.

Indien.

Inom den gossnerska kolmissionen i Indien döptes sistlidne år 1,073 hedningar samt 1,080 barn af kristna föräldrar. I Bengalen och Nordindien döpte de biskopliga metodisterna 2,165 barn. Skotska frikyrkommisionen upptog genom dopet i sina församlingar i Indien 1,089; de amerikanska förenade presbyterianerna, som arbetade på Himalaja, döpte omkring 600, skandinaviska santalmissionen 415, engelska kyrkliga missionen, som arbetar i Bengalen, Peridschab, Sindh och Nordvestprovincerna, döpte 251 äldre och 820 barn, engelska utbrednings-sällskapet, som verkar i norra Indien, upptog genom dopet i sina församlingar omkring 1,700 personer. Samma sällskap har i södra Indien samtidigt fått döpa 1,633; i Tellugu- och Korenerlandet ha de amerikanska baptisterna döpt 5,379, engelska kyrkommisionen i Tenneweli, Trawankor, Ceylon o. s. v. döpte 1,416 äldre och 3,509 barn, leipzigermisionen i Tamulerlandet 309 och baslermissionen 107 personer.

Missionsgåfvor.

Om vi af hjertat älska missionen, kunna vi på många sätt understöja den samma. Afven den fattigaste har då något att gifva bort. Sekreteraren i ett engelskt missions-sällskap skriver derom:

»Jag känner en fattig sjukling, som redan flere år legat på ett sjukhus. Bredvid hans bädd står en sparbössa, och han sänder mig årligen 10—12 kr. Han läser ifrigt missionstidningar och beder utan åtskilnad för en hvar missionär, som der nämnes. Jag känner en fattig man, som har 8 höns, och alla de ägg, som hönsen värpa på söndagarne, gifver han åt missionen. Han gaf i fjol 19 kr. Jag vet om en vagn, som årligen inbringar åt missionen 40 kr., ett äppleträd, som ett år inbragte 15 kr. o. s. v. De fattiga och obemärkta missionsvännerna kunna göra ofantligt mycket — och de göra mycket — för missions framgång.

Barnemord i Kina.

I en tor, ubeboet Dal, omgiven af nøgne, bratte fjelbe, iffe langt fra Öpen Kanton, flyder en liden Elv. Indvaanerne i Krafren udgaar denne dyftre Dal, hoor der herfter Gravens Stilhed; kun nysgjerrige Engelmænd ser man en Gang imellem fyre sine Stridt berben. Om Natten derimod kister ofte en eller anden Kvinde ved Stinnet fra en Lygte sig nedover den smale Gangsti, til hun naar en Klippeafstads, hoorpaa man hører noget tungt falde i Vandet. Derpaa følger høie Jammerraab, som bliver svagere og svagere, til de tilslut ophører. Det var en Noder, som af Nød eller Fortvivelse blev breden til at bræbe sit Barn; thi Kinejerne siger, at man har Ret til at tage de Børn af Dage, som man iffe kan opfostre. Denne Ret misbruges ogsaa til det yderste. I Kanton er viselig Søderne ved Omgangen med Europeerne bleve forbredte. Der ombringer man iffe længere selo Børnene, men bringer dem til gamle Kvinder, der ved Nattetid begiver sig til Klippeantenn, hoor en hul Træstamme tager et Stykke udover Floden nedenunder. Paa denne Stamme lægges det flakars Barn, som snart glider udfor samme og falder i Vandet. I Frankrige dannebes for 50 Aar siden et kristeligt Selskab, der havde som Maal at kjøbe kinesiske Børn og give dem en kristelig Opdragelse. I Aaret 1854 brulnedes 80 Børn i Floden. Kinejerne selo hindrer Europeerne fra at kjøbe Børn.

*Sv. Missionsförbundet
1883. Från Kiina. No. 12.*

För ungefär ett år sedan kom en ung kines, som var bosatt på landet, in i staden Gantschalle. Der fanns ett kristligt kapell, i hvilket predikan regelbundet hölls af en engelsk missionär och dennes infödde medhjelpare. Kapellet ligger vid en gata och står öppet för hvem som helst. Detsamma är det förfört med en på långt håll iynlig inkräft, af hvilken förbigående genast kunna sluta till, hva för slags hus det är. Dersför var det ej heller svårt för den unge mannen att få reda på kapellet, hvilket juft varit hans mål. Om han än hafst något mer att uttälta i staden, hade han nemligen väsentligast kommit dit för att få litet närmare reda på "evangelium". Men hvad visste väl han om evangelium? Wi skola låta honom sjelf besvara denna fråga.

"Jag köpte", säger han, "för någon tid sedan en bok, som handlar om Jesusreligionen; jag och några andra af folket i byn hafva läst den, och sedan hafva vi försökt att bedja till Gud och tjena honom så, som det är föreskrifvet i boken. Men nu är det åstundigt, som vi icke förstå, och vi ville dersför få höra litet mer om denna lära". En infödd evangelist, Ho, grep sig då genast med fröjd an att undervisa denna sanningssölkare, hvilken antagligen nu redan är döpt. Den lilla bok, hvarom han talade, var Johannes' evangelium.

Några dagar senare kom en annan ung man i samma ändamål till samma kapell. Hans broder hade ett halft år förut köpt ett Lukas' evangelium af tvenne kristna, som vid en marknad i grannskapet utbjudit böder och traktater. Hela den unge mannens familj hade läst boken, och den gamle fadern hade nu jämbt sonen till staden, för att han der skulle få weta något mer om Jesusläran. Missionären förvånades öfver det warma frälsningsbegär, som uppenbarade sig hos den unge mannen, äfven som öfver de goda svar, denne afgaf beträffande innehållet af Lukas' evangelium. Han meddelade honom od under deras korta sammanträffande så mycket som möjligt ut de heliga skrifterna och bad med honom, hwarefter mannen aflägsnade sig, följd af missionärens warma wälsignelser.

Några wendor senare kom den unge mannen tillbaka och stannade då några dagar hos missionären, hwarefter han återwände till sitt hem, åtföljd af missionären Ho och en annan kristen inföding. Hela samittjen: den 72-årige fadern, den 70-åriga blinda modern, äldste sonen med hustru och barn samt en yngre son — alla fröjdade de sig högligen öfver detta besök. De hade hillits försökt sig genom handtjensten, och helt nyligen hade de fått en stor beställning på leverans af sådana rörelser. Men nu lemnade de helt och hållet denna handelsrörelse och allt öfrigt, som stod i samband med afgudatjensten, samt omwände sig till kristendomen. Några af dem hafva sedermera undfått det heliga dopet.

Rösterlandet

Polstjärnan

(7)

Lustigt nog är det en allmän förutsättning i kristna land, att i hednalanden är det hett året om. Ett bref jag skref till »U. S.» förliden sommar gaf ju äfven stöd för en dylik föreställning. Här i norra Kiina är det emellertid ingalunda hett hela året om. Vi hafva haft en ganska bieter vinter. Under två månaders tid har marken varit frusen och för närvarande är det bitande kallt.

Den kinesiska klädedräkten denna tid på året är dock så beskaffad, att man med lätthet kan kläda sig varm. Man bär på åtta å tio skålpund bomull. Icke nog med att öfverklädnaden är vadderad — den liknar ett stort sticktärke — utan äfven byxor, strumporna och skorna äro likaledes försedda med tjock stoppning. Jag sådo just till br. L. härom aftonen: tänk om våra vänner därhemma fingo se oss i den här utstyrseln, nog skulle det gifva dem ett hjärtligt skrat. Jag tror mig våga påstå, att det gärna icke kan finnas något löjligare, hvad utseendet beträffar, än ett par vadderade kinesiska byxor. Hvardera byxbonet är omkring en aln i omkrets, och upptill mäta de *nåra tre alnar i omkrets*. Då de nu till på köpet äro tillbundna omkring smalbenet, kan du göra dig en föreställning om, hur det skall ta' sig ut. Sak samma, de äro warma, det är hufvudsaken. Ofvampå sticktärket, som räcker ned till fötterna, har man en tröja, likaledes vadderad. Den mäter öfver två alnar i omkrets. Dess längd är en och en half aln och ärmarnes widd — *en aln och ett kvarter*, såväl ned vid handleden som upptill. Då kan du tänka dig hur den ser ut. Jag mätte br. L. om lifvet här-omdagen och fann att hans omkrets utgjorde — *sem fot*. Hvad tycks? Hufvudbonaden liknar en gammaldags fruntimmershufva. Äfven den är vadderad.

Att vårt rum inte är särdeles varmt, kan du förstå, då tvättvattnet fryser där. Till en annan vinter, om Gud låter oss lefwa, hoppas vi kunna värma våra rum litet bättre än vi nu kunna.

En unge "Sjunge" of Kiingen

Om Kongostatens finanser

har Stanley lemnat några på den belgiske kungens egna uppgifter baserade meddelanden. Enligt dessa har kongoförtaget sedan sin början kostat konungen 8,750,000 francs. Efter Berlinkonferensens uppging de årliga utgifterna till 2 mill. francs, hvarest endast 500,000 betäcktes af ulförseltullarne; resten fick konungen släppa till. Sedan statens verksamhet utsträckts till öfro Kongo, ökades utgifterna till 8 mill. Efter 1887 stego de oupp-hörligt, då nya ångare anskaffades, nya stationer anlades och kongo-armén skapades, samt uppgå nu till 4,250,000 francs. Af dessa betalar konungen 1 mill., Belgien 2, och inkomsterna lemna 625,000 francs, så att bristen är 625,000. Till att täcka denna förlä ej de nya skatter, som lagts på faktorierna, handeln med spirituosa och kongoprodukter. Skola nu de på Brysselkonferensen beslutade åtgärderna mot slafhandeln sättas i verkställighet, så svälla utgifterna upp mycket högt; och då finnes enligt Stanleys åsigt ingen möjlighet för kongostaten att reda sig, om den ej får påläggna införseltullar.

Holländska regeringen nekar emellertid härnackadt att tillåta en dylik åtgärd. I stället har hon nu föreslagit, att samtliga makter, som undertecknat Berlin- och Brysselkonferensernas beslut, skulle gemensamt godkänna Kongostaten den summa, som de föreslagna tullarna skulle inbringa, samt dessutom medgifva Kongostaten rätt att upptaga en särskild tull på alkohol, 25 francs pr hektoliter.

Kongoregeringen är dock mindre nöjd med detta motförslag, enär genom det sammans antagande makterna skulle få rättighet att kontrollera summornas användning, och hon iakttagor för öfrigt en tydlighet och hemlighetsfullhet, som anses högligen klandervärda.

Det stora Afrika.

Missionär Vernal, som arbetar i vestra Afrika vid stationen Lagos, skriver: I Afrika talas omkring 700 språk. Det stora negerlägde, som lefver i södra Sudan och omkring Guineabugten, talar 195 språk och 49 dialekter. Om vi skulle sända 2 missionärer till hvarje stam, som talar ett bestämt språk, behöfde vi 1,400 arbetare. Sudan är ett stort bälte, befolkadt af omkring 90 mill. människor. Gud har här vid Lagos gjort stora ting, hvaröfver vi glädjas; men ännu återstår mycket att göra, ty ännu finnes här 3,000 hedningar och muhammedaner.

1890

1890 Kongo. (1890)

Missionär J. Larsson, som jemte Andreæ håller på att anlägga Sv. Missionsförbundets 4:e station i Kongo, nämligen Nganda, beskriver den samma sålunda:

Vår station ligger eller rättare kommer att byggas på en ofantligt hög backe, som man, från hvilken sida man än kommer, behöfver minst 25 å 30 minuter för att bestiga, hvarunder man får sig ett grundligt svettbad. Men så kan man och andas fritt sedan, ty en frisk passadvind blåser nästan ständigt. Rundt omkring utbreda sig vidsträckt dalar med talrika byar och mycket folk. Då man står här på backen och skådar öfver nejden, ser man 20-tals lummiga lundar, öfver hvilka palmernas kronor höja sig med kunglig stolthet. Och hvad säga oss dessa lundar, hvarom tala dessa palmer? Jo, att derborta lefva, försäkra och dö i hedniskt mörker hundra, ja tusentals af Hams svarta slägte. O, de arma! Må evangeli klara ljus snart byta fram här under palmernas skugga! Jag längtar att snart se uppfyllelsen af herrrens löfte: »Till dig skola de alla komma».

Balolofolket.

Kongo-missionens esqvator-station är helig. Bland ett folk, kalladt Balolo. Detta folk står högre i kultur än något annat folk, man ännu träffat på i Kongostaten. De äro af en välformad kraftig kroppbyggnad, i allmänhet framför europäerna. Hvarje man har skuld och spjut, hvilkets bruk han väl känner, som äro förstås at, att hela folket för omkring åttio år sedan, ryckte från österafrika och tog i besittning Kongoflodens vestra kust, ända från esqvator till Iuganda, samt har behållit denna besittning under allt motstånd från grannfolket. Det kan med sanning sägas, att Balolos utgör den viktigaste af alla de många stammarna i Ekvatorial-Afrika inom fristaten Kongs omräde. De utmärka sig för intelligens, vänlighet och industri, egenskaper af Guds forsyn bestämda att verka mycket för Afrikas framgång. Balolos kunna icke räknas för barbariska, om de än ha många bruk, som vi skulle kalla grymma.

Hvad deras industri beträffar så stå de såsom L. ex. jordbrukare framför alla andra stammar. Vida landsträckor ses väl odlade, bärande majs och manioka, folkets hufvudvaror. De äro mera jordbrukare än handlande, ehuru de på de inre floderna utöfva stor handelsverksamhet. De äro skickliga i smältning och arbetande af koppar, och många människor föda sig dermed. Deras knivar, yxor, hyllar, backor, spadar, spjut, armband, halsband och andra prydnader äro beundransvärda. Deras slaktknivar (execution knives) utgåro under af konst, utsökt fint granerade och särdeles väl inrättade för sitt ändamål. Skickliga sjömän som de äro hafva de stora, vackra kanoter.

Det bästa beviset för Balolostammens civilisation är dock deras samhällslif. De äro mera klädda, och mera efter holländ folklängs begrepp än man vanligen ser i Afrika. Deras städer äro bygda efter en väl ordnad plan, med rätta gator, som skära hvarandra. De hafva lifven Stadshus eller Rådhus, der lag- och rättsfrågor samt kommunala saker afgöras. Kvinnans likställighet med mannen är anmärkningsvärd, hon deltagor i deras rådslut och har mycket att säga vid lagars stiftande och lagars rannsaking. Husen äro stora och väl bygda; städerna äro vidsträckt. En stad, Bousole, som missionär M. Hittrick, (hvilken afgifvit denna berättelse) genomvandrade, hade fyratusen invånare, och det förbrades tre timmar för att hinna igenom den.

1890 1890

Den svenska kongomissionen här hittills trott sig mycket löfsterik. Ehuru knapt tioårig har den fått vara medel till frälsning för hundratals, ja, kanske tusental af landets svarte inbyggare. Den har bygt fyra stationer, Mukimbungu, Kibunzi, Diadia och N'ganda, med prediko- och skollokal, hvarst gamla och unga söndag och hvardag samlas dels för att höra Guds ord dels för att lära sig läsa, skriva o. s. v. Den har anlagt ett litet boktryckeri, hvarst böcker på folkets språk tryckas. Genom den svenska missionens arbete föreligga de fyra evangelierna öfversatta och tryckta, så att de infödingar, hvilka lärt sig läsa, nu på sitt eget språk kunna få läsa om Jesus världens ljus, som är kommen att upplysa deras mörker. Ett större grammatiskt arbete på svenska öfver fotispråket, som talas derute, är under utgifning och tryckes i Mukimbungu.

I början af de svenske missionärernas arbete derute såg det ut, som om de klimatiska och andra svårigheter näppeligen skulle vara af samma farliga natur, som man kunnat vänta sig vid bedrifvandet af mission i en vild trakt af Centralafrika. Visserligen kunde icke alla de först utsände missionärerna fördraga klimatet och stanna på sin post. Men Pettersson och Westind stodo dock kvar år efter år och arbetade med mycken framgång. Och ända till 1886 hade det svenska missionsfältet i Kongo saknat — hvad som annars merändels brukar pryda de nnyupptagna missionsfälten — missionsarbeters grafvar.

Det var sagda år döden skördade forstlingskärven bland de svenske arbetarne derute, den pligttrogne och varmhjertade L. F. Hammarsstedt. I honom hafva sedan följt under de gångna åren tre qvinliga arbetare: Elisabet Karlsson, Anna Andersson (Hammarsstedts trolofvade) och Wilhelmina Svensson. Sedan i april detta år finnes icke mindre än fyra missionsgrafvar i Kongo. Och nu har åter en af desse, som vägat sitt lif för missionens heliga sak, Nils Tuweson fått lemna stridsplatsen och ingå i hvilan. Men hans kropp hvilade icke i Kongos jord utan är begravd på ön San Jago i närheten af Afrikas västligaste udde, kam Verde

Afrika

Dr Cross, en af skotska frikyrkans missionärer i Nyassa, har nu 300 slafbarn inskrifna i sina skolböcker. Dessa barn äro indelade i 6 klasser och undervisas under 6 jätteträd. Dessa små hafva alla varit ett mål för de arabiska slafjägarnes grigra blickar. Under de 5 senaste åren hafva slafjägare gjort ständiga anfall på missionsområdet vid norra ändan af Nyassasjön. Vid dessa anfall gå de tillväga sålunda. De omringa i tidigaste daggroningen den by de vilja röfva och aflossa skott inåt husen. När då de förskräckta männen rusa ut för att undkomma, blifva de nedskjutna och deras hustrur och barn tillfångatagna. Det är rörande att se dessa nakna, hjälplösa afrikanska barn, som hållits fångna i de grymma slafjägarnes hälor, nu samlade i missionsskolan, der de alla på sitt språk och med behaglig röst sjunga: »gå ej förbi mig, o, frälsare kär» och andra sånger.

Rusdryckshandteringen i Afrika.

Missionstidningen Herald innehåller följande uppgifter om rusdryckers införande till Afrika. År 1885 exporterades till denna världsdelen mer än 10 millioner gallons* rusdrycker från följande land: England 311,384 gall., Tyskland 7,823,042 gall., Nederländerna 1,096,146 gall., För. staterna 737,650 gall., Frankrike 405,944 gall. och Portugal 91,525 gallons. En engelsk handlande vid Manah-floden säljer till infödingarne 1,000 gallons rusdrycker i veckan.

Frukterna af denna mordande handel ha icke uteblifvit. För 20 år sedan var det högst sällsynt att få se en berusad kaffer. Men nu påträffas de i berusadt tillstånd öfver allt i Kafferlandet — män, kvinnor, ja till och med gossar och flickor. På somliga platser betalar man 14-åriga gossars och flickors lön medels rusdrycker.

Hvilken skam för s. k. kristna! Och hvilken skada de härigenom göra Guds rikssak!

Från Kongo.

Söndagsskolbarnen i Vesterås hafva erhållit ett bref från missionär Noren, ur hvilket följande meddelats Sv. Morgonbladet:

Nganda den 4 nov. 1891.

Mina innerligt kärna små vänner!

Frid af den store baravännen! Dagar och år hafva flytt, sedan jag hade den stora förmånen att vara tillsammans med eder för att lisa Guds ord och upptämma lofsånger till hans ära.

Jag räknar dessa välsignade stunder till de lyftigaste i mitt lif.

Ehuru jag nu befinner mig så långt från eder, gör jag dock ofta med tankens soabba tåg en färd öfver haf och land och kelsar på eder.

Men i viljes ju höra något om baran i Kongo. Nu vil, det skolen i S. Här på stationen ha vi nu 40 gossar, som bo här och äro med i skolan. Några flickor ha vi deremot icke, emedan dessa ej för sina föräldrar få komma hit. De måste nämligen från det de äro mycket små arbeta i jorden. Våra gossars ålder varierar mellan 7 och 17 år.

För att vara baro, syss komma ur sina hedniska hem, äro de ovanligt snälla. I skolan göra de förvånande framsteg. Många af dem hafva redan lemnat sina afgudar. Om qvällarne, sedan arbetet är slutadt, brukar jag rätt ofta höra dem utan uppmanning af oss missionärer hålla bönenämte. Den ene berer då efter den andre. Mer än en gång har jag fallit glädjefullt, då jag, osedd af dem, hört och sett dessa deras möten. Sedan flere af dem bedt, börja de sjunga sång på sång. Och hvilken sång sedan! Ej äro rösterna vackra, men de äro starka och själfulla. Jag förskräks, att våra 40 gossar skulle öfvertröta er alla, både gossar och flickor.

I sen sålunda, mina små vänner, att Herren både älskar och frälsar dessa små svarta varelser här ute. Jag har sjelf riktigt förväntat öfver, att han på så kort tid kan så helt omskapa dem. När de komma hit, äro de stygga på allt sätt. Men efter någon tids vistelse i skolan blifva de som snälla barn.

Det ledsammaste är, att vi ej alltid få behålla våra gossar, utan de tvingas af sina anhöriga att gå härifrån. För tre dagar sedan lemnade en af våra största och förhoppningsfullaste gossar skolan. Hans fader hade dött, och derfor måste han hem. När gossen vägrade, sade hans närmaste:

»Om du ej kommer hem, skola vi taga dig och sälja dig till slaf.» Och så måste han med.

Hans »göromål» är och blir under ett års tid att skaffa mat åt sin allidne faders hustrur. Dessa enkör, deribland gossens moder, måste nämligen, enligt gängse sed, under ett helt år elda under liket. Detta tillgår på följande sätt: Liket hänges upp i en hyddas tak, hvarest eld uppgöres under det samma, och skall denna eld underhållas ett år.

Efter ett år sker sedan begrafningen, då liket inlindas i papyrusmattor och flere slags tyg, hvarpå följer en vidrig dans, i hvilken äfven liket, buret af flere starka armar, skall vara med. Sedan man så till, druckit och dansat i flere dagar, hålles giftpalaver, då den, som tros genom troldom hafva förorsakat maonens död, skall uppenbaras och äta gift, hvilket i regel har dödlig verkan.

I kungen af dessa meddelanden först, våra barn, hvilka oerhörd stora ösmånar i egen. Tackem Gud derfor och bedjen honom frälsa edra olyckliga likar härute.

Varen lydiga mot far och mor och mot edra lärare, och älsken hvarandra innerligt. Jag önskar er alla ett godt nytt år.

Bedjen för eder vän

Aug. Noren.

Kongostaten.

Kongoregeringen har nyligen afgifvit en berättelse till konungen af Belgien angående statens förvaltning. Enligt denna äro f. n. 12,000 kilometer öppna för skeppsfart mot 3,000 km. 1880. Det inre lugnet har på de senare 10 åren endast två gånger blifvit störda. Båda gångerna hafva stränga straff förekommit, och ännu strängare anses man sig komma att behöfva tillgripa fram-

deles. Rättsväsendet har gått framåt. I nedre Kongo finnas domstolar, i nordliga delen af staten herskar ännu det militära väldet. I öfre Kongo återstår åtskilligt att önska i afseende på rättvisans handhavande. En strafflag och början till en civillag äro offentliggjorda. Främlingarnes förhållande är ordnadt efter »de liberalaste internationella rättsgrundsatser». De straffade hållas till allmänt arbete och användas till bårerjetjen. En lag rörande besittning af fast egendom har blifvit stiftad i öfverensstämmelse med det system, som är rådande i de australiska kolonierna.

Vid öfre Kongo kunna främlingar få taga i besittning ännu oodlade landsträckor, om de derom träffa aftal med regeringen och de infödde. De i kongostaten boende främlingarnes antal uppgår till 744 mot 246 år 1888; dödlighetssiffran har sjunkit från 7,08 till 4,80 proc.

En regelbunden postförbindelse underhålles, hvilken 1890 expedierade 74,988 försändelser. Stort behof förefinnes af en direkt ångbåtslinje mellan Antwerpen och Banana.

Staten har en krigshär och en flotta, den senare bestående af 43 fartyg. Tio läkare äro der anställda. »Röda kors» skall inrätta ett sjukhus, och ett rekonescenscentrum håller på att byggas.

Med finanserna är det klent bestådt. Inkomsterna kunna på långt när icke betäcka utgifterna. Den belgiska statens tillskott af inemot 4 mill. kr. ärligen förslår icke att fylla bristen, utan kungen måste taga åtskilligt ur sin privata kassa. Ansträngningarna för slafhandelns undertryckande taga de största summorna. Handelen har under sista året icke heller lemnat rätt gynnsamt resultat.

På det religiösa och moraliska området har man att uppvisa stora framsteg. Med påfven är så orlndadt, att den katolska kyrkan i Kongostaten är fullkomligt fri. Talrika katolska och protestantiska missionsällskap arbeta på infödingarnes omvändelse. Trots protest från de större handelshusen har kongoregeringen förbjudt vapeninförsel i hela landet och alkoholinförsel i en del dernaf.

Kampen mot slafhandeln har gått/segrende framåt, men först när denna blifvit fullbordad, är det att vänta en lyckosam utveckling af den svarta rasen, hvilken redan nu visar sig i hög grad tillgänglig för kultur och användande på statens och affärlifvets många områden.

Från missionsfältet.

Missioner, som underhålla sig själfva, har metodistmissionären William Taylor med framgång upprättat i Indien, Sydamerika och nu senast i Kongostaten i Afrika. Genom hans nitiska och outtrötliga verksamhet hafva sålunda 50 missionärer utgått från England till Indien, der de arbeta med understöd af de infödda kristna eller också själft skaffade sig uppehälle utom sin missionsverksamhet. De kristna i England hafva endast bekostat deras resa.

År 1877, några år efter hans missionsresa till Indien, begaf han sig till Sydamerika, der han efter stora modor och försäkelse upprättade framgångsrika missioner efter samma plan, så att för närvarande arbeta i samband med dessa missioner 45 missionärer, hvilka predika, öfva söndagsskolverksamhet och undervisa öfver 800 unga personer i hvardagskolor; och i Chile hafvudstad har han upprättat ett läroverk för, samtimmer med 240 elever.

År 1884 valdes herr Taylor af metodistkonferensen i Finslöfia att öfverföra metodisternas missioner i Afrika, hvilken kallelse han ifven antog. Omedelbart derefter började han med ifver att göra försök för sitt nya arbetsfält, och efter 8 månaders förlopp kunde han begifva sig till Afrika med det största antal missionärer, som någonsin på en gång lemnat något land, uppående till ej mindre än 42, och det utan att begära något penningunderstöd af vare sig någon församling eller något sällskap. Den 18 mars 1885 landade i St. Paul de Loanda alla, med ett undantag, vid god helsa och godt lynne. Här stannade de någon tid för att göra förberedelser för arbetet i det läret. En ung broder slog här; en annan, tillika med tvänne kvinnomissionärer, måste lemnas förtid i följd af sjukdom; och andra åter drogo sig tillbaka från fältet. De öfriga utplanterades i sinom tid på fem olika stationer, sträckande sig långt in i det inre af landet. Planen är att utsträcka denna kedja af missionsstationer till själft hjertat af Afrika. Under sin första missionstur vandrade den 64-åriga missionären, William Taylor, omkring 1000 sv. mil till fots i Afrikas brinnheta klimat!

Januar.

Framsteg. Nu till dags arbeta trettiofyra missionsällskap i Afrika, och dess 200,000,000 själar kunna näst af kristna missioner. Trettio-tre sällskap verka i Kina, och af dess 350,000,000 kan evangelium meddelas. Mera än femtio sällskap finnas i Indien, och ljuset håller på att uppgå öfver dess 250,000,000. Turkiet, Persien och Japan hålla på att fyllas af bönehus och missionskolor. Hela världen står i verkligheten öppen för evangelium, och den mest storartade tid af tillfällen för Guds rikes framgång, som jorden skådat, har nu uppgått deröfver.

Romerska kyrkan hastar till Öfre Kongos regioner. Två portugisiska ångare hafva nyligen utfört tjuga till trettio jesuitiske prester och nunnor för att sprida sin troslära i Afrika.

Stanley och Uledi.

Den hängifvenhet, som under Stanleys sista Kongoexpedition visade sig hos de honom åtföljande araberna, som, två hundra man till antalet, tillbakaslogo stora horder af listiga och ondskefulla kannibaler och förde hans stora båtar på torra landet omkring Kongos vattenfall samt röjde väg öfver bergen och genom snårskogarne, skaffade proviant o. s. v., är lika rörande och skön som förvånande. En händelse från denna färd vilja vi här berätta.

En af Stanleys stora svårigheter med männen var deras vilådande benägenhet för att stjäla. Deras svaga hederskänsla och deras dåliga vanor tillskyndade expeditionen mängen gång verklig skada. Slutligen dömde Stanley till döden nästa man, som stal. Hans smärta och bedröfvelse blefvo gränslösa, när den förste tjuf, som ertappades under särdeles försvarande och upprörande omständigheter, befanns vara Uledi, den tappreste, trognaste och ståtligaste af hans svarta följeslagare. Uledi hade räddat hundra lif, Stanley's inberäknadt. Han hade utfört handlingar af det mest lysande mod; han var alltid lycklig i sina företag, alltid trogen, alltid välvillig och snäll. Skulle Uledi dö? Detta var en ömtålig och svårlost fråga. Den var pinsam att öfverväga. I sin förlägenhet samlade Stanley alla sina män omkring sig till rådpåläggning. Han klargjorde för dem, hur groit Uledis brott var. Han erinrade dem om sitt stränga beslut men sade dem, att han icke var hård nog att göra det gällande mot Uledi. Hans arm var ej stark nog att lyfta den bössa, som skulle döda Uledi, och han ville ej bedja någon af dem att göra, hvad han ej sjelf kunde utföra. Men något straff, och dertill ett strängt, måste utdelas. Hvad skulle det vara? Rådsförsamlingen måste afgöra det. De anställde omröstning. Uledi skulle pryglas.

När beslutet var fattadt, Stanley var färdig och Uledi föll ned vid hans fötter och den allvarliga kretsen var dragen rundt omkring dem, framträdde en man,

hvars lif Uledi hade räddat ur en fruktansvärd fara, och sade: »Gif mig hälften af slagen, herre». Sedan sade en annan med låg röst, under det tårarne runno från hans ögon: »Tillåter min herre, att hans slaf säger ett ord?» Efter erhållen tillåtelse, trädde araben fram och knäböjde bredvid Uledi. Han talade långsamt och afbröts emellanåt af en snyftning. »Min herre är vis», sade han. »Han vet allt hvad som händt, ty han skriver det i en bok. Jag är svart och vet ingenting. Och jag kan icke minnas, hvad som händt. Men min herre glömmmer ingenting. Han upptecknar det alltsammans i den der boken. Hvarje dag skrives något. Låt er slaf få hemta boken, min herre, och vända dess blad. Kanske ni finner något der angående Uledi. Kanske det finns något, som säger, hur han räddade Zaidi ur vattenfallens hvita vågor; hur han räddade många män — hur många, minns jag ej — Bin Ali, Mabruki, Koni-Kusi och flere andra; hur han är mer värd än vi alla tre; hur han alltid är uppmärksam, när min herre talar, och skyndar åstad, när han befäller. Se efter, min herre, i boken. Sedan, om slagen skola falla, tar Schumari hälften och jag den andra hälften. Min herre, gör hvad som är rätt. Saywa har talat.»

Saywas ord förtjena att lefva för alltid. Stanley kastade bort sitt gissel. »Uledi är fri», sade han; »Schumari och Saywa skonas.»

Schumari och Saywa voro viliga att lida halva straffet för en man, som hade räddat deras lif från döden, som hade på många sätt gjort dem tjänster och visat sig vara deras vän, och hvilken lif var i många hänseenden ädelt och nyttigt. Men hur mycket större är icke Kristi verk! »Han blef sargad för våra öfverträdelsers skull och slagen för våra synders skull», Es. 3: 5, »icke emedan han var skyldig oss någon tacksamhet utan därför, att han älskade oss; icke därför att vi voro hans vänner, utan då vi voro hans fiender. Rom. 5.

*Den utländska missionen
till det norda området
Victorias regering.*

Victoria besteg tronen 1837, fäns i Storbritanien tio missionsällskap, i Amerika sju och på Europas fastland tio, med en totalinkomst af omkring fem millioner årligen, 780 missionärer och ej fullt 400,000 till kristendomen omvända hedningar eller katoliker. Största delen af denna verksamhet utöfvades af britiska kristna. — Jordens hedniska och muhamedanska befolkning beräknades då till omkring tusen millioner, och bland dessa verkade då protestantiska missionärer spridda på följande sätt: I Egypten och Abyssinien endast 10; på Afrika västkust 25; på dess östkust omkring 30; i Indien omkring 180 (med 75,000 kristna infödingar). Ceylon hade flera missionärer, men Birma hade ej mer än sex. Små stationer hade nys upprättats i Syrien och Palestina. För evangelii spridande bland Kinas millioner hade 12 missionärer anställt. Japan, Sina och Central-Asien hade ingen; de flesta af Stillahavets öar voro i mörker; och ett tjockt moln hängde öfver missionsverksamheten på Madagaskar. På hela Amerikas fastland, både norra och södra, fäns ej mer än 26 missionärer. På Nya Zeeland hindrades den påbegynta verksamheten genom ständiga krig. Den mest lofvande missionen vid denna tid bedrefs i Polynesien af olika sällskap.

Om vi vända oss från 1837 till början af 1887, finna vi märkvärdiga framsteg. I Storbritanien ha missionsällskapen ökat i antal från 10 till 26 eller, om kolonierna inräknas, 31; i Förenta Staterna från 7 till 39 och på Europas fastland från 10 till 30. Deras årliga inkomst har ökat från 5 millioner till omkring 37 millioner; hvaraf största delen kommer från Storbritanien.

På Fidischöarna, hvilkas invånare voro människoätare för 50 år sedan, finnes nu 1,239 kyrkor och kapell, 26,839 kommunikanter, 11 europeiska missionärer och 1,785 infödda predikanter. I Indien finnes nu 620 missionärer, 499 ordinerade infödda predikanter, 487,000 kristna infödingar och 126,326 kommunikanter. — I Kina, som 1837 var tillslutet för evangelium, verka nu 32 missionsällskap med missionärer i olika delar af riket, och mer än 100,000 infödingar bekiäna sig till kristendomen. Madagaskar har under denna tid blifvit ett kristet land, hvilket äfven kan sägas om några andra trakter af vår jord. Flera andra exempel på större framgång kunde nämnas, såsom på Japan, Söderhafsböarna, bland karenerna, birmauerne och telugufolket i östra Indien och nu snart i Kongotrakten af Afrika.

På senaste tiden har kvinnomissionen och läkaremissionen öppnat nya områden för missionsverksamhet och redan utträtt mycket godt.

Desse fakta äro uppmuntrande, men å andra sidan få vi icke förglätta att tillväxten af de infödda kristnas antal är blott en liten bråkdel af folktilökningen bland hedningarna. Ännu hafva de kristna endast börjat vaka öfver sin höga och viktiga mission att från hednafolken till Kristus.

*Kristna
1887.*

Missionen i Nordafrika.

18 engelska missionsarbetare stå nu färdiga att utgå till norra Afrika. 10 af dessa återvända till skilda orter, der de förut verkade herrens verk, 8 utgå för första gången. Mr Michell och Mr Harding hafva under 15 månader arbetat i den i andligt afseende så mörka staden Tripolis, hvarest inga missionärer förut kunnat uppehålla sig.

Missionen på Guldkusten.

Trots alla de svårigheter, som Basel-Missionen haft att bekämpa på Guldkusten, har dock missionsarbetet genom herrns välsignelse gått allt mer framåt. Der finnas nu 10 hufvudstationer, 90 bstationer, 8,900 kristna, af hvilka icke mindre än 600 under det sist förflutna året kommit till tron på sin frälsare. Missionär Rottman, som arbetat derute i 36 år, säger bland annat: »Vi hafva under denna långa tid haft mer lidanden än fröjder. Härvid tänker jag förnämligast på de många dödsfallen. Men i huru mången döende missionärs bristande öga jag än skådat, har jag dock icke hos någon kunnat märka någon ånger deröfver, att han dragit ut till Afrika. Och jag sjelf, ja, med hänförelse vänder jag åter till min post». — Så talade denne missionsveteran vid den sist hållna missionsfesten i Basel.

En annan en varm nykternelskan.

Missionen har ännu mycket att uträtta. Efter en tysk källa meddela vi här en statistik öfver det religiösa tillståndet på jorden:

Kristna.	
Katoliker	190,000,000
Protestanter	108,000,000
Grekiska kristna	80,000,000
Andra kyrkor	15,000,000
Summa	393,000,000

Icke-kristna.	
Judar	7,000,000
Muhamedaner	85,000,000
Buddister	500,000,000
Hinduer	190,000,000
Hedningar	280,000,000
Summa	1,062,000,000

Desse siffror visa, att endast trettio procent af jordens befolkning äro till namnet kristna.

1887

Guds verk på Korea.

I detta land, som nyligen öppnats för kristendomen, arbeta nu 25 manliga och qvintliga missionärer. Den första församlingen bildades der år 1887. Den hade då 20 medlemmar, nu har den 100. Öfversättningen af bibeln pågår, och två af evangelierna äro redan tryckta.

"American Baptist Missionary Union."

En kort statistik öfver dess närvarande verksamhet. Denna förening understöder äfven den svenska baptistmissionen,

Birmanska Missionen: 60 missionärer, 16 män och 43 kvinnor (missionärernas bustrur inberäkna). Dessutom inofattar denna 17 för predikoverksamheten afskilda, och 48 andra infödda

predikantor, 26 församlingar, 1,991 medlemmar; 220 blefvo döpta under 1889.

Karenska Missionen: 53 missionärer, 17 män och 36 kvinnor; 122 för predikoambetet afskilda och 311 andra infödda predikantor. Där hafva vi 479 församlingar med 27,259 medlemmar, hvaraf 1,718 blefvo döpta under 1889.

Shan-Missionen: 5 missionärer, 2 män och 3 kvinnor, samt 7 infödda predikantor. Dessa troende tillhöra ännu moderförsamlingar.

Shin-Missionen: 7 missionärer, 2 män och 7 kvinnor; 3 för predikoambetet afskilda och 14 andra infödda predikantor; 14 församlingar, 318 medlemmar, 81 döpta under 1889.

Kachin-Missionen: 8 missionärer, 4 män och 4 kvinnor; 4 infödda predikantor, en församling med 57 medlemmar, 15 döpta under 1889.

Asamiska Missionen: 12 missionärer, 5 män och 7 kvinnor; 7 för predikoambetet afskilda och 9 andra infödda predikantor; 16 församlingar, 689 medlemmar, 45 döpta under 1889.

Garo-Missionen: 6 missionärer, 2 män, 4 kvinnor; 5 för predikoambetet afskilda och 7 andra infödda predikantor; 10 församlingar, 1,185 medlemmar, 132 döpta under 1889.

Naga-Missionen: 7 missionärer, 4 män och 3 kvinnor; 4 församlingar, 63 medlemmar, 8 döpta under 1889.

Telugu-Missionen: 47 missionärer, 20 män och 27 kvinnor; 67 för predikoambetet afskilda och 137 andra infödda predikantor; 72 församlingar, 33,838 medlemmar, 3,340 döpta under 1889.

Kinesiska Missionen: 41 missionärer, 18 män och 23 kvinnor; 7 ordinerade och 21 andra infödda predikantor; 17 församlingar, 1,535 medlemmar, 61 döpta under 1889.

Japaniska Missionen: 41 missionärer, 15 män och 26 kvinnor; 4 för predikoambetet afskilda och 25 andra infödda predikanter; 10 församlingar, 906 medlemmar, 158 döpta under 1889.

Kongo-Missionen: 39 missionärer, 23 män och 16 kvinnor; 5 infödda predikanter; 5 församlingar, 386 medlemmar, 156 döpta under 1889.

Europeiska Missionen: 917 predikanter; 707 församlingar, 70,003 medlemmar, 5,638 döpta under 1889.

I vår hednamission hafva vi 64 stationer, 1,382 utstationer och 331 missionärer utom de infödda missionärerna, hvilkas antal är 1,736, församlingarnes hela antal är 1,361 och medlemsantalet är 138,293, hvaraf 11,577 blefvo döpta under 1889.

Att kunna fortsätta med detta stora verk, som Gud så rikeligen välsignat, behöfver vårt utländska missions sällskap minst 500,000 doll. för det kommande året. Af hvarje dollar, som vi gifva, gå 91 cts. till dessa mörka fält och Gudi hägifna missionärerna; endast 9 procent afgå för insamlandet och afstudandet af medlem.

Verldens befolkning är enligt senaste beräkning omkring 1,456,000,000. Af dessa äro omkring 1,000,000,000 ännu i hejdomens mörker och utsträcka sina händer till oss efter Guds evangelium. I N. Amerika finnes det en predikant på hvarje 800 personer, i hednaländer en predikant på hvarje 500,000.

När vi öfverse sällskapets vidsträckt verk amhot, nöden A de skilda fälten och den synnerligt rika välsignelse, som Gud utgjutit öfver detta sällskap, så känna vi oss drifna af Guds ande att lägga hela vår själ i arbetet och att så leda och fostra våra församlingar, att ett rikt understöd från oss svenskar må komma detta sällskap till del; ty det är Gudi en välbehaglig lukt.

Amerikanaka tidnin. Missions-Blad

Baselska missions-sällskapet

utöfvar en lifig verksamhet och får äfven glädja sig öfver en den mest tillfredsställande framgång. Pastor Blumenhardt öppnade den första uppfostringsanstalten 1816 med en elev. Nu har detta sällskap 200 missionsarbetare och dessa hafva 312 infödda medhjelpare. Bismissionens hufvudstationer äro 45, birstationerna 130; församlingsmedlemmarna äro 22,000 och eleverna i missionens skolor 10,000.

Skydd för missionen i Afrika.

Inom kort skall mellan England, Tyskland, Italien och Portugal afslutas en öfverenskomelse rörande ömsesidigt skydd för deras missionärer i Afrika. Frankrike har afböjt ett deltagande i detta fördrag, emedan det i sina kolonier vill hafva endast franska missionärer.

Madagaskar.

På Madagaskar finnas för närvarande 900 församlingar med 130,000 medlemmar. Församlingarna förestås af 27 missionärer, hvilka understödjas af 827 infödde pastorer och 1,419 lekmän. 300 söndagsskolor äro upprättade och besökas af 10,000 barn. Hvardagsskolorna äro 860 och besökas af 2,478 gossar och 30,419 flickor. Under det sist förflutna året hafva infödingarne betalat öfver 13,000 kr. till skolorna samt med omkring 66,000 kr. bidragit till predikerverksamhetens uppehållande. För att befördra folkets andliga, moraliska och sociala framåtskridande hafva dessutom läsesalonger, nykterhetsföreningar m. m. upprättats.

Sumatra.

Underbar framgång har evangelium haft på ön Sumatra, säger »Calwer Missionsblatt». Det är endast 28 år, sedan ett tyskt missions-sällskap här började arbeta, och nu finnas icke mindre än 13 hufvudstationer och 17 birstationer med tillsammans 15,124 församlingsmedlemmar. Och dessa kristna uppoffra nu ganska mycket för evangeliets utbredande. På stationen Sapirok, der missionärerna egna sig åt de sjukas vård, skänkte en föreningsmedlem missionärerna ett vackert hus, der de kunna samla de sjuka och predika för dem. En annan, Balige, underhöll 4 lärare och 3 evangelister. En dag kom en sjuk man till missionär Schütz, och då denne frågade, hvad han ville, fick han till svar: »Dö i Jesu händer».

En Söderhafshöfdings bekännelse.

Innan kristendomen blef känd på Söderhafsjärne brukade infödingarne afdagataga ett stort antal af sina barn. Efter ett missionsmöte i Rain-tea, under hvilket många kommit till sanningens kunskap, uppstod en vördnadsljudande höfding och talade gripande till de församlade. Uppdragande en jämförelse mellan folkets forna och närvarande tillstånd yttrade han följande:

»Jag var en mäktig höfding. Den plats, på hvilken vi nu äro församlade, helgades af mig för min egen och min familjs räkning. Jag hade en stor familj, men jag är nu ensam kvar; alla hafva dött i satans tjänst. De visste icke af detta goda ord, som jag fått upplefva att se. Mitt hjerta längtar efter dem och säger ofta inom mig: O, att de icke dött så snart! Stora äro mina brott; jag är fader till nitton barn, hvilka jag allesanman mördat, nu trår mitt hjerta efter dem. O, att de hade lefvat; de skulle då hafva varit män och kvinnor, hvilka fått höra och lära känna den sanna Gudsens ord. Men under det jag gick på och dödade dem, var det ingen, icke ens min egen kusin (pekande på Tamatoa, konungen, som presiderade vid mötet), som hejdade min hand och sade: 'Skona dem'. Ingen sade: 'Det goda ordet, det sanna ordet kommer, skona dina barn'. Och nu kännes det så bittert, mitt hjerta gråter öfver dem.»

I denna dag finnes stora skaror af hängifna kristna på Söderhafsjärne.

Waldenserna

drifva sedan många år tillbaka en vidt omfattande missionsverksamhet bland katolikerna i Italien. Från att vara föraktade och illa anskrifna bland folket äro de nu gerna sedda och åtnjuta stort förtroende, trots det katolska presterskapets motstånd. De hafva nu på olika platser öfver hela Italien 46 stationer med 44 kyrkor samt dessutom många skolor. Missionsverksamheten uppehålles utaf 132 lärare, af hvilka mer än 40 äro prester. Hufvudstationen är i sjelfva Rom. Under sist året hafva nära 600 katoliker öfvergått till protestantismen. En dylik verksamhet kräfer naturligtvis betydligt mer penningar, än waldenserna sjelfva kunna åstadkomma, oakadt deras stora offerwillighet. De hafva därför begärt och årligen erhållit stora summor från de protestantiska landen. Äfven vårt land lennar bidrag till denna mission. Enligt deras senaste årsberättelse voro bidragen från Sverige sistlidet år 3,827 kr. 60 öre.

1883
(1880)

Jordens befolkning uppskattas detta Behn och Wagner till 1,433,887,500 22,035,600 mindre än vid deras första beräkning. Kinas befolkning uppskattas till 379,500,000 65,400,000 mer än vid nakt föregående räkning; hvilket ger en allmän tillökning 33,361,500. Asien har en befolkning af 795,591,000 100,415,100; Australien och Polynesia 4,232,000; polareakterna 82,500. I religiösa seende är jordens befolkning delad på följande sätt: Kristna 440,000,000; buddhister 400,000,000; hinduer 160,000,000; judar 800,000,000; hebräer 250,000,000.

Baptist Missionary Union har nu på sina olika missionsfält omkring 300 amerikanska och europeiska missionärer i sin tjänst, deruti inberäknade äfven missionärernas hustrur. Af dessa äro 92 kvinnliga missionärer dels enklor, och dels sådana som aldrig varit gifta. Af dessa underhållas 54 af kvinnornas utländska missionsällskap, Boston; 23 af kvinnornas i vestern utländska missionsällskap med säte i Chicago; de andra af B. Miss. Union. Af dessa arbota troget vid hvarandras sida i mästarens tjänst. Och det har ännu aldrig sports att de behöft tvista eller vexla skrivelser af fruktan att kvinnorna skola »råda» öfver männen, utan ropet är: »Sänden flera arbetare!»

Tanananla. det fänrelsa i hvil.

Japan. Sedan år 1874 har buddistpresterens antal i detta land förminskats från 244,000 till 50,000. Japaneserna skynda nu, ivert emot förut, då kvinnan var förnedrad, att förskaffa sina kvinnor uppfostran och kunskaper. Endast i Tokio fäst det åtminstone fem missionskolor för flickor, och dessa skolor äro öfverfyllda. I hela Japan fins det 26 sådana skolor med öfver 1,700 lärjunginnor, af hvilka en ej obetydlig del äro ut de högre stånden. Det fins nu i Japan 193 kristliga församlingar, af hvilka 64 sjelfva underhålla sig. Antalet församlingsmedlemmar öfverstiger 10,000.

Nord-Amerikas indianer. Hela antalet af indianerna var 1884, 246,369, utom i Alaska, der de troligen ej uppgå till öfver 30,000. I stället för att förminskas ökas deras antal småningom: vissa stammar dö ut, men andra, såsom Sioux-stammen, hafva tillväxt i antal under de senaste tentio åren. New-York-indianerna sägas hafva tillväxt från 4,000 till 5,000 under denna tid. Under 1884 utgjorde de föddas antal 4,065 och de dödas 3,087 såhända visande en tillökning på ett år af 264 själar. Då en vild stam nödgas bosätta sig i hus, förlora den vanligen många medlemmar genom döden, men då den erhållit civiliserade coutur, tillväxer den småningom.

Af hela antalet indianer kunna endast några få Apacher i Arizona, uppgående till ett antal af måhända 200, antagas vara afgjordt fiendliga mot regeringen; de öfriga äro främliga och skola sannolikt förblifva så, om de ej eggas till upprior genom gryndhet och orättvisa. Deras antal som tala engelska, så ut de kunna göra sig förstådda, är omkring 70,000. De äga 23,976 hus, af hvilka 1,975 byggdes under år 1884.

Land som utträttats genom baptisternas missioner. Många af baptisternas missionärer hafva varit biigt begäfvade män, försakande och modiga banbrytare för andra. De voro de första att skriva språkklärer och ordböcker på en mängd hehiska och barbariska språk. De voro de första att öfversätta hela bibeln på bengaliska, kinesiska, sanskrit, birmanska, pyokareniska, agankareniska, orissa, shan och chinspråken. De voro de första att börja bibelöfversättningar till 30 asiatiska språk och många dialekter. De voro de första att upprätta skolor för heh-naharnen och grundliga den första högskola för infödda predikanter i norra Indien, att trycka de första böcker på bengaliska, birmanska, kareniska, shan- och chinspråken m. fl. andra. De började utgifva de första tidningar och religiösa tidskrifter för infödingarne i Indien. De voro de första att upprätta flickskolor i Birma, de voro bland de främsta att plyrka slafveriets afskaffande på Vestindiska öarna och de första att verka för enkeförärfningens och barnofrens upphörande i det britiska Indien. Men bäst af allt: Herren har på många ställen krönt deras verk med en framgång, som förgäfvades torde söka sin like i världens evangelisering sedan apostlarnes dagar. Till och med i Herzogs Encyklopedis säges baptisternas karenmission vara »nära nog den skönaste och mest välsägnade bland alla världens missioner». Professor Christlieb måste i sin missionshistoria erkänna, att det i historien »saknar sin like, det de amerikanska baptisterna på en och en half månad döpte 8,691 personer i Ongole. Det är blott 86 år sedan Carey, den engelska baptistmissionens första kämpe, efter 7 års möder fick döpa den första hinduen; det är blott 66 år sedan Judson efter sex års troget arbete döpte den första birmanen, och nu räknar baptistsamfundet öfver ett hundra fyra tusen (104,000) medlemmar i sina församlingar i hehnaverlden.

1888 (N. V. P.)

52 — 1888 1888

Israelsmissionen i världen beskrivas af inalles 47 sällskap med 467 legitimerade arbetare och har 132 missionsstationer. Totalsamman af inkomster för denna mission stiger till vid pass på. strl. 500,000 årligen. Omkring 1,500 judar utgå för hvart år från synagogor och sluta sig till det ena eller det andra kristna kyrkosamfundet. Om spridningen af evangelisk kunskap bland judarne borde der yttande, som nyligen förekom i en juidisk tidning, att »de fleste judarne äro mer förtroga med nya testamentet än med talnudi och mosaböckerna», gifva en icke så oriktig föreställning.

Kina Inland-missionen

räknar nu 332 missionärer, biträdda af 144 infödda medarbetare (hvar af 11 äro ordinerade pastorer, 67 biträdande predikanter, 18 skollärare, 29 bokspredare och 19 bibelkvinnor), 80 organiserade församlingar, 150 missionsstationer, 127 kapell, 23 skolor med 225 infödde lärjungar, 26 opium-asyler, 3 lasarett och 9 mindre apotek. Från missionens början (år 1865) hafva omkring 3,600 kineser blifvit döpta, deraf 472 under år 1888.

Fröjd i himmelen.

En gudfruktig armenianare kallade en gång pastor Hamlyn, missionär i Konstantinopel, för att för honom få omtala sin stora förvåning öfver huru folket vaknade upp ur sina synder, huru äfven de mest ociviliserade sökte sanningen såsom man söker dolda skatter. »Ja», sade han, »Guds verk går framåt, det skall triumfera! Men ack, jag får icke mycket se, jag är född en mansålder för tidigt.»

»Men», sade Hamlyn, »ni torde påminna er, hvad horron sände en gång: 'det varder glädje i himmelen bland Guds änglar öfver en syndare, som sig omvänder och bättrar?' Ni får icke lefva länge nog för att få se sanningen triumfera i sin middags-höjd, men genom Guds nåd skall ni en dag få fröjdas tillsammans med änglarna i Guds rike öfver att hela nationer äro omvända och förlösta, och då blir eder glädje fullkomligare än nu på jorden.» Han syntes ännu mer förvånad vid denna tanke. Men när han fått granska de skriftens ställen, till hvilka missionären hänvisade, blef han öfvertygad om sanningen, och med hänförelse gaf han sin glädje tillkänna.

»Hvilken dårskap och senhjärtenhet», utropade han, »att hafva läst skriften en så lång tid utan att tillägna sig denna stora sanning. Jag skall se hvad jag icke nu får se.»

Må vi alla en gång få se detta med oss inne man inför tronen.

Hvad gifver du åt Gud?

Till ofvan framställda fråga vilja vi först anföra en berättelse af en missionär från Indien.

En hednisk moder i Indien, som hade flere döttrar, kände sig mycket lycklig, då hon fick en son och en dotter, den senare dock blindfödd. En dag, då en missionär var för biset, hörde

är er gifvet lagade menn missionären. Vi ha ofrat honom åt vår gud, lydighetsaret. O, hvilken förlärlig blir ett ofra det kära barnet åt gudarne, utbrast missionären af helig harm. Men hvarför, fortfor han med undran, har ni icke åt de grymma gudarne gifvit det blinda barnet i stället för det friska? Låtom oss nu gifva akt på denna hedniska kvinnas svar. Däri ligger en ganska närgående fråga till en hvar af oss. Är det så, sade hon, som i kristna tjänan eder Gud att I gifven honom det sämsta, att I behållen det bästa för eder själfva och lemnen åt honom det som i icke frågen efter? Denna hedniska kvinna och moder tog, så som vise af berättelsen, det bästa och käraste hon egde och oftrade åt de grymma afgudarne, emedan hon fann sig skyldig därtill. Men du, som bekänner dig för att vara en kristen och står som medlem i en församling, som är uppbyggd på apostlarnes och profeternas grund, som är Kristus själf, hur gör du, när det blir fråga om att ofra åt din Gud? Gör du som denna kvinna? Tar du det bästa du har och nedlägger på offeraltaret?

För några år sedan var jag närvarande vid en missionspredikan, då kollekt skulle upptagas för hednamissionen. Bland åhörarna den e. m. var en man, som var rik och därtill en som bekände sig för att vara en kristen. Då predikanten hade slutat sitt föredrag, som var mycket godt och lärrik, uppsteg den ofvan nämde rike mannen, som hade 20,000 kronor på banken utom allt annat, och börjar tala varmt för missionen och kollekten, som nu skulde upptagas. Och som jag visste att denne man var en girig världsträl, behagade det mig att se efter huru många kronor han skulle lägga i kollekten, som han talade så varmt för — och till min stora förvåning får jag se han kommer med en hel tioöring och nedlägger som ett offer åt gud. Om detta vore ett ensstående exempel, vore ej så mycket att tala om, men sorgligt att säga finnes rätt många sådana som vi lärt känna. Det vore godt om herren finge omvända och alla alla dessa lika verkligt

in en Sackeus. Luk. 19: 1—10. h
Annars torde den ofvan nämnda
hedniska kvinnan uppstå i domen
och fördöma dessa mun- och
namnkristna. Bröder och systrar!
Må vi se till att vi stå i ett
rätt förhållande till Gud, vår
himmelske fader. Må vi nedlägga
oss själfva såsom heloffer på hans
altare — med alla gifvor — aldrig
anse någonting för godt eller för stort
att ofra för honom, som så helt har
offrat sig för oss. Må vi i all vår
gudsdyrkan befitta oss om att vara
bättre än hedningarne, i det att vi
ega så mycket större ljus än de.
C. G. Nord.

Icke ännu.

Huru ofta får man icke höra dessa ord från personer, som äro medvetna och öfvertygade om, att de äro stadda på en olycksväg, då Guds Ande manar och kallar dem att öfvergifva densamma. Mången har blifvit gräsligt bedragen, därför att han lyssnat till frestarens föröfriska ord: »Icke ännu». Och när djävulen får människan att, den ena gången efter den andra, skjuta frälsningen från sig med de orden: »En annan gång», anser han sig hafva lyckats förträffligt uti sin mission.

En predikant valde en gång till text för sin predikan dessa orden: »Nu är den behagliga tiden, nu är salighetens dag». Under det han studerade texten, föll han i sömn och drömde, att han fördes till helvetet och kom i ett sällskap af förlorade andar. Dessa hade kommit tillsammans för att rådplåga om, hvad de skulle göra med människornas själar. En uppstod och sade: »Jag vill fara till jorden och förkunna för människorna, att bibeln är endast en fabel, att den icke är en Guds uppenbarelse. Nej», svarades det, »detta skall icke lyckas». En annan sade: »Låten mig fara, jag skall säga människorna, att det finnes ingen Gud, ingen Frälsare, ingen himmel och intet helvete», och då det sista ordet uttalades, öfverfors allas ansigten af ett djäfvulskt leende. »Nej», ljöd det åter, »detta skall icke lyckas; vi kunna icke få människorna att tro detta». Plötsligt uppstod en, med en mycket klok åtbörd, sasom fordöm den gamle ormen, och sade: »Jag vill fara till världen och förkunna för människorna, att det finnes en Gud, en Frälsare, en himmel och äfven ett helvete, men att det icke är så brådtom att söka Gud och Frälsaren, utan att det går an att uppskjuta den saken till en annan gång. Och denne blef sånd såsom satans tjänare.

Har du hört denna tjänare predikan? Och har du trott den, så jubla de onda andarne öfver din dårskap. Kom ihåg, att i dag är frälsningens dag. P. L.—hl.

En brand ryckt ur elden.

En trumslagare vid ett af våra indelta regementen, en ung och stark man, hade, fastän i öfrigt ordentlig och aktningsvärd, alldeles slagit sin själs frälsning ur hågen, ja än mer: börjat indricka såsom vatten otrons giftiga läror.

Men så kom den smygande influensan öfver honom för något mer än ett år sedan, och derefter angreps han häftigt af lungdot.

Allt efter som sjukdomen tilltog, veknade hans sinne, och han kände otrosgrunden allt mer och mer vacklande.

En man, som i Kristus hade sin frid och salighet, bad Gud för honom hvarje dag, och den sjuke kom dessutom ofta i beröring med personer, som sökte visa honom den frälsning, som är i Jesus. Slutligen gick ljus upp för honom, och han bekände: »Nu har Jesus tagit bort mina synder, bedjen honom, att han förlössar mig snart ur lidandets.»

För ett par dagar sedan har han i frid gått att möta honom, af hvilken han blifvit ryckt som en brand ur elden.

Detta meddelande blef oss lemnadt för ungefär en vecka sedan af en bland dem, hvilka för den döende fått peka på honom, som är döden ett förgift och dödsriktet en plåga.

Ja, Gud vare tack, att då otrons fasten svigta, så håller frälsningens klippan, hvilken är Kristus.

En sista ögonblicket räddades sällgen en liten 3-årig pyss, som i lördags gick bort och råkade vilse från en gård vid Ulvina i Norge. Så fort den lille saknades började man leta efter honom, men allt var förgäfves. Så uppbådades alla grannarne och under hela natten till söndagen letade 40 personer, män och kvinnor, efter den bortkomne under ett förfärligt åskväder med regn och snö. Föräldrarna voro utom sig af sorg och förtviflan. På söndagen hade de söndades antal stigit till omkring 70 personer. Söndagen förgicks under frukillösa öfarspaningar; likaså måndagen. Man letade på långa sträckor under hvarje byskä, i hvarje bergskräfva, men utan resultat. »Då slutligen på måndagen natten började bryta in beslödet det uttrötade folket sig för att gå hem och fortsätta letandet på följande dag. På hemvägen kommo några af de letande att passera en sträcka som ej förut blifvit undersökt. Denna utmynnade i en moss, der de söka kildes åt med ett:

— God natt! Nu gå vi hem och lägga oss. I det samma hördes ute ifrån mossen en späd barnröst qvida:

— Jag vill också gå hem! Låt mig gå med! Det var den så ifrigt eftersökte gossen. Han låg på en tuva, ty han orkade icke stå på sina små ben. Han hade varit utan föda och tak öfver hufvudet från lördagsmiddagen tills vid 12-tiden på måndagsnatten. Nu blef glädjen stor. Den lille fördes genast hem till föräldrarna och biddades ned i en varm säng. Han hade ingen vidare känning af sitt äfvenlyr för att han några dagar var mycket trött och matt.

»Om någon törstar, han komme till mig och dricke.»

Ett fartyg, stadt på resa i södra delen af Atlanten, såg ett annat fartyg gifva nödsignal. Det förra styrde ned till det senare och efterfrågade orsaken till deras nöd. »Vi hålla på att dö i brist på vatten», var svaret. »Hemta då upp vatten», svarade det signalerade fartyget. »I befinnen edr i Amazon flodens mynningsgränd.»

»Ja, vi ha ingen annan källa af törst, än den som är i oss själva», svarade det vattentillförande fartyget. »Är det någon öfverflödig vatten?» »Ja, vi ha öfverflödig vatten om, vi vilja dricka det.» »Men, det är oändligt mycket vatten. Hör Jesu inbudsord: Om någon törstar, han komme till mig och dricke.» »Och du, och bruden säga, kom; och den som törstar, han säge, kom; och den, som törstar, han komme och tage lifvets vatten för intet.» Törstande själ, floden är allt omkring dig; »hemta upp» vatten och drick, och »du skall aldrig törsta till evig tid.»

1827

Huru han blev omvänd.

I början af detta år hade en ung man, som till en troende hemmansegare i K. by af T—s socken, köpt sig en flaska bränvin. När han kommer hem om aftonen, gömmer han den så godt han kunde i sin sängbädd hvarest han lade sig att sova. Men bränvinsflaskan, den gömda varan, stod för hans blickar och sinne och gaf honom ingen ro. Han begynte tänka på sitt lif som han lefvat, på de många gånger han varit olydig mot sin fader och trotsat alla hans förmaningar och goda råd och nu blef han så olycklig han kunde blifva och slutet blef att han hamnade i frälsarens armar som stodo öppna för honom. Han kom till korsets fot och till blodet, der han blef renad ifrån alla sina synder och fick förvisning om barnskapet. Hvilket lyckligt resultat, och hvilken glädje för hans fader! B...

Texten vid järnvägsstationen.

Fram och tillbaka i en väntsal gick en dag en ung kvinna. Hon väntade tågets ankomst. Ehuru ung och Annu tanklös med afseende på sin själs behof hade hon dock redan fått erlara icke så litet af detta lifvets nöd. Hon kände sig orolig och betryckt. Under det hon så gick, föll hennes ögon tillfälligtvis på en i väntsalen uppspikad bibeltext. Mekanismiskt läste hon den. Med stora bokstäfver stod der: »Så ålskade Gud världen, att han utgaf sin älskade Son, på det att hvar och en, som tror på honom, icke skall förgås utan hafva evigt lif.»

Såsom en ljusstråle från Guds faders hjärta lyste dessu ord in i hennes mörka själ. Hon såg Guds kärlek i Kristus Jesus, och hon värmdes deraf. Då hon nått målet för sin lär, var hennes första angelägenhet att skaffa sig en bibel och deri uppsöka de underbart sköna orden. Men i sin bibel fann hon icke blott den sköna texten — hon fann lif och frid genom tron på Jesus Kristus.

Denna unga kvinna är nu i liflig verksamhet för andras frälsning.

19

Den inspärrade fågeln.

En ung dam sade en gång till dr. Muckay: »Hvad tjänar allt detta predikande till. Men jag känner mig så lycklig som en fågel hela dagen, och jag har intet att göra därmed.» »Nå väl», var svaret, »du säger att du känner dig så lycklig som en fågel. Men hvilken fågel?» »O ja, så lycklig som min kanariesfågel.» »Alldeles så, och den är en fågel, men icke mer en fågel än du är.» »Men, doktor», invände den unga damen, »den vet icke att den är en fågel.» »Så mycket värre för fågeln. Den har varit inspärrad så länge, att den glömt huru det går till att svinga sig i höjden. Den har vingar, men kan icke använda dem. Den förtjänarknappt att kallas fågel, och nu är du fullkomligt lik den där fågeln. Du är inspärrad i satans bur, men du har varit så länge där, att du blifvit van därvid, och ser den mera såsom ett hem än såsom ett fångelse. Din själ har icke haft den minsta längtan efter Gud. Den har icke varit van att fly till Gud. Syftet har varit att känna, synda och tråla. Om du märker, att du icke behöfver Guds frälsning, är det icke, emedan du är bättre än andra, utan emedan du är värre och längre sjuknen i syndens dvala.» R—

Är du icke rädd? Du man besökte en dag ett fyrkort och frågade sin vän, som vaktad det, om han icke var rädd för att ha

där. »Jag tycker», sade han vidare, »att det skall vara förtärligt och rusligt att alltid vara här.» »Nej», svarade den andre, »jag är icke rädd; vi tänka aldrig på oss själva här.»

»Tanken aldrig på edor själva? Hur då?»

Svaret därpå var mycket träfande: »Vi veta, att vi äro fullkomligt säkra här, och vi tänka endast på att få våra bloss att brinna klart och att hålla ljuskärnorna rena och klara, så att de, som äro i fara, må blifva räddade.»

Alla kristna äro i samma beh. Deras hus är byggt på klippan, som icke kan vackla till och med i den våldsamaste storm. Därför skola de i oegennyttig rättlig kärlek låta sina ljus stråla ut öfver syndens mörka vägar, som brusar mot dem, på de de äro i fara och nöd må finna den trygga, lugna himmelska hamnen.

En hustrus milda svar.

»Jag har varit gift i 37 år,» sade en nyblifven enkeman, »och under hela denna tid har min hustru icke talat ett ovänligt eller retligt ord till mig. Men aldrig skall jag glömma första gången jag bannade henne. Det var en söndagsmorgon. Vi hade då varit gifta i omkring två år. En knapp fattades i min skjorta, och jag kastade den förargad tvärsöfver rummet. »Sy i en knapp,» sade jag i vredesmod. Hon var en from, kristligt sinnad kvinna, och hon gick efter en knapp och sydde i den. »Och hvad sade hon?» frågade en liten, lättroelig kvinna med stickande ögon, hvilken lyssnade till den sörjande makens minnesgård. »Hon sade: »Förlåt mig, min kära make, jag hade mycket att göra i går, och jag glömde det; men det skall aldrig hända mer.» — »O,» sade mannen, i det han fäste ögonen på sin kära makas bild, hennes milda ord nära nog krossade mitt hjärta. Jag skulle kunna hafva fallit på mina knän för att utbedja mig hennes förlåtelse. Hon gjorde en annan man af mig, och världen har varit helt annorlunda för mig, sedan hon dog.» Tystnad herskade, när hon talat till slut, en tystnad afstruten endast af undertryckta snyftningar, och den lilla kvinnans stickande ögon voro misstänkt

Ingen strid mer. En diafon uti en församling i Stolands hade en astor warlt i så häftig strid med pastorn, att dennes hjerta nästan krossades. Förljande natt hade diafonen en dröm, som högligen oroadde honom. »Du ser så bedröfvad ut, Jan,» sade hans hustru till honom på morgonen, »hvad fattas dig?» »Jo jag är bedröfvad,» sade han, »ty jag har drömt att jag hade en hetlig strid med vår pastor, att han dog strax efter sin hemkomst och att fort derefter äfven jag dog. Jag drömde, att jag kom till himmelen, och då jag trädde in genom himmelens port, som pastor mig till mötes, rådde mig sin hand och bad mig vara vätkommen, i det han sade: »Kom in, Jan, här är ingen strid — jag gläder mig att se dig.» Sedan diafonen berättat detta för sin hustru, gick han till pastorn för att bedja honom om förlåtelse, men se, han fann honom död! Detta träffade diafonen så hårdt att han slukade, och om fjorton dagar var äfven han död. Om pastorn verkligen kom honom till mötes och sade: Kom in, Jan, här är ingen strid, så skulle det icke förvåna oss. Men då det icke är någon strid i himmelen, hvareför skall det då vara strid på jorden? Dyre bröder! Kom och icke förtrottas uti att äfva tålmod, och hålla frid inom brödrakretsen och, såvidt möjligt är, med alla menniskor!

Two par fjelltrar. Då för åttio år sedan ett krig rasade mellan de Engellska trupperna i Indien och Tippoo Sahib, rådde några engellska officerare att komma i fångenskap under sina fiender. Bland dessa var en ung man vid namn Baird svårt sårad och led nu svåra plågor. En dag inträdde en infödd tjänsteman till fångarna med fjelltrar, hwarmed de skulle beläggas, den sårade icke undantagen. En af de fångne officerarne, som redan var grä af ålder, framträdde dermid och tilltalade tjänstemannen sålunda: »Ni ämnar väl icke belägga den sårade med ledjor?» »Jo,» svarade han, »jag har till många par fjelltrar som jag ären fångar och jag har befallning att göra brut af dem alla.» »Är det så,» sade den ädle officeren, »så belägg då hellre mig med två par, ty jag kan bättre bära dem än den sjuke.» Detta beviljades. — Den sjuke tillfrisknade derefter, återfick friheten, deltog åter i striden och inträdde derefter som segrare i den stad, der han suttit fången; men hans gamle, ädle vän dog i fångskapet. — Det var en ädel handling att på detta sätt bära en tung börd för en annan, då denne icke kunde själf bära den. På detta sätt har äfven Kristus uppenbarat sin kärlek till världen. Betrakta wi endast detta offer som vi bära, så stola wi snart inse hvilken rik anledning wi hafva att älska Gud. Vi uppmanas att, »älska Ökonon, ty Han hafwer fört älska oss.»

En egendoms värde.

»Hvad är denna egendoms värde?» frågade den ene af de två män, som åkto förbi en praktig byggnad, omgifven af bördiga fält.

»Jag vet icke,» svarade den andre, »hur mycket den är värderad till, men jag vet, hur mycket den kostade dess siste egare.»

»Huru mycket?»

»Hans själ.»

Samtalet afbröts, och den förstnämde försjönk i djupa tankar, ty han var en af dem, hvilkas själ är bunden vid jordens förgängliga skatter.

»Den siste egaren,» tillade hans följeslagare, »var en gång en kristen; men verklig framgång blef hans själs ruin. På sin dödsbädd bekände han detta.»

Han ledde för andra, ej för sig sjelf, så lyder inskriften å en minnesvärd, som Husqvarna samhälle rest å doktor Gustaf Bergs graf på Jönköpings östra kyrkogård. Världen, som utgöres af en 7 fot hög granitsten i obeliskform och kostar omkr. 200 kr., afstäcktes högtidligen i söndags, meddelar Jönköpingsposten.

Gud är lifwets ändamål?

På denna fråga svarar professor Drummond:

»Lifwets ändamål är icke att göra godt, ehuru många tänka så; det är icke att vinna själar, ehuru jag en tid tänkte så. Lifwets ändamål är att göra Guds vilja; ehvad man kallat utelutande spehla med wälgörenhetswerk och arbeta för själars frälsning eller icke. Smart på frågan: »Hvad är lifwets ändamål?» är för den enkilde: att göra Guds vilja, hwadbest denna än månne innebära. En gång när Spurgeon genom en comitee blef inbjuden att predika för »en ovanligt stor åhörareffara,» svarade han: »Jag har ingen åstundan att predika för tiotusen menniskor! utan jag önskar att göra Guds vilja,» hwarpå han undandbad sig. Om wi icke hade några sträfvanen på sidan om Guds vilja, skulle wi tyckas wäl under vårt lif på jorden. Om wi kunde säga: »Jag har ingen åstundan att gå ut till bedvingarne, jag har ingen åstundan att verka för själars frälsning, min åstundan är att göra Guds vilja, hwad den än månne vara;» så skulle detta göra oss våra lif lita stora eller lita små; ty ett lifs storhet är beroende af, huru mycket af Guds vilja det innehåller. Huswärdshäfen rörande en menniskas lif, sedan det är ändadt, är att hafva gjort Guds vilja. Ingen man eller qvinna kan hafva gjort mera under ett lif, ingen Luther, ingen Melancthon, ingen Spurgeon, ingen Wesley kan hafva gjort mera under sitt lif; och så mycket kan äfven en mejeripiga eller en gatsofare göra. Den bästa grundsats wi kunna taga till regel för vår lefnad är därför: att genom ondt rykte och godt rykte, genom srestelse, genom motgång och medgång hålla fast wid och göra Guds vilja, hwartbest den än ma leda oss. Den må sända dig bort till Afrika; eller du, som ämnar dig till Afrika, må hafva att stanna der du är; du, som ämnar bli en evangeli förtunnare, må hafva att bli affärsman, och du, som tänker bli affärsman, må hafva att bli en evangeli förtunnare. Säkert är emellertid, att man ej finner någon tillfredsställelse eller framgång i lifwet, icke än man upptagit denna grundsats till efterlefnad.» Fr. eng. af Wenander.

Den stora inbjudningen. »Anden och bruden säga: Kom! Och den som hör det, han säger: Kom! Och den som vill, han komme och tage lifvets vatten för intet.» Uppb. 22. 17.

Jag har hört omtalas, att i de stora ödemarkerna, där karavanerna ofta lida brist på vatten, brukar man skicka en kamel med dess ryttare i förväg för att uppsöka vatten. Därpå följer so lan en andra kamel, en stund därefter en tredje och så en fjärde. Så snart nu den förste mannen finner vatten, och innan han bör sig ned för att dricka, utropar han med hög röst: »Kom! Den närmaste mannen, som hör detta rop, vänder sig om och ropar äfven han: »Kom! Och den, som är honom närmast, gifver upp samma skri, till dess hela ödemarken genljuder af det ordet: »Kom!»

Så säga ock anden och bruden allra först: »Kom! Den, som nu själt hör och förnimmar detta rop, han säge ock: »Kom! Och den som törstar, han kom!» Den som vill, han tage lifvets vatten för intet.

C. H. Spurgeon.

Fördolda skatter.

I gröna hvalfvat i Dresden, där de sachsiska furstarne under århundraden samlat sina ädelstenar och skatter, till dess de uppgått till ett värde af många, många millioner, kan man få se ett silfverägg, en gåfva till en af de sachsiska drottningarna, hvilket, då man vidrör en däri aubragt fjäder, öppnar sig och visar en äggula af guld. Inuti äggulan ligger en kyckling. Om man trycker på vingens flyger kycklingen upp, och en praktfull guld-krona synes, beströdd med juveler. Men detta är icke allt. Om man vidrör ännu en fjäder, skall man finna en högst dyrbar diamant-ring. Så är det med hvarje sanning och löfte i Guds ord: en skatt är förvarad inuti en annan. Ju mer vi undersöka det, desto större rikedomar finna vi. Men huru många försumma icke att vidröra fjädern!

»Dåligt umgänge förderfvar goda seder».

1 Kor. 16: 33.

En person utthängde under sommaren en bur med en kanariefogel utanför fönstret. Hvarje dag samlades en hop af parfvar omkring buren. Innan sommaren var slut, hade kanariefogeln förlorat sin sång och i stället härmade sparfvarnes låte. Han hade kommit i sämre sällskap. Många kristna umgås så mycket med världen, att de förlora förmågan att lofsjunga Gud med hans sanna barn. Är ej detta förhållandet alltför ofta i våra dagar?

»Och han dog.»

För tjugu år sedan bodde i London en köpman, som tviflade på bibeln och dess lärdom. Han gick därför icke och hörde Guds ord förkunnas, och bibeln låt han ligga obegagnad. En dag öfvertalade dock haus systerdotter honom att gå med sig till kyrkan. Men till hennes ledsnad var texten 1 Mos. 5 kap. »Hvarför», tänkte hon, »har Gud fogat det så, att presten just i dag valt en sådan text, som innehåller endast de gamla fädernas namn och lifslängd». — Då de gingo hem från kyrkan, gjorde emellertid onkeln ingen anmärkning, men han tycktes vara mera allvarsam än vanligt; hvilket icke var underligt, ty för hvarje steg han tog, ljöd det inom honom: »Och han dog».

Och då han på aftonen satt i sin kammare, tonade vid hvarje torurets slag samma ord i hans öra. »Och han dog»; och då han följande morgon satt vid sin pulpet, ljödo samma ord: »Och han dog» så kraftigt inom honom, att han blef störd och gjorde fel vid en simpel samsamsräkning. »Nej», sade han för sig själf, »det blir ingen annan råd än att gå hem igen och ännu en gång läsa det där kapitlet». Och så snart han hemkommit, öppnade han den i lång tid försummade bibeln och läste hela det nämnda kapitlet, däri orden: »Och han dog», förekomma åtta gånger.

Dessa ord blefvo emellertid för köpmannen väckelseord till lif.

Han tänkte: »Jag hörer väl nu till de lefvandes antal, men också om mig skall det en gång heta: »Han dog! — Och hvad då?» Ja, hvad då, sedan detta lifvet tagit slut? Hvar hamnar jag?

Dessa och dylika tankar trängde sig på honom och folko tungt på hans hjarta; och han gaf sig ingen ro, utan sökte, till dess han fann honom, som är vägen, till lifvet, och som har sagt: »Hvar och en, som tror på mig, skall icke dö evinnerligen».

konstnär.

Han gjorde endast en skyldighet.

Vid en eldsöjda som lär om dagen egde rum i Blötlingen, nära Altmark i Preussen, kom man under lund med ett ett framtimmer fans i det brinnande huset. Plötsligen hördes en röst ur hopen:

— Handra mark åt den som räddar fru Werner. Vid dessa ord armbågade sig en man vid namn Stegmann, gift och familjefar, genom hopen, under det han sade:

— Hvem tänker på penningar då det gäller ett människolif!

Med dessa ord rusade han in i den brinnande byggnaden. De utanför stående väntade med andlös oro på att han åter skulle komma ut och slattligen såg man honom på tröskeln, illa bränd och bärande den afsvimnade fru Werner i sina armar. Knäppt hade han kommit ut och öfverlemnadt henne åt hennes vännar innan taket störtade in. Af de 100 marken nekade han att mottaga ett enda öre. »Han hade», sade han, »endast gjort sin pligt!»

Parfumer.

Perkan af ett »farväl».

Fru Bottome, stiftarinna af sällskapet »Konungens döttrar» i Amerika, säger om sin omvändelse: När jag började min vandring i Kristi efterföljd, var det första jag gjorde att söka upp en af mina unga väninnor, som förut haft stort inflytande öfver mig, för att säga henne farväl. »Hvart ämnar du dig?» frågade hon förvånad. »Jag har beslutat att vandra mot himmelen», svarade jag. Jag säg, att min väninna blef upprörd. »Men hvarför bjuder du mig farväl?» frågade hon. »Emedan», sade jag, »du skall anså mig dåraktig, och jag ännu är svag och kanske icke skall kunna stå emot dig. Om jag vore starkare, skulle jag kunna hoppas att, utöfva infly — dö öfver

dig; men jag är icke viss om, att jag skall kunna det; därför har jag valt att skiljas från dig.» »Tror du icke, att jag önskar att vandra till himmelen lika väl som du?» Jag fattade hennes hand. »Tårarne stödade nu, och det var välsignade bättringstårar. Hon blef mig följaktig på vägen och vi hafva varit medvandrare på den himmelska vägen sedan dess.» Detta »farväl» öppnade hennes ögon för hennes själs tillstånd och förde henne in på vägen till himmelen.

Fyra segrar.

En af de nyomvända vid Moodys möten i Portland, Oreg., var en f. d. advokat vid namn Geo. H. Villiams. Vid ett möte stod han upp och yttrade: »Jag har hållit många tal i mitt lif, och några äfven från denna plattform, men detta är första gången jag någonsin talat vid ett religiöst möte. Under minnaren har jag varit mycket besvärad öfver kristendomen. Jag hade blickat hän mot Moodys möten och beslutit att besöka dem. Då jag först kom, tänkte jag att smyga mig in i en af bänkarne längst bort, men jag ändrade tankar, och beslot att gå fram till plattformen, hvilket jag äfven gjort med undantag af en afton. Detta var första se-

gern öfver mitt högmöd. I går kom mr Moody till mitt hem, och jag förenade mig med honom i bön — första gången i mitt lif som jag böjt knä för Gud eller människor. Detta var min andra seger. I går afton begärde jag Guds barns förböner. Detta var min tredje seger. Jag ersar nu, att hördan är aflyftad och borttagen, och jag känner mig som om jag kunde springa eller flyga i min fralsares armar. Detta är min fjärde seger. Må Gud gifva oss alla styrkan att vara trogna vid vår öfvertygelse.

O, att många tusenden villo låta Herren på samma sätt segra öfver dem!

De tre vännerna.

En man hade tre vänner. Två af dem älskade han mycket. Den tredje af dem var honom likgiltig, eluru han menade det redligast med honom. En gång blef han kallad inför domaren, hvarest han var hårdt, men oskyldigt anklagad.

»Hvilken af eder», sade han, »vill gå med mig och vitna för mig; ty jag är hårdt anklagad, och domaren vredgas».

Den förste af dem ursäktade sig genast. Han kunde icke, med anledning af andra göromål, följa honom.

Den andre, deremot ledsagade honom till rådhusets dörr; der vände han om af fruktan för den vredgade domaren.

Den tredje, på hvilken han *minst* hade bygt, gick med honom, talade och vitnade så frimodigt för hans oskuld, att domaren frigaf honom och gaf honom skänker.

* * *

Tre vänner har människan i denna världen.

Huru betö de sig i *dödens stund*, om Gud kallar människan till doms?

Penningen, hennes bästa vän, lemnar henne *först*. Hennes *ansförvandter* och *vänner* följa henne till *grafvens*

dörr och vända sedan tillbaka till sina hem.

Den tredje, som man ofta glömt i lifvet, är människans *välgörningar* framgångna af tron. *De allen* ledsaga henne till den *store domarens* tron. *De gå fram före* henne, tala för henne och finna *barmhertighet* och *nåd*.

»Den, som bekänner mig för människorna, skall jag och bekänna för min fader som är i himmelen».

(Öfversättning fr. tyskan af G. Rydholm.)

Guad Monumenterne fortæller.

Vi læste nylig følgende: »Jeg stod sidst Sommer foran St. Pauls Cathedral (Kirke) i London og læste denne Inscription: »Bygget i 1676 af Sir Christopher Wren«. »Hvis du onsker at se hans Monument, saa se dig omkring«. Indenfor i denne stolte Bygning er mange Monumenter over Statemænd, men intet over Sir Christopher Wren. Bygningen selv er hans Monument. Med andre Ord det Arbejde, han har udført, er hans Monument. Læst over det, at saa hor det være med ethvert Menneſte. Det Livsveer, han har fuldbredt her være ja, at det kan staa som et Monument over ham. Kristus har engang sagt om en Kvinde, at overalt i Verden, hvor Evangeliet læses, der skal hendes Navn bevares. Saa dan var hendes Gjerning, at den blev et evigt Monument over hende. Jo mere vi er med i Kristi store Livsveer, desto siktere er vi ogsaa paa, at vi har reist et Monument over os, som aldrig skal falde i Græs.

F. H.

Din moder.

Från engelskan
af E. B.

Under din lefnad skall du finna, att det icke finnes en kärlek så fullkomlig, så oföränderlig som en moders, ty hennes kärlek förblifver fast såsom klippan, under det audras kan liknas vid det oroliga hafvet. Men sorgligt att säga, finna vi ofta söner och döttrar, som synas likgiltiga för den värdefulla skatten, en moders kärlek. De mena, att de göra allting rätt, ändock de försumma det förnämsta, nämligen att visa sin moder aktning i småsaker, hvilket skulle förljufva den älskades sista stunder. Iluru ofta händer det ej, att hon sitter ensam, hennes jordiska vänner äro långt borta, kanske hennes make är i det himmelska hemmet, hennes barn äro inne i njenas vimmel, alldeles likgiltiga för hennes längtan efter sina barns kärlek. Visa därför, att du älskar din moder! Låt dina ord nu vara vänliga och uppmanande, låt dina gärningar nu visa, att du söker hennes trefnad, snart kan det vara för sent! Gör sällskap med henne under aftonens timmar! Tag hennes bleka, darrande händer i dina! Stryk mildt hennes hvita hår! Glöm ej, att den timmen kommer allt närmare, då de händer, som hafva gjort så mycket för dig, skola för alltid vara orörliga! Kom i låg, att en gång skall hennes panna blifva kall, de milda ögonen skola tillslutas och den kätars läppar blifva stumma! Aldrig, aldrig skall du då kunna tala ett kärlekens ord, eller göra en gärning i kärlek för din moder! Då skall minnet att visad aktning blifva såsom balsam för ditt sorgsna hjärta under saknadens stunder.

Handla, för all del handla därför, medan det betor nu, ty huru mycket kan du ej göra denna dag, denna timma för att din moders sista lefnadslagar skola blifva lugna och lyckliga — en välsignelse för henne, en välsignelse för dig själf.

De misslynte.

Vi påminna oss profeten Jona. Ingenting var honom till lags så länge han var misslynt. Han eger tyvärr många likar ibland oss. Nu tyckes alt vara de andliga kinkblåsornas gyllene tid. Tycke och smak ha mer att säga inom det religiösa området än Guds ord.

Galet är det om det regnar, galet är solen skiner. Är det väckelse glömmar man att tacka Gud för de många anmärkningar man har att göra mot sätet, hvarpå syndarne blefvo trälsta. Är det torrt i församlingen glömmar man att bedja om välsignelse för de många fel man ser hos alla andra utom hos sig själf.

Predikanterna äro för dem stötestenar; predikningarna experimentalföremål. Den glade är för glad; den allvarlige för allversam. Mannat är dem för sött och ger Gud dem vaktlar att äta vilja de ha bifstek.

Herren själf antastas stundom af dessa. De säga: Om Gud älskade mig icke gjorde han då så och så med mig. I sin klanderjuka fattar man icke att just därför att Gud älskar alla gör han som han gör för att frälsa oss bland annat äfven från misslyntne och klander.

Herre, huru oändligt god måste du ej vara, som har tålmod med sådana; Ja, han har tålmod och detta är vår frälsning.

J. G.

En triamferande krympling.

En arbetare i herrans vingård berättar följande händelse: En afton, då en vän och jag suttu vid fönstret, fästes vår uppmärksamhet på en skrabbig barnvagn ute på gatan, som drogs af en liten flicka och i hvilken låg en ofärlig gosse. Den fattige gossens utseende vittnade om stora smärtor och lidanden. Dag efter dag uppmärksammade vi krymplingen, ty hvarje afton passerade hans lilla olympiska vagn vårt hus. Men så förgingo flera dagar, utan att han syntes till. Slutligen kom hans syster ensam och hennes ansigte gaf tillkännan att hon grätit. Vi skyndade att fråga, hvil den som fattades gossen. Hon berättade då, att några dagar förut hade hon ej kunnat draga sin bror. En granne hade då erbjudit sig att draga vagnen, men som hon var ovan vid den, hade den själpt, hvarvid gossen fallit ur och slagit sig ganska svårt.

Sedan dess hade han ej kunnat lemna sin säng. Nästa morgon gingo vi att besöka honom. Då vi inträdde i rummet, hvori gossen låg, vände han sig mot oss med en blick af tacksamhet, som djupt rörde oss. Då vi först talade till honom, syntes han för svag att kunna yttra ett enda ord. Jag sade honom, att vi icke voro främlingar, utan vi hade en gemensam Fader i himmelen. »Känner i min Prälsare?» frågade han, full af fröjd. Vi besvarade denna hans fråga jakande. Vi besökte honom hvarje dag under flere veckor och en afton, hans sista på jorden, då vi kommo att se honom, sade han till sin moder: »Lägg mitt trötta huvud intill ditt bröst, min själ är rektan hos Jesus.» Han var stilla och fridfull, fullt medveten om att timmen för hans skilsmessa var kommen. Han tackade sina föräldrar för deras omvårdnad om honom, och derefter insomnade han fridfullt för att uppvakna när herren. Han var mer än segervinnare genom Kristus, som älskade honom.

Ch. . . . s.

Läs den om och om igen!

Det är den man, hvilken mest studerar och forskar i sin bibel, som finner den vara mest värd att studera. Dr. Weston, predikant vid Crozier teol. seminarium, yttrade nyligen i ett offentligt föredrag: »Jag har under 50 års tid genomläst nya testamentet hvarje år, men likväl kan jag aldrig närvara vid en sammankomst och höra någon nytt från det upplästa kapitlet.» Deremot torde det finnas personer, hvilka under 50 års tid kanske icke läst igenom bibeln en enda gång, men som likväl mena sig veta, att det icke fins något att lära ut nya testamentet, mycket mindre i det gamla.

Vid ett barndop i Vestbo förekommo, berättar Smål-P., för någon tid sedan följande löjligbet. Gudmodern, en ung hustru, tog det nyöftrata barnet i sina armar, och i ett nu var hon, trots den kalla vintern, ute på gården och uppe på öfversta ändan af takstegen. Detta för att barnet aldrig skulle frukta att »klifva högt». Så satte hon sig på en sten och åt upp en hård brödbit, för att barnet ej skulle bli »styttat» (= lida af brist på aptit). Derpå bar det i väg ut i ladugården för att barnet ej skulle få någon rädsia för djuren.

Bygg på klippan!

En man, som stod på årens höjder och egde ofantliga rikedomar, kände, hvad många före honom känt, att allt detta icke kunde göra honom lycklig. Han hade hört talas om en gammal man, som var känd för sin visdom och fromhet, och om hvilken det sades, att han alltid såg glad och lycklig ut. Han tänkte då: Jag vill besöka honom, kanske han kan visa mig på lyckans hemlighet. Sngdt och gjordt. Han begaf sig en dag på väg till den gamles boning och omtalade helt öppet, hvad som låg honom på hjärtat. Den gamle emottog honom vänligt och lyssnade uppmärksamt till hans ord. Sedan han talat ut, föreslog den gamle mannen honom att de tillsammans skulle göra en vandring i det fria. De kommo snart till en hög klippa, på hvars spets en örn hade byggt sitt bo.

»Säg mig», sade då gubben, i det han pekade på klippspetsen, »säg mig, hvarför örneu bygger sitt näste så högt?»

»Utän tvifvel», svarade den andre, »på det han måtte vara skyddad för alla fiender och faror.»

»Nåväl», sade den gamle, »gör ni som han. Bygg ert näste på den eviga klippan, Jesus Kristus. Där är ni trygga mot alla fiender och faror. Han är själens enda säkra tillflykt. I honom skall ni finna frid, ro och sällhet.»

Några ting, som man ej behöfver ångra, äro följande enligt en amerikansk tidning:

1. Att göra godt mot alla.
2. Att icke tala illa om någon.
3. Att noga höra, innan vi döma.
4. Att tänka innan vi tala.
5. Att tåga, så länge vi icro frestade mot någon.
6. Att vara mild mot de bedröfvade.
7. Att bejda om förlåtelse, då vi sola.
8. Att vara tålig mot hvar man.
9. Att icke lyssna till baktalarans ord.
10. Att icke tro att det onda, som säges.

»Jag har förlorat den.»

Moody omtalar följande i en predikan till sällskapet i Chicago: »För några månader sedan besökte en läkare i Newyork en man som låg sjuk. Han satt en stund vid hans säng och undersökte den sjukes och sade honom derpå Arligt, att han hade undsat en kort tid att leva. Den unge mannen hief förvånad; han trodde ej han skulle dö så snart. Han hade glömt att döden kommer den stund men minst väntar. Han såg upp i doktors ansigte och med ett uttryck af förtviflan utropade: »Jag har förlorat den.» — Till sakt. »Hvad har du förlorat?» frågade läkaren på ett deltagande sätt, »var god och säg mig det.» »Ack, doktor, det är en mycket värket bedröflig sak jag har att förtälja, men jag har förlorat den.» »Förlost hvad?» »Doktor, jag har förlorat min själ frälsning.» »Ack, så får du ej tala. Så är det ej. Kommer du ej ihåg rövaren på korset?» »Jo, jag kommer ihåg rövaren på korset. Och jag kommer ihåg att han aldrig sade till den Helige Ande: gå bort. Men det gjorde jag. Och nu säger han till mig: gå bort.» Han låg der och andades tungt en stund och såg upp med strömde ögon och derpå sade han: »Jag var väckt och var i bekymmer om min själ för någon tid sedan. Men jag villo ej mottaga frälsning. Någon tryckte säga till mig, att jag ej skulle uppskjuta frälsning. Jag viste att jag ej borde göra det. Jag kände att jag var en stor syndare och behöfvade Frälsaren. Jag bad till honom att gå bort det ömnat tilli vidare, men jag kunde icke gå till mitt hjerte till att utesluta det förän jag hade fört att jag skulle säga honom en annan, mera laglig till. Jag dogt ingenting, jag försökte och bestred vaka bort den Helige Ande. Jag tänkte aldrig att det skulle gå såsom det har gått, jag tänkte till omvänd och få visshet om min frälsning, men nu har jag förlorat den — till sakt. »Du kommer ihåg», sade doktorn, »att der voro några böm kända i elfta timmen.» »Min elste hustru», svarade han, »var då Anden kallade mig.» »Jag har ej haft någon tidsse sedan dess — skall tillförlig för någon. Jag har blivit temnad såsom förlorat.» »Vilke förlorat?» sade doktorn, »du kan ännu räddas.» »Nej, aldrig frälsat. Han säger mig att jag får gå min väg nu igen; jag vet det; jag känner det här», sade han i det han hade handen på sitt hjerte. Derpå besat han ut i förtviflans ångest: »O, jag har förlorat den! Jag har gått till sikt för livet — för en själ — ett lif.» »Säg, jag är ovet förlorat!» Detta sades under en så öfvermåttig ångest att något svar kunde ej gifvas tillförlig. Då han hade legat en stund, reste han sitt huvud, såg sig omkring öfvermått i rummet som om han skulle ha sökt efter något efterlängtat föremål och derpå dödde han sitt ansigte i kudden och åter utropade under ångest och bätvinn: »O, jag har till sikt förlorat den! — och så dog han. Lästro, du önskar ej att få en sådan öfvel.» »Säg Herren medan du kan dinna honom; åk till honom medan han är nära.»

Den enda utsikten.

Vi omgifvas ofta af mörker på alla sidor. Vi se ingen utväg, ingen utsikt åt något håll. Vår väg synes vara igonmurad med huggen sten. Under sådana stunder falla vi i stor vanmakt och tänka att allt är förlorat. Mången har under dylika mörkrets tider varit nära förtviflans brant.

Vi hörde en gång berättas om en sådan i tviflets och misströstans bojor fastbunden själ. Det var en man, som fordom hade smakat nådens och förlåtelsens frid. Men han hade mistat friden, kommit bort ifrån Gud och hade nu länge gått i mörker. Hans ögon öppnades dock omsider för det stora oländö, i hvilket han befann sig. Han såg in i sitt eget hjärta. Och där var det bara mörker. Han såg omkring sig i världen, men ingen ljusglimt, ingen tröst. Då hviskade frestaren i hans öra: »Gå och gör slut på ditt eländiga lif, ty för dig finns ingen hjälp.» Den röstens stände öfverens med hans eget hjärta. Han beredde sig att hösamma den.

Då begaf han sig en afton till en flod i den tanken att dränka sig. Det var mörkt i naturen, mörkt var det i hans eget hjärta, mörk var floden, och ännu mörkare låg framför honom den långa evigheten. Men under det han vandrade framåt med sina dystra tankar, hörde han plötsligt från ett närliggande bönhus en ljuslig sång, som lockade honom dit. Just som han kommer in, uppstår predikanten och läser Jobs 23 kapitel. Job klagar där och säger: »O, visste jag, att jag kunde finna honom! Jag skulle gå fram till hans tro.» Men går ut, är han ej där, och förnimmer jag honom icke, norr ut, skänjer jag ej hans spår, gömmer han sig i söder, ser jag honom icke.» De orden stämde så väl öfverens med den stackars förtviflade mannens känslor, men då predikanten hade läst de orden, utropade han, så att det skallade genom rummet: *Job, Job, hvarför ser du icke uppåt?*

De orden sjönko djupt ned i den bedröfvade mannens själ. Han fick från den stunden nåd att blicka uppåt, och därifrån strålade det bara ljus. Han fick se huru nåd blickade ned ifrån himmelen, och att hans himmelske fader ännu älskade honom. Nu fick han gå hem glad och lycklig.

Ack, du i mörker och tvifvel vandrande själ: *hvarför ser du icke uppåt?* Där är ändå din enda utsikt. Därifrån strålar den kärleksrika Gudens nådefulla anlete. Med gammal kärlek älskar han dig, därför skall han framgent bevisa dig nåd. Blir det mörkt, se uppåt. Herron är en mästare till att hjälpa.

Miss. Vän.

En fruktansvärd kedja.

En fransk sjökaptan gick en dag vid ebbitiden ned till flodbädden, icke långt ifrån där floden utmynnar i hafvet. Han gick i djupa tankar och gaf icke akt på, hvar han satte sina fötter. Han varseblef därför icke, att en tjock järnkedja var spänd tvärs öfver, där han skulle gå. Dess enda ända var fastgjord vid en sten, den andra vid ett ankare, han observerade icke fectingen, utan gick rakt på den och fick därvid sin eua fot just i en länk däraf. När han ville draga foten därur, satt han fast, och det var omöjligt för honom att få ut foten. Han ropade på hjälp, och några män, som händelsevis voro i närheten, skyndade dit.

De gjorde allt för att få ut foten, men den hade svullnat så starkt, att alla ansträngningar voro förgäfvade. Hvad var att göra? Hjälp måste erhållas snart, ty floden hade redan börjat stiga. De skyndade till närmaste by efter en smed för att få länken affilad. Smeden kom, men han fann snart, att hans verktyg voro för klena, och han måste därför skynda hem efter andra. Då han kom tillbaka hade vattnet redan stigit så högt, att det gick den olycklige kaptanen till midjan. Smeden insåg snart, att han ingenting kunde göra. Det fanns nu endast en möjlig räddning för den olycklige. Han kunde offra sitt ben för att rädda sitt lif.

En kirurg efterskickades. I flygande hast kom han till stället. Kaptanen ropade i dödsångest: »Skynda er, o, skynda er, innan det blir för sent.» Han skyndade sig, steg i båten, hvilken roddes framåt med kraftiga tag, och kom fram till den olycklige, hvilken nu med möda kunde hålla hufvudet öfver böljorna. »För sent!» ropar läkaren. En väldig våg rullar öfver kaptanen, ett genomträngande skri hördes, och allt är förbi. Böljorna uppslukade honom. Detta är en sannfärdig historia, och i dess andliga tillämpning se vi densamma dagligen upprepas inför våra ögon. Satan lägger ut sina snaror, och den ene efter den andre fastnar däri och går förlorad. Vaken och bedjen att i icke faller i frestelsen!

(Ur Österns Veckoblad.)

25

(Fr. Margoul. 8 Febr. 92.)
92. Slutorden i pastor Spurgeons föreläsning

»Till sist vill jag säga, huru innerligt gerna jag önskar, att alla här, som ännu ej höra Jesus till, ville ställa sig i hans led. Då skullen I sjelfva få se, hvilken god herre han är. Unge män, om ni kunde se vår herre, skullen I falla ned för honom och bedja att få komma under hans fana. Det är saligt att tjena Jesus. Vi måste alla tjena någon. De, hvilka ej vilja hafva någon herre, äro skafvar under sig sjelfva. Var viss på, du måste antingen tjena Gud eller satan. I skolen finna satan, synden och edert eget kött vara hårda herfar; men om I tjena Jesus, skolen I finna honom mild och kärleksfull och hans ok så ljusligt och lätt, och I skolen finna ro till edra själar. Han är alltid med i den värsta striden. Om han beder oss att bära en börda, så hjälper han oss och tager dervid alltid den tyngsta delen. Jag skulle vilja fortsätta ännu 40 år att bjuda mina medmenniskor till Gud och tjena honom. Att tjena honom är lif, frid och glädje. O, att I villen komma nu!»

talas fortj öfve förd. D Byg män han Tim, rep. mar for and I afh De ge for da va pa na igt ta ha till ga de dy i

Pastor C. H. Spurgeons
död d. 31 jan. 1892.

Den första notisen derom uppsattes i hotell "Beaurivage", Mentone, så lydande: "C. H. Spurgeon afsomnade i Jesus 11,5 söndagskvällen".

Kyrkan blef i hast svartklädd, och utanför uppsattes tvänne notiser med svarta kanter så lydande: "Vår älskade pastor inträdde i himlen söndagen den 31 jan. kl. 11,5 e. m."

Söndagsskolstatistik.

Sekreteraren i Stockholms 2:dra Söndagsskolförening herr August Palm höll nyligen ett ytterst intressant föredrag i S:t Pauls kyrkan härstädes. Där om ha vi blifvit i tillfälle meddela följande värdefulla uppgifter:

Enligt de rapporter, som afgåfvos vid s. s. Verldskonferensen i London 1889 och 6:ta internationella s. s. konferensen i Pittsburgh i Amerika 1890 samt 3:e Nordiska s. s. mötet i Köpenhamn förlidet år, fördelar söndagsskolorna i världen sig på de olika länderna sålunda:

	Skolor.	Lärare.	Lärjungar	Tillsammans
Europa.				
England och Wales	35,983	616,941	6,733,326	6,360,266
Skottland	6,648	69,213	651,976	711,188
Irland	3,313	28,132	310,093	338,231
Österrike	140	312	4,619	4,831
Belgien	62	186	2,856	2,642
Danmark	381	2,284	47,801	50,086
Finland	5,296	9,104	110,766	119,860
Frankrike	1,200	3,110	50,000	63,110
Tyskland	3,231	20,240	410,981	431,221
Holland	1,471	5,676	162,000	167,676
Italien	200	850	12,660	13,410
Norge	210	1,291	30,584	31,876
Portugal	30	100	2,000	2,100
Ryssland	23	438	6,007	6,446
Spanien	100	400	5,000	5,400
Sverige	5,729	17,119	241,747	268,866
Schweiz	1,162	5,459	84,000	89,460
Asien.				
Kina	106	1,053	5,264	6,317
Indien, inneslutande Birma o. Ceyland	2,767	6,734	110,270	118,011
Japan	160	390	7,019	7,409
Porsien	107	440	4,876	5,316
Central-Asien	60	600	7,000	7,600
Afrika.				
	4,246	8,456	161,394	169,840
Nordamerika.				
Förenta Staterna	108,939	1,161,340	8,649,131	9,800,471
Kanada	6,706	56,924	474,296	530,220
Newfoundland och Labrador	314	2,162	22,817	24,979
West India	2,185	9,673	110,233	119,906
Central Amerika och Mexiko	560	1,300	16,000	16,300
Sydamerika.				
	350	3,000	160,000	163,000
Oceanöarne.				
Australien	4,719	35,295	422,434	467,229
Nya Seland	890	9,988	99,884	109,872
Fijisarne	1,474	2,700	42,909	46,609
Havajöarne	230	1,413	16,840	17,253
Andra öar	210	800	10,000	10,800
I hela Verlden,	198,168	2,001,132	18,176,630	20,237,662

En del af dessa uppgifter äro ej så nya som önskligt varit hvidan antalet i sin helhet nu helt säkert är något större än hvad dessa siffror visa. I dessa beräkningar ingå ej de katolska söndagsskolorna, med undantag af för en stat i den amerikanska unionen. Likaså äro naturligtvis antikristliga skolor ej heller här inberäknade.

"Mod för sanningen." En vacker söndagsmorgon befann sig lille Peter Alm med sitt nya testamente och sin sångbok i handen på väg till söndagsskolan. Han var ute i god tid för att icke komma för sent, och som han hade långt att gå, måste han vara tidigt uppe på söndagsmorgonen. I ett gathörn sammanträffade han med en hop gossar, hvilka fördrefvo tiden med att slå krans och krona. De började genast uppmana honom att komma med dem. Först bådo de honom derom, sedan drefvo de gick med honom och till sist, då han det oaktadt fortsatte sin väg, ropade de:

"Du törs icke stanna hos oss, Peter! Du törs icke vara ifrån söndagsskolan!" Peter vände sig om, såg de gickande kamraterna stadigt i ögat och sade:

"Nej, men jag törs gå hit, afven om ni skratrar åt mig."

Detta var sant mod, och önskligt vore, att många små flickor och gossar, som skryta af mod, då det är fråga om något vågsamt upptåg, ville visa samma mod, då det gäller förhållanden af högre vigt.

Vår lille Peter, som var en fattig fader- och moderlös gosse, fick kort efter ofvanstående händelse plats i en bod för linnevaror. En dag, då man uppmätte ett stycke linneväf, befans det vara några tum kortare, än det borde vara. Köpmannen trodde dock, att detta kunde hjälpas, om man sträckte det dugtigt, hvarföre han ropade Peter till sig:

"Drag här i ena ändan", befalde han, men gossen rödde sig icke.

"Drag, säger jag dig", upprepade köpmannen.

"Jag kan icke", blef svaret.

"Och hvarför icke?"

"Emedan det är orätt att göra så", svarade Peter helt oförskräckt.

Följden blef, att han förlorade sin plats. "Han passade icke i handel", förklarade hans husbonde.

Peter fick dock inom kort anställning hos en annan husbonde. Denne satte värde på hans redbarhet och sanningskärlek, och omsider blef den lille fattige gossen en välbergad och älskad man, men afven i sin välmakts dagar visade han sig alltid hafva mod för det rätta utan fruktan för människors ömdöme eller blandar.

Ett barns inflytande.

En herre höll ett föredrag en gång i närheten af London. Under talet sade han bland annat: "Alla hafva inflytande; säg ej att du är utan; hvarje människa har på ett eller annat sätt inflytande öfver någon."

I andra ändan af rummet satt en arbetskarl med en liten flicka på armen. "Hvarje människa har inflytande, afven den der lilla flickan", sade den som höll föredraget, i det han pekade på henne.

"Det är sant, min herre", sade arbetskarlen. Alla tittade sig omkring naturligtvis för att se på honom. Han sade ingenting mera och föredraget fortgick.

Vid slutet kom mannen med barnet på armen och sade: "Förlikt, min herre; jag kan ej afhålla mig från att tilltala eder. Jag var en rätt stor drinkare, men som jag ej önskade gå ensam till krogen, tog jag det här barnet med mig. Då jag en qväll kom till krogen, var der ett fialligt väsen.

"Gå icke in", sade flickan. "Tyst, unge", sade jag. — "Snälla pappa, gå icke in." — "Håll tungen på dig, unge", sade jag åter igen. Strax derpå kände jag, att en tår fyll på min kind. Jag förmodade ej gå ett steg längre. Jag vände om och gick genast hem och har aldrig sedan varit på krogen: Tack vare Gud derförd jag är nu en lycklig man, och denna lilla flicka har varit orsaken dertill; och när ni, min herre, sade, att afven hon hade inflytande, kunde jag ej annat än säga: Det är sant, min herre, alla hafva inflytande."

Kära barn, när så är, huru viktigt är det icke då, att använda det till det som godt är.

Hvad en gosse kunde göra.

En gosse, ovanligt liten för sina år, har anställning som springpojke på ett kontor i Boston. En dag retades kontorsherrarna med honom för att han var så liten och sade: »Det blir aldrig någonting utaf dig. Du är för liten.» »Nåväl», sade gossen, »liteu som jag är kan jag likväl göra någonting, som ingen utaf eder kan göra.» »Och hvad är detta?» frågade de. »Jag vet icke om jag bör tala om,» svarade gossen, men de voro nyfikna att få veta hvad det var, och yrkade på att han skulle säga det. »Jag kan låta bli att svärja,» sade den lille gossen.

Mer än ett måligt ansigte rodnade af blygsel och de tycktes icke symerligt angelägna att fortsätta samtalen.

Ett offer för romanläsning.

Le Temps berättar: Vid en polistation i Paris infann sig för några dagar sedan en juvelerare vid namn Bralasz, som bad att blifva förä till ett därhus. På poliskommissionens fråga om anledningen till denna besynnerliga begäran förklarade mannen, att han sedan tjugu år fruktat för att förlora förståndet och att han efter läsningen af Zolas sista roman »La bête humaine» (där en man, som lider af mordman, förkommer) gripits af ett oemotståndligt begär att mördra sina båda barn. Detta begär vaknade till nytt lif hos honom för hvar gång han såg ett vapen och hemsökte honom särskildt om nätterna.

Hans hustru och en granne, som åtföljde honom, intygade sanningen af hans berättelse. De hade måst noga bevaka honom om nätterna.

Liksom mannen i Zolas roman resonerade Bralasz lugnt öfver sitt sinnessillstånd, hvilket han tillskref dels årtillighet, dels ett utsväfvande lefnadsätt. Han kände, sade han, att om han återvände hem och fick återse sina barn, skulle ingenting i världen kunna hindra honom från att mördra dem.

Den olycklige mannen blef genast undersökt af ett par därhusläkare och fördes sedan till ett hospital, där han för närvarande vårdas.

Nyttan af att läsa bibeln. En katolsk prest i Belgien förbrådde en ung kvinna och hennes broder, därför att den läste den eländiga boken, såsom han uttryckte sig, dervid pekande på bibeln.

»Herr pater,» svarade den unga flickan, »för helt kort tid tillbaka var denne min broder en lätting, en spelare och en rumlare, och han förde ett sådant oväsen i hemmet, att ingen kunde vara i hans närhet. Sedan han begynnade läsa i bibeln, arbetar han med flit, besöker icke längre krogen, vidöfrar aldrig korten och för hem sin arbetsförtjänst till vår gamla fattiga moder, hvarför vårt hemlif nu är lugnt och trefligt. Kan pastorn förklara för mig, huru det kan komma sig, att en dålig bok kan bära så härliga frukter?»

Huru vi böra höra Guds ord.

Flere gånger uppmanar Herren i sitt ord folk att med all flit höra på, när ordet förkunnas. Till dem som gå för att höra ordet om Gud och hans verk vilja vi gifva följande erinringar:

Hör med vördnad. Tänk på att du står eller sitter inför lefvande Gud. Om någon af oss skulle komma i tillfälle att göra ett besök hos Oskar II, med hvilken vördnad skulle vi då icke framträda inför honom. Då du tager den eviges ord i din hand, eller då du nalkas Herren i bön, då står du inför en, som är alla »konungars konung och alla herrars herre».

Hör äfven med uppmärksamhet. »Böjen edra öron till min mans ord», säger Herren. Huru Jesus anbetning föröfrå sina lärjungar att de ej fattade hvad han sade dem, har han nog också anledning säga till oss, att vi böra vara mycket uppmärksamma vid hörandet af Hans ord, så att vi måtte fatta Hans vilja och så söka efterleva den. Att med uppmärksamhet åhöra ordets predikant är ett hufvudsakligt vilkor för att hafva någon nytta deraf.

Hör också med ärligt sinne. Du kan höra uppmärksamt men dock

icke ärligt. Huru eländigt du än är, så var ändå ärlig, händ inför Gud och människor. »Ärlighet varar längst».

Hör vidare med eftertanke. Vi böra göra såsom Maria gjorde då hon hörde Jesus tala. Hon gömde orden i sitt hjärta och betraktade dem efteråt. David säger: »Jag gömmer ditt ord i mitt hjärta, på det jag icke skall synda emot dig. Så gjorde ock Josef och kunde därför, då han frestades vid hofvet, säga: »Hvi skulle jag så mycket ovult göra och synda emot Gud.»

Hör också med bejvande hjärta. Bed att Gud måtte taga bort allt som vill hindra dig att taga emot ordet. Bed äfven för din lärare, ty han behöfver det och han har ofta bedit för dig. Genom att på detta sätt lyssna under bön till Gud, skall du få erfara stor välsignelse ifrån Herren.

Och slutligen: hör och tro. Tro och du varder frälst, säger skriften. Men denna tro måste vara åtföljd af gerningar, ty oljes blifva vi ordets hörare och icke dess görare, bedragande oss själva. Herre gif oss mycket af denna tro!

En 10-årig flicka talade dörpå följande om

Det gick upp i rök. »En värltad gosse erhåller plats i bandel», lydde en annons i en tidning. En gosse, som önskade anställning, ser denna annons. Han infinner sig hos köpmannen och framför sitt ärende. Köpmannen fixerar gossen skarpt, alt under det denne håller en brinnande cigarr i handen. — »Jag behöfver», säger köpmannen, »en värltad, ärlig och trogen person; jag har många års erfarenhet i yrket och har kommit till det resultatet, att gossar som söka äro mindre pålitliga än de, som icke göra det. Du kan gå din väg, jag har icke plats för dylika rökande småherrar».

»Af frukten känner man trädet».

För åtskilliga år tillbaka hände det sig i North Carolina, hvarest det icke är brukligt, att hotellvärdar fordra någon betalning af evangeliska predikanter för logi och mat, att en man stannade vid ett hotell en afton och bodde der så bekvämligt som möjlig för natten. På morgonen steg han i resvagnen utan att hafva betalt för sitt logi. Hotellvärden kom då springande upp till vagnen och sade: »Det är någon här, som icke har betalt sin räkning. Passagerarna säga sig alla hafva gjort det, utom denne man, hvilken tror sig ej behöfva betala någonting, emedan han är pastor.» »Hvad! är ni en evangelisk predikant, en Guds man?» ropade gästgifvaren. »Ni kom till mitt hus sent på natten, ni satte eder vid bordet utan att först bedja Gud välsigna maten, jag ledsagade eder till ett rum, och ni gick till sängs, utan att bedja, (ty jag stannade vid dörren, tills ni hade gått till sängs). Ni steg äfven upp på morgonen utan att bedja. Ni kom till mitt hus som en syndare, och ni skall få betala som en syndare».

Änger. I granskapet af slottet Hoddam, Dumfriesshire, Skotland, fanns fordom ett torn kalladt »Ängertornet». Af hvad anledning tornet fått detta namn, kunna vi icke säga; men det berättas, att en engelsk baron, då han en gång spatserade i närheten af slottet, såg en hordegosse ligga på marken och med uppmärksamhet läsa en bok.

»Hvad är det du läser, gosse?»

»Bibeln, min herre.»

»Bibeln», skattade herremannen, »då är du bestämdt klokare än pastorn. Kan du säga mig vägen till himmelen?»

»Ja, min herre, det kan jag», svarade gossen, icke alls förlägen af den andres hänfulla ton. »Ni måste gå vägen, som det der tornet anvisar.»

Herremannen, fann att gossen lüst mycket af denna bok. Förebrädd och tyst gick han sin väg. Har du, min läsare, gått ängrens väg? Hvarom icke, låt denne gosse visa dig den.

Det är icke utan fruktan jag berättar denna talarstol i dug eller rättare, det är både med fruktan och hopp jag gör det, fruktan emedan jag är så ovan att tala offentligt, hopp emedan jag tror, att mina värda lyhörare skola hafva öfversoende med de brister som vidlida mitt korta tal.

Min text är mycket kort och ganska lätt att förstå. Den består af endast två ord: »Var vänlig».

Först. Var vänlig mot eder pappa. Bullra icke, om han t. ex. är trött eller har ondt i hufvudet. Jag tror att de flesta bland eder icke vet hvad hufvudvärk vill säga; kanske I ej ens hafven haft ondt i en tand. Dock vill jag säga eder att man alltid bör vara vänlig mot pappa, men i all synnerhet, då han har ondt i hufvudet.

För det andra. Var vänlig mot mamma. Låt henne icke behöfva bedja dig flera gånger att göra en sak. Då mamma ber dig läsa på lexan, så läs då. Det är ock mycket tröttsamt för mamma att ett halft dussin gånger behöfva säga: »Gå till sängs nu».

För det tredje. Var vänlig mot dina syskon och synnerhet din lille bror. Låt honom hafva dina små soldator, då han så önskar. Kan du hafva värd om honom någon stund så gör det, ty då är du vänlig både mot lille bror och mamma.

För det fjärde. Var vänlig mot tjänarinnan också, så att du hvarken skriker eller sparkar, när hon skall kläda dig, äfven om det skulle göra ondt, när hon söker komma ditt stundom tofviga hår. Ja man bör vara vänlig mot alla människor.

För det femte. Om i odort hon finnes en kattung eller en liten hund var vänlig äfven mot den. Och slutar jag nu med att säga: må i synnerhet söndagsskolbarnen vara vänliga och snälla!

Jesu fattigdom. Grundläggaren af det ryska kejsardömet lemnade sitt slott och hufvudstaden, dess förledande nöjen och kungliga ståt, för att lära sig skeppsbyggeri på ett varf i i Holland. Han lärde det för att själl kunna lära sina undersåtare; han blef en tjänare för att bli mästare och för att lägga grundvalen till en stor sjumakt i Ryssland. Hans land har äfven vetat att värdera honom; hufvudstaden bär hans namn; der finnes ståtliga minnesmärken till hans ära, och hans minne är kärt för hela landets befolkning. Men Jesus, hvilken af många anses så ringa, har gjort en omätligt större uppoffring. Han blef, fastän konung, tjänare för att gifva sina undersåtare konungelig värdighet. Guds son förnedrade sig och blef en vanlig arbetare! O, uuder öfver alla under!

En lefvande bibel. Ingenstades så som i det kristna lifvet är det sant, att gerningar tala kraftigare än ord. En ung man, Henrik K., hade blifvit en förnekare af den gudomliga sanningen och ville i sin otro icke läsa bibeln. Ur detta olyckliga tillstånd blef han dock frälst genom att hos en annan få se frukterna af ett lif i tron.

I hans faders hus upptogs såsom eget barn en kusin, en föräldralös flicka. Hennes religiösa och otglade lynne blef snart en plåga för hela huset. Hon skickades derfor till en hufvudsjukhus på ett år. Der blef hon omvårdad till tron på lefvande Gud. Vid sin återkomst hade hon undergått en så stor förändring, att alla i huset gladdes deråt. Hon var vänlig, glad, tillig, god och hjälpsam mot alla. Samma mun, från hvilken förr utgick elaka och bittra ord, talade nu mildt och kärleksfullt. Ingen förvånades mer öfver denna förändring än hennes otrogne kusin Henrik. En lång tid gaf han noggrann akt på sin unga kusin, tills han blef fullt öfvertygad, att en verklig förändring egt rum med henne. Då frågade han en dag, hvad som hos henne åstadkommit denna förändring. Och hon svarade, att det var tron på herren Jesus Kristus, som helt omkapat hennes hjärta, gifvit henne en aldrig förr erfaren frid och glädje och deri äfven makt att öfvervinna sig själf i frestelsestunderna.

Detta grep djupt i Henriks hjärta. Men han ville dock icke ännu böja sig för sanningen, utan sade till sig själf: »Jag tror icke, att Gud har något att göra med denna sak, fastän hon tror det. En underbar förändring har dock egt rum hos henne, och jag skulle gerna vilja blifva så gud, som hon är. Jag vill blifva det». Nu gjorde han en mängd goda föresatser. Han försökte styra sin tunga och sitt häftiga lynne och gaf noga akt på sig själf. Den ens gången efter den andra bröt dock det onda fram i ord och åtbörder. Under tiden läste han alla dagar i den lefvande bibeln, som han hade för sina ögon, och ju mer och ju noggrannare han gaf akt på sin kusins ord och gerningar och hela väsen, dess mer förvånades han. Då sade han till sig själf: »Huru kan det vara, att hon som har mycket mindre kunskap och karaktersfasthet än jag, kan göra det, som jag omöjligt kan göra? Hon måste hafva en hjälp, som jag icke vet af. Det måste vara så, som hon säger, att Gud hjälper henne. Men den hjälpen vill äfven jag söka».

Han stängde in sig i sitt rum, föll ned på sina knän och bad till den Gud, hvars uppenbarelse han en tid föraktat. Han bad med allvar af hela sin själf. Och Gud hörde hans bön. Henrik K. är nu en troende man, ödmjuk, stilla, allvarlig.

Fem steg. I ett fängelse bade en till döden dömd fånge målat en bild på väggen. Jämte bilden målade han en stupstock med fem trappsteg, hvilka han gaf hvar sitt namn. På det första skref han: »Olydnad mot föräldrar», på det andra: »Ohelgandet af sabbaten», på det tredje: »Kortspel och drycken-skap», på det fjärde: »Mord», och på det femte: »Schavotten».

Detta var i korthet tecknarens egen lefnadshistoria. De små synderna öppna vanligtvis vägen för de större.

Hvad hon kunde det gjorde hon.

Ör några år sedan haf en liten flicka i Amerika mycket intresserad för karenerna, ett hedniskt folk i Birma. När hon var endast tolf år gammal blef hon mycket sjuk, och innan hon afsömnade i Jesus, bad hon, att hennes sparbössa, innehållande en dollar, skulle sändas till dr Thomas, en karenmissionär, för att köpa biblar till åtta barn i den söndagsskolklass hon tillhörde. Hon begärde också att ett exemplar af hennes älsklingsång »min söndagssång» skulle sändas till dr Thomas på det hvarje barn, som fick en bibel, också måtte få ett exemplar af sången.

Pengarne och sången afsändes och dr T. öfversatte omsorgsfullt »min söndagssång» till karenspråket. Åtta små karenflickor fingo biblar och nämnda sång som ett minne af den lilla hädangångna amerikanska flickans kärlek, och hela söndagsskolan lärde sig sjunga »min söndagssång». Det lider intet tvifvel att minnet af den lilla flickan förvaras i kärleksfulla hjärtan i det aflägsna Birma än i dag.

Dr Judsson berättar en skön historia om en karenkvinna, hvilken lärde sig känna och älska Jesus. Hon afstog sitt guldhalsband, hennes enda världsliga egendom, och gaf det till missionären, sagande: »Jag älskar Jesus mera än detta». Hon önskade att kedjan skulle försäljas och pengarne användas för att föra andra till Jesus.

På ett sådant okonstligt, själfuppoffrande vis visar sig den verkliga kärleken till Herren Jesus. Vilja våra gossar och flickor göra något för att låta andra smaka den frälsares godhet, de funnit? Efter eng. af C.—H.

Osynligt skydd.

En fjäril flög fram och tillbaka innanför ett fönster, ångsligt fladdrande med vingarne, emedan han utanför fönsterrutan såg en sparf, som med näbben hackade på glaset i afsigt att fånga honom. Fjärilin såg icke glaset, men han såg sparfven, och han väntade hvarje ögonblick att blifva uppslukad. Icke heller såg sparfven glaset, han såg endast fjärilin och var säker på att kunna fånga honom. Och dock var fjärilin hela tiden till följd af det tunna, osynliga glaset fullkomligt lika trygg som om han hade varit på flera mils afstånd från sparfven. — Det är när vi glömma vår gudomliga beskyddare, som våra hjärtan hafva. Elisars tjänare fruktade storligen, då han vaknade på morgonen och såg staden Dotham omkring af hästar och vagnar och en stor lär. Men när hans ögon öppnades vid profotens bön, försvann hans fruktan; ty han såg då berget fullt af brinnande hästar och vagnar. »Den som är fast i sitt sinne, åt honom bevarar du frid, ty på dig förtröstar han» (Es. 26: 3). »Herren bevarer din ingång och utgång ifrån nu och i evighet» (Ps. 121: 8). »Si, jag är när eder alla dagar intill verdens ände.»

Han högg af bibeln. I ett visst hem var mannen en hende till kristendom och bibeln, men hustrun önskad att erhålla en bibel. En predikant fick kännedom härom, och han ville gerna förära kvinnan en sådan, men det måste ske på något särskildt sätt, ty mannen var mycket fiendtlig. En dag medan mannen var borta fick hustrun den efterlängtrade bibeln. När mannen kom hem från »kogen och såg bibeln, sade han till sin hustru: Du och jag ega ju hälften hvar af hvad vi hafva. Så bör det ju vara med denna bibel också. Derpå tog han yxan och högg af den i två delar och stoppade den ena delen i sin ficka, och den andra gaf han med fiendligt förakt åt sin hustru. När han dagen derpå var ute i skogen och arbetade varit han trött och satte sig att hvila. Han tog då upp sin halfva bibel och började att läsa och kom då till berättelsen om den förlorade sonen. Det intresserade honom att läsa om den märklige unge mannen, men då han kom till uttrycket: »Och han stod upp och gick» så stod det intet mera om den saken i den del af bibeln, som han hade, utan det stod i hustruns del. Intresserad som han nu hade blivit, så beslöt han att vid hemkomsten bedja sin hustru att få läsa i hennes halfva bibel för att få se hvart den förlorade sonen gick. Han läste och berättelsen grep hans hjerta djupt. Han blef en kristen. — Guds ord är kraftigt. Det förändrar den fiendlige till en, som tillheder Gud i anda och sanning. Må vi både »sprida och läsa den myckelt!

Lyd din moder! En gosse vid Söderköpings folkskola var ansedd såsom en af de ostrygaste och mest svårhanterliga bland alla gossarne. En dag var han olofvändes och lek- te i dervarande vaddfabrik. Under leken fattades hans arm plötsligt af en remledning — och krossades. Man måste föra honom upp på la- saret, och vid derstädes anställd undersökning befans armen så illa åtgången, att den måste togas af. När operationen skulle försiggå, visade det sig omöjligt att aftraga gossen rocken, utan man måste sprätta upp den. När den stöckars gossen såg, hvad man åmnade företaga, ut- rojades han ångestfullt: »Ack, sprätta inte sönder rocken, min mor är så fattig!» Kom man så till skjortan, med hvilken man måste företaga samma procedur, klagade han ånyo: »Åh, ta min skjorta, jag har inte mer än en!» När man då lofvade, att han skulle få en ny skjorta, lugnade han sig strax och lät armen frimodigt aftagas. Det var högra armen. Efter- teråt sade han till en af de sjuk- huset anställda diakonissor: »Det var jag, för jag var olydig mot min mor.»

Samtal mellan gossarne Janne Andersson och Per Kristensson på folkskolans lekplan under rasten efter »kristendoms»-lektionen.

(De flesta andra skolbarnen omringade dem under tystnad.)

Janne: »Vår skol lärare de' är karl, som har reda på sig i kristendomen!»

Per (s. skolgosse): »I alla andra ämnen, borle du säga, men ej i kristendomen.»

Janne: »Se så ja! hur vågar du säga det?»

Per: »Han sade att späda barn skola döpas, men det står ej i bibeln.»

Janne: »Hur står det då? — Jag tror du är baptist!»

Per: »Det står på flera ställen, att de som blefvo döpta, hade först hört evangelium predikas och trott på Kristus.»

Janne: »Det behöfves icke nu, ty nu går man och läser för presten och får lära hvad man skall tro, sedan man blifvit döpt, hvarefter man konfirmeras. — Hörde ni inte läraren nyss tala om alt det der?»

De kringstående barnen i korus: »Jo!»

Janne: »Nå, hvad vill du ta' vägen, Per?»

Per: »Jag går till min bibel igen; der står aldrig ett ord om 'gå och läsa' eller konfirmeras.»

Janne: »Är du säker på det?»

Per: »Ja; vår söndagskollektörinna har sagt det, och du må tro, att hon vet, hvad som står i bibeln.»

Janne: »Men hon är inte' så lärd som skol läraren och presten.»

Per: »Hon känner sin bibel, må du tro; dessutom utlofvade hon i fjol sommar ett nya testamente till helö- ning vid julstegen åt så många barn, som kunde i bibeln finna något om barndop och konfirmation, men ingen hade funnit något.»

Janne: »Det var ena uslingar att söka; jag skulle alt ha tagit reda på det, om jag också skulle ha bedt skol- läraren hjälpa mig, — jag skulle alt ha knipit det utlofvade testamentet.»

Två nya systrar af de kringstående barnen på en gång: »Det är omöjligt, Janne, ty vår morbror han är pastor i G..., och han svarade, när mamma och vi frågade honom, att det står ingenstädes i bibeln, men man skall göra det ändå, derfore att det är kyrkans lära.»

Janne: »Det var märkvärdigt — jag skall ännu leta i bibeln.»

Per: »Ja, gör det, Janne! — Luf- tet om nya testamentet står ännu fast för hvilken som finner.»

Alla skolbarnen på en gång: »Vi ska' leta igenom hela bibeln.»

Per: »Ja, gör det, så får I se på bra många ställen, att I behöfven om- vända eder till Gud och få nya hjär- tan, och när det sker, så får I också liksom nya ögon att läsa bibeln med, och sedan tron I ej hvad som helst, utan pröfven alt efter Guds ord.»

Nu ringer läraren och barnen skyn- da in.

G. A. W-n.

...ougen höll pastor arve ett tal rörande söndagskolsa- ken och valdes till tex tio ord, som börja med U. Se här:

1) Uppsamlad, 2) Undervisa, 3) Utvärda, 4) Utlova, 5) Uppsöka, 6) Uppmantra, 7) Utvidga, 8) Upp- offra, 9) Uppskära och 10) Utbelja.

Två unge mäns beslut. För några år sedan lemnade två hindu- ynglingar samtidigt missionshögskolan i Tinnevely. De kommo då öfverens, att de båda skulle bekänna sin tro på Kristus, när deras föräldrar voro döda. Tro är senare dog den ene af ynglingarne helt hastigt i kopporna, såsom ännu en hedning till bekännel- sen. Hans vän blef deraf så för- skräckt, att han beslöt trotsa den för- följelse, han trodde blifva en följd deraf, och begärde genast att genom dopet upptagas i Guds församling. Så skedde ock. Efter denna offentliga bekännelse af hans tro på Kristus för- ändrades hans yttre förhållanden helt oförmodadt. Han undgick icke blott den förföljelse, han väntat, utan blef nu sina föräldrars enda stöd och hjälp på deras ålderdom.

»Hvad är denna egendom värd?», frågade en resande sin skjutsbonde, då de foro förbi en ståtlig herregård, omgifven af vidsträckt sädesfält.

»Jag vet icke det», svarade skjuts- bonden, »jag vet blott, hvad den kostade dess förre egare.»

»Huru mycket var det», frågade den resande ifrigt.

»Hans själ», sade bonden med djupt allvar. »Innan han köpte den, hade han flitigt Guds ord och var icke långt ifrån Guds rike; men sedan förkvä- des alt detta under omsorgerna att sköta och förkofra egendomen. Strax innan han dog, sade han: »Jag har förlorat min själ. Den här egendomen blef min olycka.»

Hvart högfärd och fåfänga leder, kan nedanstående visa: från en slag- faremästare på Frederiksberg har en ung flicka, hvilken var anställd som föreståndarska för en luns tillafäll och dessutom som kassörska i huf- vudsaffären, under en lång tid be- gått stölden.

Då hon anhölls, satte hon sig till kraftigt motvärn och rtsade mot kon- staplarna, så att dessa måste an- vända våld för att föra henne till vaktkontoret. Här visitorades hon och man fann i hennes fickor mel- lan 4- och 500 kr. i kontanter samt flera dyrbara smycken, såsom ringar, armband och broscher, liksom hon för öfrigt bar åtskilliga prydnadsföremål.

I hennes hem fann man — utom ett helt nytt och ganska vackert bo- lig samt en elegant garderob, hvar- itland särskildt flera dyrbara siden- klädningar — ett stort juvelskrin, innehållande omkring 100 st. olika smycken och juveler, deribland dyr- bara diamantringar och armband, kor- rall- och granatuppsättningar samt i synnerhet en mängd ganska dyrbara örlängan. I ett hemligt rum i ju- velkrinet funnos 100 kronor i idel blanka silfvermynt, väsentligen tio- och tjugnfemören.

Som skäl för sitt brott angaf hon, att föräldrarne redan från barndomen skämt bort henne och i synnerhet lagt an på att utpynta henne med fina kläder och smycken; och på detta sätt hade hennes smak för grannlåt blifvit så stark, att hon, då frestelsen kom, ej kunde motstå den, utan blef en tjuv endast för att kunna tillfredsställa sin fåfänga.

Hvarför gråter du? En gu-
 suktigt och aktad prest hade
 sammankomst i en stuga på landet.
 Ungdomens och barnens fruktan
 för presten var rådande här liksom
 på många andra ställen. Man kån-
 ner sig ej säker på »långkatekesen»
 och under sådana omständigheter
 är det ingen angenäm sak att kom-
 ma i prestens närhet. Sedan presten
 slutat sin predikan, går han och hol-
 sar på en kvinna, som har en half-
 stor gosse med sig. Kvinnan är
 glad öfver att få höra ett vänligt:
 »Hur står det till i dag? Men goss-
 en börjar grata och synes helt eller
 halft forskräckt. Då presten ser
 det, säger han: »Huru är det
 med dig min lille gosse och hvarför
 gråter du? Gossen, som tror, att
 presten vill veta, hur långt han har
 kommit med utanlasningen i kate-
 kesen, svarar med tårar i ögonen:
 »Jag har ej hunnit längre än till:
*Efter sin barmhertighet gjorde han
 oss saliga.* Belaten med gossens
 svar sade presten: »Jag har ej hel-
 ler hunnit längre jag.»
 Mätte alla läsare af denna berättelse
 hafva hunnit derhän, att de äro
 gjorda saliga efter Jesu barmher-
 tighet.

En liden, gutt levande begraven.

En ottears, foif, vaffer gut i den en-
 gelleste landsby Ryarfj var forleden ude
 og legebe med nogle kamerater i en stor
 sandhaug. Bludselig rasede en masse
 sand ud og begravede gulten til helt op
 paa ryggen. Hans kamerater — ingen
 af dem vor ældre end 8 aar — ilede
 tilhjælp, skjønt de idafatte sig for den største
 fare; ihærdigt dreo de paa med at grave
 ud sin kamerat og raable hele liden
 paa hjælp, all hvad de orkede. Men saa
 kom der et nyt sandstred og begravede
 den lille fyrs hoved ogsaa. Hans hæfte
 kamerater udgik med nød og neppe at
 bese hans skæbne. Da vogne folk kom
 til og fik gravet ud gulten, var han død.
 Ansigtet var ubeggeelig fortrukket, saa
 gultens kamp for livet har været grufuld.

En trygg ställning.

En frigifven neger arbetade en dag
 utmed den allmänna landsvägen strax
 utanför en af Amerikas större städer,
 då en resande, som gaf akt på hans
 glada och friska utseende och den
 raskhet, hvarmed han arbetade, stan-
 nade och frågade: »Tror du, att din
 herre vill sälja dig?»
 »Nej», svarade negern glad, »min
 herre vill ej sälja mig.»
 »Är du säker på», fortsfor den re-
 sande, »att han icke vill skilja sig af
 med dig för något pris?»
 »Ja, jag är alldeles viss på», inföll
 negern, »att min herre icke till något
 pris vill skiljas vid mig.»
 »Hvem är då din herre?» frågade
 den främmande med förundran.
 Med glädjetårar i ögonen svarade
 negern: »Jesus Kristus är min herre.
 Han skall aldrig sälja mig; han säljer
 aldrig sina tjänare.»

Det sista tillståndet värre än
 det första. Matth. 12: 46. Mr Child
 af Bedford, hvilken lefde för omkring
 två århundraden sedan, bekände i sitt
 tidigare lif tron på religionen, och var
 under några år nitisk och verksam
 både genom att skriva och predika.
 Men genom att gifva vika för prestel-
 ser och öfverse med högmödet i anden,
 blef han sedan en fiende till Kristi
 evangelium. Han skref derpå en bok
 emot de sanningar han för hade be-
 känt sig älska. Efter detta kom han
 i ett svårt själestillstånd, fullkomligt
 misströstande att Guds barmhertighet
 kunde sträcka sig äfven till honom.
 Han besöktes af flere predikanter och
 af andra, som sökte trösta honom,
 men utan någon god verkan. Slutligen
 begjok han själfmord genom att
 hänga sig själf i sitt eget hus. Det
 är farligt att läda Gud och hans san-
 ning eller att afvika från den en gång
 funna sanningens väg.

Ödmjukhet.

En landbrukare gick
 en dag ut att se om han hveteväxt
 voro mogna till skörd. Hans son följde
 med och sade: Pappa, se på de der
 axen, som så ståtligt hålla sig raka.
 De måste vara de bästa. De som
 hänga nedåt är jag saker på äro ej
 värda mycket. Fadern plockade då
 ett ax af hvardera sorten och sade:
 »Min gosse, det ax, som står så rakt,
 har ej mycket i sig. Det är knapt
 värdt något. Men det, som böjde sig
 ned så blygsamt, har många värdefulla
 saker i sig.» Låt om oss taga en lär-
 dom häraf. Dessa ax äro bilder af
 människorna. De som hålla hufvudet
 stolt uppe och visa sig högmödig, äro
 ej värda mycket, men de, som äro be-
 sjämlade af ödmjukhet, äro af stort värde,
 och herren tycker äfven om sådana.

Himmelen.

En liten gosse gick en dag ut på fältet i säll-
 skap med sin moder. Han blickade upp mot
 skyn och sade: »O, mamma, himmelen är så långt
 borta, jag är rädd att jag aldrig kommer dit!»
 »Min älskling», sade modern, »himmelen måste
 komma till oss, innan vi kunna komma till den.»
 Han förstod icke hvad hon menade. Då talade
 hon om för honom hvad Jesus sade när han var
 på jorden. Dessa voro hans ord: »om någon älskar
 mig, honom skall min fader älska, och vi skola
 komma till honom och bo uti honom.»
 Jesus vill komma in i ditt hjerta. Han står
 och klappar och vill att du skall öppna för honom.
 Och när han kommer in, för han himmelen med
 sig. Han vill göra en himmel i ditt hjerta om du
 vill låta honom komma och bo der. Men om vi
 icke låta honom komma och bo i våra hjertan här,
 skall han icke låta oss bo hos honom i himmelen
 sedan. »Himmelen måste komma till oss, innan vi
 kunna komma till den.»
 Hvarje berättelse i »Goda Nyheter för Barn»
 är sanningsenlig.

Samvotets makt. Under ett barn-
 möte, der s. s. missionären framställde
 åtskilliga enkla frågor till barnen,
 såsom om de tyckte om söndags-
 skolan, om de önskade bli Guds barn
 och komma till himlen o. s. v., räckte
 de små samtliga upp sina händer.
 Men när det med anledning af en
 sångvers, som sjöngs: »Jag är ej för-
 liten lyda far och mor», frågades, om
 de alltid lydt sin föräldrar och all-
 drig gjort dem ledsna genom o lyd-
 nad, då var det endast 2 af de min-
 sta barnen som lyfte upp händerna.
 De öfriga syntes bestraffade i sam-
 vetet och vågade icke uppräcka hän-
 derna till tecken för sin oskuld.
 Sannerligen, äfven de små barnen
 bära medvetande om skuld och be-
 höfva därför få höra om syndares
 vän och frälsare lika väl som gamla
 syndare. O. C.

Gossen med sin bibel.

Den föregående har talat om sö-
 ndagskolans textbok och dervid fram-
 hållit, att bibeln, är en bok,
 som skall förblifva, då himmel och
 jord förgås, såsom Herren Jesus
 säger. Jag önskar också aflägga
 ett vittnesbörd till förmån för denna
 sköna bok, och önskar jag då, att
 få göra det genom att tala om en
 berättelse, som visar, huru nyttigt
 det är att rotna i ungdomens dagar
 älska det ord, som kan hjälpa en
 ung man att bevara sin väg ren.
 Berättelsen lyder:
 För några år sedan kom en ung
 man in i ett handelshus i en viss
 stad i utlandet och frågade efter
 plats. Han erhöi ett vägrande svar,
 men bad likväl att få visa sina be-
 tyg, ty han hade goda rekommenda-
 tioner. Dotta beviljades. Som nu
 ynglingen skulle framtaga betygen
 föll en litan bok ur fickan på golf-
 vet. Handelshusets horre frågade,
 hvad det var för en bok. Ynglingen
 sade: »en bibel, min herre.»
 »Hvad skall ni hafva denna bok
 till här i staden?» frågade horru.
 »Jag har lofvat min moder att hvarje
 dag läsa i densamma, och detta löfte
 vill jag hålla», sade ynglingen och
 brast i tårar. Utan att svara ett
 ord vidare gaf herrn honom plats i
 sin affär, och ynglingen uppförde
 sig så väl, sitigt och tappert att han
 efter blott kort tid varld delegare
 i affären, och en af de mest aktade
 männen i staden.

Orsaker hvarföre hvarje sann kristen borde verka för barnens tidiga omvändelse.

Emedan barnen äro syndare och kunna blifva förtappade.

Emedan Jesus dog för dem, och de kunna blifva frälsta.

Emedan den enkla frälsningsplanen, genom tron på Kristus, är den samma för barnen som för fullväxt folk.

Emedan barnen hafva ett särskildt löfte: "De som mig bittida söka skola finna mig".

Emedan ganska många dyra barn hafva funnit Frälsaren och glädja sig nu i hans kärlek.

Emedan den helige ande verkar i än flera barns hjärtan.

Emedan man ofta finner att de små önska komma till Jesus, men veta ej vägen.

Emedan de icke äro betryggade förr än de hafva kommit.

Emedan barnets hjärta är böjligt och icke förhärdadt genom ett långt syndalif.

Arbetet emottager sanningen med mera enkel tro än den fullväxte.

Emedan de som blifva omvända tidigt blifva de mest allvarliga och mest pålitliga kristna.

Emedan de, hvilka tillbringa sina unga dagar i Kristus, blifva de visaste kristna.

Emedan de hafva lifvet framför sig och kunna blifva de mest nyttiga kristna.

Emedan vi nu hafva barn ibland oss och det är svårt att få dem att lyssna till talet om korset.

Emedan det blir mera svårt att nå dem, när de blifva unga män och kvinnor.

Emedan tusentals barn älska våra söndagsskolor, men lemna dem allt för fort, och dertill oomvända.

Emedan vi lefva i ett framåtkridandets tidevarf, då barnen lära sig allt för fort att efterhärma de äldres laster.

Emedan dessa barn skola blifva fäder och mödrar till ett kommande släkte.

Emedan de kunna dö under sin barn-dom eller ungdom.

Emedan en liten bok eller ströskrift, som gifves till ett barn, alltid emottages och läses, hvilket ej alltid är fallet med fullväxt folk.

Emedan ett bre skrifvet till ett barn blir säkert förvaradt och läst om och om igen.

Emedan ett ord kan fritt sägas till ett barn, och hvar och en utaf oss har flera eller färre tillfällen att visa dem till Jesus.

Emedan det är ett arbete, som förer oss nära Kristus.

Bekänn Kristus! För 50 år sedan hade ett stort förnämt sällskap i London slutat sin middag och underhöll sig derefter med samtal öfver olika ämnen. Så småningom började samtalet få en irreligiös färg och det gick så långt, att några vågade yttra smädliga ord om herren Jesus. En af gästerna satt dervid tytt i hopp om att samtalet skulle vända sig till andra ämnen. Men då detta icke skedde, stod han upp, bugade sig för sällskapet och aflägsnade sig med de orden: "Mina herrar, jag har den äran att ännu vara en kristen, och passar därför icke i detta sällskap". — Hvem var väl den enfaldige mannen? Hans namn var Robert Peel, det mäktiga Englands mäktige premierminister på den tiden.

"Hvad är Gud?" Simonides, en hednisk skald, fick en gång af konung Hieros i Syracusa följande fråga: »Hvad är Gud?» Skalden bad att få tänka på saken en dag först, hvilket beviljades, men då konungen åter frågade, bad skalden om ytterliga två dagars betänketid. Äfven det beviljades, och när de voro ändade, och konungen kom, bad skalden om ännu fyra dagars betänketid. Då uttryckte konungen sin undran öfver beteendet, på hvilket den hedniske skalden svarade: »Ju mera jag tänker på Gud desto dunklare framstår han för mig. Det var ej underligt att hedningen så, svarade, ty han viste ej något om Kristus, utan hvilken ej heller vi kunna lära känna Gud.

Han högg af bibeln. I ett visst hem var mannen en fiende till kristendom och bibeln, men hustrun önskade att erhålla en bibel. En predikant fick kännedom härom, och han ville gärna förära kvinnan en sådan, men det måste ske på något särskildt sätt, ty mannen var mycket fiendtlig. En dag medan mannen var borta fick hustrun den efterlängtede bibeln. När mannen kom hem från skogen och såg bibeln, sade han till sin hustru: Du och jag ega ju hälften hvar af hvad vi hafva. Så bor det ju vara med denna bibel också. Derpå tog han yxan och högg af den i två delar och stoppade den ena delen i sin ficka, och den andra gaf han med fiendtligt förakt åt sin hustru. När han dagen derpå var ute i skogen och arbetade varit han trött och satte sig att hvilat. Han tog då upp sin halva bibel och började att läsa och kom då till berättelsen om den förlorade sonen. Det intrasserade honom att läsa om den märklige unge mannen, men då han kom till uttrycket: Och han stod upp och gick så stod det intet mera om den saken i den del af bibeln, som han hade, utan det stod i hustruns del. Intrasserad som han nu hade blifvit, så beslöt han att vid hemkomsten bedja sin hustru att få läsa i hennes halva bibel för att få se hvart den förlorade sonen gick. Han läste och berättelsen grep hans hjärta djupt. Han blef en kristen. — Guds ord är kraftigt. Det förändrar den fiendtlige till en, som tillbeder Gud i anda och sanning. Må vi både sprida och läsa den mycket!

"Jag är en kristen" En kars kvinna af de hedniska släkterna kom från Syrien verkande läkare för att bli opererad för en svår tumör. Läkaren tvekade och sade henne, att hon icke gerna kunde öfverleva operationen. Han sade henne dock, att hon, om operationen icke mycket snart skulle dö. »Tag bort växten,» sade hon, »jag är en kristen och är redo för att dö.»

Doktorn visste, att ingen arbetat bland hennes folk och huru hon blifvit en kristen. Han berättade då, att en flicka, som varit i missionens barnhem, hade hennes stam och undervisat i evangelii ord. Flickan hade sedan dött i stor frid, men flera af hennes hade genom det de fått höra kommit till en lefvande tro. Kvinnan blef nu opererad, men dog kort derefter, salig i tron. Hon fick emellertid först uppenbara huru evangelii såd, när den blifvit utsädd, sprider sig och bär frukt, mer än man kan ana eller beräkna. (Hemlandsv.)

Den store läkaren död för att frälsa.

En kristen husbesökare kallades till en fattig kvinna i östra London, hvilken låg på sin döds-läger. När han kommit upp för trappan, knackade han försigtigt på den sjukas dörr. Hon svarade med svag röst: »Stig in.»

»Fattiga kvinna, jag har kommit för att träffa er.»

»Ack, min herre, det är ett misstag. Döt är sannolikt icke mig Ni söker.»

»Jo, det är er jag söker. Är icko edert namn fru — —?»

»Jo mitt namn är så, men aldrig har någon pligtigt kommit och besöka mig.»

»Men, kära vän, jag har blifvit sänd just till er för att om-tala att Jesus älskar er.»

»Ack, det måste vara något misstag, ty aldrig har någon skat mig. Jag har varit så ond. Ni vet sannerligen icke huru ond jag varit.»

Sälunda talade hon om sina stora synder, och besökaren om-talade den store frälsaren, själens ömme läkare. Hon hörde, hon trodde, och det blef lefvande för hennes hjärta, att »Jesus Kristus är kommen i världen att frälsa syndare», äfven de förnämsta

Att bedja är bättre än att
Några fattiga familjer bodde
heten af ett stort vedupplag.
de små husen bodde en man,
get försörjde sin familj, när
nykter, men ofta förstörd han
gen alla penningar han förtj
då måste hans hustru och barn
briet. Om någon tid blef han
till följd af det myckna förtä
rusdrycker. I det lilla rumm
est han låg, var det mycket kallt
i vedboden fans blott ett enda
vedträd.

En aften kallade han sin älskade son,
Johan, till sig, der han låg
skade honom något i örat.

»Det kan jag icke pappa», svarade
Johan högt.

Hvarför icke? frågade fadern för-
tretad.

Derföre att läraren i öndags-
lan har sagt: Du icke icke
svarade Johan.

»Har du då icke också lär-
skall lyda din fader och din
invände fadern.

»Jo pappa», svarade gossen.

»Nå väl, så hered dig då på att
göra som jag befäller», fortfor

John visste icke, huru han skulle
bära sig åt nu, då han stod med frams-
för fadern, som befalde honom att
stjälja ved från vedupplaget, och der-
för sade han:

»Pappa, jag kan bedja Gud
ved, ty jag vet, att det är bättre att
bedja än att stjälja.»

Gossen gick derpå in i det lilla
rummet, hvarest han hade sin
böjde knä och had: Fadern
som söndagskolläraren hade
nom, och i bönen inblandade
gra ord om ved, ty han visste,
lika så lätt kunde gifva honom
som »dagligt bröd.»

Då gossen följande dag på midda-
gen kom hem från skolan, hvad tror
du var det första hans ögon riktades
på vid sitt inträde i den lilla torftiga
stugan? — Jo en liten vedhög som
låg vid dörren till hans lilla rum.

Modern berättade då för honom, att
det varit fattigföreståndaren, som lu-
de sändt veden; men då Johan icke
visste hvem denne man var, antog han,
att det var Gud, som hade sändt ven-
den, och så var det ju också i verk-
ligheten.

Den rike mannens dotter.

En kall vinterdag, då marken var be-
täckt med snö, så att småfoglarna icke hade
något att äta, var en liten flicka, dotter till
en mycket rik man, sysselsatt med att hop-
samla brömsmulor för att utkastat dem på
snön åt fåglarne. Hon var just i begrepp
att göra detta, då fadern fick se henne och
frågade, hvad hon ämnade göra. När hon
sagt honom det, yttrade han: »Hvad skall
det tjäna till? Dessa smulor skola kanske
föda blott en enda af hundra fåglar.»

»Ja, jag vet det, älskade pappa», sade
flickan, »men då jag ej kan hjälpa dem
alla, så är jag glad, om jag kan hjälpa
åtminstone någon enda.»

Fadern blef eftertänksam. Han visste, att
det var många nödatända fattiga i en gran-
by, och han hade nekat att hjälpa någon,
emedan han icke kunde hjälpa alla. Hans
samvete slog honom. »Gå du och bryt
sänder ett bröd i smulor åt dina fåglar, så
skall jag gå och skaffa bröd åt det fattige
folket i byn», sade han.

En ung amerikansk qvinna omta
wid ett jönbagsförmöte i Chicago, huru
hon hade påbrjät en mission bland gossar.
Hon hade märkt, huru några småttiga gos-
sar brukade regelbundet sammas vid ett gat-
hörn, och huru de de justelatte med att
rösa cigarr, berätta smutliga historier och
föredraga andra lusa uppå. Hon närma-
de sig en af dessa gossar och fann ut de wo-
ro bemärlade åt allehanda lösa lynder.
På hennes fråga, om de ej vilde gå med hen-
ne dem, förtalarde sig alla (sjö) vilige
berätt — »dod under eder och uttryd.
»Hil hemkomsten ordnade hon dem en fläs
och började samla med dem om stran uti
att begagna tobak och ruddrödet att tvätta
och föra öfvertal. Denna undervisning
löfte hon göra så intressant som möjligt, och
begagnade hon sig härvid af illustrationer
och lärorika berättelser. Hon höll ett
nytt möte och frågade gossarne, om de vilde
tomma igen, hvarpå de svarade ja. På
den nästföljande tiden insuuno de sig åter, denna
gång reutradde och uppsynagale. Några
af gossarne uppförde sig dock något buller-
samt, hvarfsör den unga qvinnan föredö
dem, att de ide funde så återtomma mera,
om de ide bättre sig. Men gossarne lojwade
bättring och bödo entågget att få tomma
igen. De andödo tillita att så medtaga an-
dra gossar, hvartil de erhödo löfte. Nästa
gång tommo ännu flera gossar och alla upp-
förde sig ansändigt. På så sätt fortfor tes-
tionerna, och elter hand insföde hon äfven
sång och direkt bibelundervisning. Kläs-
sen förhöjrade sig mer och mer, så att den, då
ett B. omtalade detta, beflod af öfwer ett
hundra ansändiga, snogga och uppmät-
tomma gossar och ynglingar.

Hil behöfwa många sådana awinnor, som
i Herrens namn med wob och uppoffrande
wilighet gå ut och samla den lär ungdom-
men och löta att rädda dem undan från för-
derhets wäg. Wäste Herren uppödde en
sådan wilighet hos mången äfven bland
öf.

Ett bra svar. En lärare i en folk-
skola på landsbygden undervisade barn-
nen om Johannes Döparens halskugg-
ning. Han framhöll särskildt huru den
elsändige Herodes hade lofwat Herodias
dotter till och med hälften af sitt rike,
och huru på hennes begäran det ohyg-
liga mordet begicks. Lifligt hade lä-
raren för barnen skildrat det af mo-
dern tillrädda och af den lättförliga dott-
ren utförda fräcka beteendet. Äfvenså
gjordes barnen uppmärksamma på, hvil-
ken gräslig sinnessättning, som denna
blodiga och afskyvärda begäran för-
utstättte.

»Var det konungens rätt och pligt
att willfara sickans bönen och dermed taga
Johannes Döparens lif?» frågade läraren?
»Nej», svarade barnen både högt och
enigt.

»Men han hade ju lofwat. Huru skulle
han då svarat Herodias dotter?»

Efter en stunds tytnad upplyfte slut-
ligen en liten gosse sin hand.

»Nå Fritz, hvad skulle Herodes ha
konnat svara för att ej bringa Johan-
nes om lifvet?»

»Han skulle ha sagt: Johannes Dö-
parens hufvud tillhör den hälften af
mitt rike, som jag vill behålla själf»,
blef barnets kända svar.

(Morgenstern).

Hellre åsnan än presten.

41

En tysk pastor var en dag på be-
sök hos en ämbetsbroder. Medan
de båda vännerna voro inbegripna
i ett allvarligt samtal, öppnades
dörren till studerummet och den
lille fyraåriga Frits kom in, bit-
tert gråtande och med en min
af särad värdighet i sitt lilla an-
sigte. Utan att akta på den
främmande sprang han fram till
fadern och snyftade: »Jag vill
inte vara presten längre, jag vill
hellre vara åsnan.»

»Hvad menar den lille?» frå-
gade den besökande. Genom
vidare efterforskningar fick man
slutligen reda på sammanhanget.
Deruppe i barnkammaren lekte
husets barn »den barmhertige
samariten.» Lilla Julia skulle
vara mannen, som fallit i skufe-
rethänder, Max var leviten, Lydia
den barmhertige samariten; Frans
den värden för herberget, och
Johannes åsnan, som bar den
sårade till herberget. Nu hade
lotten fallit på Frits att upp-
hörligt vara presten, hvilken lik-
som leviten, endast »gick förbi».
Det blef i längden så tråkigt för
den lilles lifliga sinne att icke få
taga någon verksam del i leken,
att han förklarade sig hellre vilja
vara den lastdragande åsnan än
presten, som blott såg på och
so'n gick förbi.

Och du, min unge vän? Vill
du taga någon verksam del i det
arbete som utföres bland de arma
och lifande på jorden?

»Hvarför lydde jag i k min moder.»

För någon tid sedan reste en
herre på järnväg till Newyork från
en närbelägen stad. Då tåget stan-
nade vid en af stationerna, märkte
han, att passagerarne samlade sig
vid vagnsfönsterna, och när han
blickade ut, varseblef han en större
gosse liggande på en skottkärra.
Hans lemmar voro krossade och
blödde, och hans ansigte uttryckte
stor smärta.

Denne gosse, tillika med några
kamrater, hade försökt att i smyg
medfölja ett tåg, genom att, sedan
tåget satts i gång, stiga upp på
fotsteget till en af vagnarne. Här-
vid hade den stackars gossen rå-
kat släppa sitt tag, och så fallit
ned mellan hjulen, som gått öfver
och krossat hans lemmar. Under
det han fördes bort på skottkärran
för att sedan läggas i en godavagn
och sändas hem till sin moder,
hörde man honom i den mest kla-
gande ton upprepa dessa ord:
»Hvarför lydde jag icke i min mo-
der? Hvarför lydde jag icke i min
moder?»

Hans moder hade nog varnat
honom för den tillämnade farliga
färden, men han lysen e icke
till hennes ord. Han h e icke
lärt att lyda. Följden blef, att
han fick sina lemmar krossade och
blef en krympling för li vet.

Lekbroder var död. För några dagar sedan antråffades vid Skeppsholmslandet liket af en sexårig gosse. Föräldrarna äro arbetsfolk med namnet Wallengren, boende i Staden mellan broarna.

Med detta står samman en händelse, som väl må kallas rörande i sitt slag.

Den sexåriga gossen Karl Wilhelm brukade följa sin moder, som var tvätterska. Hemma hade han nemligen ingen eftersyn; fadern var sysselsatt med ofta klient afsonadt arbete utomhus. Så medföljde han en dag i mars månad sin moder till tvätthuset nedanför Norrbo. Han begaf sig ut på bryggan, som så efter en stunds förlopp in till modern och berättade under barnsligt jubel att han funnit en barkbåt, med hvilken han nu skulle leka vid kanten af bryggan. Modern sade till honom att det vore bäst om han hölle sig inne hos henne; han kunde lätt falla i vattnet. Den lille aktade emellertid ej derpå utan skyndade ut på bryggan till sin upphittade leksak och modern fortsatte arbetet. När detta var afslutadt lemnade hon tvätthuset för att se efter sin gosse. Han syntes ej till; bryggan var för öfrigt tom på folk, så att hon kunde inte fråga någon efter honom. Han har väl gått hem, tänkte modern; så hade han gjort förut.

Men inte var han i hemmet och inte kom han heller. Då anade de stackars föräldrarna det värsta, men länge skulle det dröja innan de fingo ett visst svar. Att han blifvit vattnets offer, kunde de dock ej längre tvifva på. Särskildt moderns sorg må man föreställa sig; hvarför skulle hon nu ta sitt barn med sig till ett ställe, som visat sig vara så farligt? Ja, hvarför! Så få de fattiga ofta handla; de ha ej råd att låta någon se efter sina små.

Det var när bister vinter rådde som den lille sjönk i det tysta, mörka djupet. När värmen något ut kom han till baka, efter att ha legat fyra månader i vattnet. Märkligt nog var det på dagen: den 9 mars försvann han, den 9 juni återlämnade man honom.

Det sorgsamma i denna bild blir ej mindre genom att de i armod studda föräldrarna ej egde medel att själva låta försi sitt barn till jordens sköta. Sexåringen, som vattnet återlemnade, har begrafna på allmän bekostnad.

Tidens värde.

Att kvätkarkvinnor hade en gång öfverenskommit att träffas på bestämd tid. Sju af dem voro punktliga. Men den åttonde kom en kvart för sent. Hon bad genast om ursäkt för att hon låtit de andra vänta. Men en af de öfriga sju svarade: »Vän, jag är ledsen att du har försmit din egen kvart, dock det är din sak, ty den tillhörde dig. Men du hade ingen rätt till att dessutom förstöra en och tre kvarts timme af vår tid.»

När Washingtons sekreterare en gång vid ett viktigt tillfälle kom för sent och ursäktade sig med att hans klocka gick för sent, svarade Washington: »Antingen måste ni skaffa eder en annan klocka, eller också måste jag skaffa mig en annan sekreterare.»

Napoleon brukade säga till sina marskalkar: »Ni kan få begära af mig allting annat än tid.»

Tiden är en del af människans lif. Att väl använda tiden är att väl lefva. »Köpen tiden!» säger Guds ord.

”Tvättlön.”

Den bekante Würtembergske pastorn Flattich besökte ofta sina ähörare. En gång ämnade han besöka en familj och var redan vid dörren till familjens stuga, då han fick höra huru husmodern, med en grannkvinna talade om honom, och alla icke i kärlek. Flattich hörde på en stund, gick sedan hem och sade till sin tjensteficka: »Du måste genast gå till N. N. och medtaga en kaka bröd, en påse mjöl och en vänlig hälsning från pastorn, jämte tilläggen att det är tvättlön.» Det sända var den vänliga lönen för tvätterskor der på orten. Pigan gick och gjorde efter sin husbondes tillsägelse. Men den der hustrun kunde icke förstå huru saken hängde i hop och skyndade därför med pigan tillbaka till pastorshuset för att få reda på misstaget, allidestund hon aldrig tvättat för pastorshuset och således icke förtjent någon lön. Men Flattich svarade henne: Visst har ni det förtjent. Jag har i all min tid icke blifvit så tvagen som i dag af er och eder grannhustru.»

Jesus glömmar dig ej.

I en by i D. socken i Dalarne var en liten flicka med på mötet för bekymrade och hörde och såg huru andra vore ett föremål för förbön. Äfven hon sökte den glädje, som endast finnes i Jesus, och kommen till sitt hem sent på aftonen sade hon till sina föräldrar: »Viljen I förlåta mig allt och bedja för mig?» och så föll hon skyndsamt ned vid sängen och bad: »Käre Jesus, fräls mig, fast jag är så liten.» — Han gjorde så och hon kan nu sjunga af hjärtat: »Jesus är min.» Du som är liten, om andra glömma dig, Jesus gör det ej, han väntar att få ditt hjärta. M. K.

Det är något stort i lifvet att lära sig förnöjsamhet och lämpa sig efter förhållandena.

Här är en fabel, som visar oss sanningen, häraf:

Se allt från den ljusa sidan:

»Så bedröflig du ser ut!» sade ett ämbar till sin kamrat, der de gingo till brunnen.

»Hå, hå, ja!» svarade det andra ämbaret, »jag sunderade på det onyttiga i att vi blifva fyllda; om vi än gå bort aldrig så fulla, komma vi alltid igen tomma.»

»Kära hjärtandes!» sade ämbar. »No, så konstigt ätt se saken på det sättet! Jag för min del är glad att tänka, att huru tomma vi än komma, gå vi alltid fulla bort.»

»Se saken!» Se saken! Detta ljus, så blir du lika munter som jag.

Den andra läddom...

Den andra läddom...

En hopplös ung man blef frälst vid ett af Moodys möten i Newyork, och förenades sedan med en kristen församling derstädes. Någon tid derefter mötte han på gatan en af sina förra vänner, som glädde sig mycket öfver att se honom och bjöd honom komma med på en krog för att förnya bekantskapen med ett glas. Den ungo kristne mannen afslog emellertid bjudningen under förklaring, att han hade en vän i sitt sällskap.

»Hvar finnes han; jag kan icke se någon i ditt sällskap?»

»Nej, du kan icke se honom, men han är dock här.»

»Tag då honom med dig och kom.»

»Nej, det kan jag icke, ty han går aldrig in på någon krog.»

»Ja, så, låt honom då stanna utanför och vänta på dig.»

»Nej, nej, omöjligt, min vän är Jesus Kristus, och om jag går in

med dig på krogen, så vill han ingalunda vänta på mig utanför.»

Huru många frestelser skulle icke äfven unga kristna förskonas från, om de blott besinnade huruvida Kristus ville gå med dem eller icke till sådana ställen, som väl stundom anses oskyldiga, men icke desto mindre störta många själar i olycka och kval.

För föräldrar.

1) Implanta hos dina barn, från deras tidigaste ålder nödvändigheten af ögonblicklig lydhet.

2) Förenas fasthet med mildhet. Låt dina barn alltid förstå, att du menar just hvad du säger.

3) Lovfa dem aldrig något, så vida du icke är viss om att du kan gifva dem det lofvade.

4) Då du befaller ett barn att göra något, visa, huru man bör göra det, och se till, att det blir gjort.

5) Straffa alltid dina barn, då de afsigtligt visa olydhet, men straffa dem aldrig i vrede.

6) Låt dem aldrig märka, att de kunna förtreta dig, eller komma dig att förlora själfkontroll.

7) Om de gifva vika för retlighet och vrede, så vänta, till dess att de blifvit lugna, och resonera då stilla med dem om det otillbörliga i deras uppförande.

8) Kom ihåg, att en smula straff, när förbrytelsen eger rum, har mycket större verkan än hotelset om ett större straff, för den händelse att förbrytelsen förnyas.

9) Gif aldrig dina barn något, emedan de skrika derefter.

10) Tillåt dem på inga vilkor att vid ett tillfälle göra, hvad du vid ett annat tillfälle och under samma omständigheter har förbjudt.

11) Lär dem, att den enda säkra vägen till att synas god är att vara god.

12) Vänj dem att göra sina små påståenden fullkomligt sanna.

13) Tillåt aldrig skvaller.

14) Lär dem, att daglig själförsakelse, icke själfvisshet, är det enda säkra sättet att blifva lycklig.

En erbjuden gåfva.

En grupp af män och kvinnor hade samlat i en krets på gatan vid fattighuset i Barnsley och lyssnade till ett samtal emellan en främling och ett af inhysehjonerna. Främlingen talade om »Guds gåfva» och för att mera tydligt förklara sin mening, tog han upp ur sin ficka en liten påse och öfverräckte den till den gamle mannen, sägande: »Här, min vän; innehållet af denna påse skall ställa eder i stånd att betala edra skulder».

»Nej tack, herre», var det oväntade svaret.

»Men ni sade ju, att ni önskade kunna betala en granne och nu afslår ni den summa, jag erbjuder eder?»

»Nej tack, herre», lydde ännu svaret. »Helt säkert», sade främlingen, »tviflar ni på att det finnes penningar i påsen?»

»Välän, sir, jag önskar icke vara ohöflig, men det synes så underligt, att ni, en främling, skulle vilja erbjuda mig någonting. Men jag vill ej gärna vara ansedd för en dår och för den skull tordo ni själf behålla eder bürs».

Främlingen sade då:

»Välän, edert svar var icke sådant, som jag väntade, men ni skall få se, huruvida jag talat sanning».

Han gick därefter gatan fram och räckte ut penningspungen, under det han frågade: »Vilken af eder vill hafva denna?»

Flera händer voro på en gång uträckta, och främlingen, mr Blake, hinvändande sig till en person, uttömde innehållet i dennes hand, sägande: »Dessa penningar skola utdelas åt dem, som önska mottaga min gåfva».

Han kan föreställa sig John B.owns känslor, då han såg penningspungen utdelas bland dem, som emottogo erbjudandet.

»O, h nu, mina vänner», sade mr Blake, »önskar jag, I minnes denna åxa. Några af eder hafva utan tvivel undrat öfver edra granuars vägran att emottaga den erbjudna gåfvan. Jag undrar öfver huru många af eder hafva varit lika dåraktiga med afscende på den långt lättre gåfva, som på samma stätt erbjuds hvar och en af eder? Jag har gifvit det, genom hvilket I kunna förskaffa eder något af de ting, som tillhöra detta jordelivet, men den andra gåfvan, hvarom jag talar, erbjudes på just så många villkor som min penningspåse utan penningar och utan penningars värde». Denna gåfva, som gifves af Gud, är det eviga lifvet. Om nu vår vän här genom sin vägran går förlustig om den lilla gåfva, jag vill gifva honom, hvad skall det då sägas om dem, som kallblodigt förkasta »de snara rikedomarne?» I Guds namn erbjuder jag hvar och en af eder på denna plats och just nu, syndernas förlåtelse, frid med Gud och evinnerligt lif!

På samma sätt som I mottogen min gåfva, bören I ock taga emot Guds gåfva. Att vägra är att utesluta eder från allt, som gör detta lifvet värdt att äga och från den högre lyckan, för hvilken detta lifvet endast är en förberedelse. »Nu är den behagliga tiden; nu är salighetens dag». Uppskjut icke att mottaga som din egendom denna dyrbara gåfva, hvilken Gud vill gifva eder enom sin Helige Ande.

Indianens offer.

En missionär hade predikat en längre tid och med stort allvar bland en vild indianstam i Nord-Amerika. Den store höfdingen Long Arrows hjerta tycktes, efter mycket förkunnande af evangelium, hafva försmält, och han kände behof af Jesus. När missionären hade slutat sitt tal en afton, följde höfdingen honom hem. Han ledde sin vackra häst vid sidan.

»Jag har kommit för att köpa frälsningen», sade han med en stolt böjning på hufvudet. »Jag vill gifva min häst för den samma».

»Frälsningen kan ej köpas», sade missionären.

Höfdingen gick sin väg, men med hufvudet fullt af tankar.

Dagen derpå kom Long Arrow tillbaka, och ledde en sin sexårig gosse vid handen.

»Jag vill gifva min förstfödde», sade han, »om Gud vill förlåta mig min synd».

Missionären sade, under det han skakade på hufvudet: »Förlåtelsen är fri; Gud fordrar icke några sådana offer».

»Men detta guld då?» yttrade höfdingen ifrigt: »Jag tog det med mig, i händelse mitt barn ej skulle vara nog för en så kostlig gåfva».

»Det är en gåfva, en *fri gåfva*, gemämlige missionären. »Kan ni icke förstå det?»

Höfdingen tycktes blifva alldeles förvånad. Vägran att mottaga hans offer förvirrade honom. Han kastade sig dervid ned på marken vid missionärens fötter och utropade:

»Jag har intet kärare. Jag har ingenting kvar. Men vänta! Vill han hafva mig och mitt oroliga och onda hjerta? Jag vill gifva mig själf åt honom».

»De offer, som behaga Gud, äro ett krossadt hjerta och en bedröfvad anda. Dessa skall han icke vägra att mottaga. Min son», fortsfor missionären med glädjetårar i sina ögon, »Gud vill hafva eder. Han begär intet mer. Gif honom edert hjerta, och han skall mottaga det».

Läsare, har ni gifvit eder åt Gud? Ingenting mer och ingenting mindre tillfredsställer honom. Alla gifvor äro värdelösa, till dess han fått hjertat. Huru är det med eder? Är hjertat Guds? Skall det vara det från och med denna dag?

Eva Travers Evered Pool.

Han lydde sin mamma. Några gossar spelade krocket. Midt under leken begynte det regna. En af gossarne vid namn Fredrik slutade då genast upp, lade ifrån sig sin klubb och sade: »Gossar, jag får lol att gå hem nu; mamma vill icke, att jag skall vara ute i rognen».

»Mamma» — prat utropade förnattligt två eller tre af kamraterna. »Liksom regnet skulle smälta upp dig mer än oss!»

Fredrik vände sig om till dem med en blick af deltagande, som på samma gång talade om hjältemod i det han sade: »Jag vill icke för er skull vara olydig mot min moder!» Detta var ädelt handadt af Fredrik, och vi rekommendera hans exempel till efterföljd åt andra.

»Vi se blott endels.»

Då en resande en gång gick igenom en stor, tät skog, fick han syn på en väldig ek, som såg vanskaplig ut och för hans ögon tycktes skänma hela utsikten.

»Om jag vore egare till denna skoge», utbrast han, »så skulle jag genast hugga ned detta träd». Vägen togs därefter upp på det närbelägna berget, hvarifrån han hade fri utsikt öfver hela skogen. Då fick han se, att just detta samma ekträd, som han nyss utdömt, utgjorde den skönaste punkten på hela landskapet. »Huru oriktigt har jag icke dömt», utbrast han nu, »medan jag såg blott en del!»

Huru kraftigt belyser icke denna enkla tilldragelse Guds planer med oss. Vi se nu blott endels. Men vi behöfva hafva en full öfverblick öfver alla vårt lifs erfarenheter, för att kunna rätt bedöma Guds visa afsikter med dem alla.

Han återfick det med ränta.

En präst i Liverpool insamlade medel till uppförande af en kyrkobyggnad inom en fattig församling. Han inträdde under sin insamlingsfärd i en handelsbod och bad några där varande personer om bidrag. — En rik herremann, hvilken för tillfället var på besök hos släktingar på platsen, blef äfven ombedd om bidrag, men vägrade gifva något. — En fattig fiskare, som nyss lagt ut sina nät för aftonen, kom också in i boden, och prästen vände sig till honom med samma begäran.

Fiskaren sade, att han var en fattig man, men ville dock likasom ånkan vid offerkistan gifva sin skärf till det Gud behagliga företaget, och stack med dessa ord handen i fickan samt upptog därur det lilla han hade och lämnade det till prästen. Denne tackade honom hjärtligt och önskade, att Gud måtte följande morgon gifva honom en rik fångst. — När den rike herremannen hörde detta, skrottade han hänfallt och sade till fiskaren: »Jag skall köpa all den fisk du får i morgon och skall gifva dig en krona mer för pundet, än du eljes brukar få.»

Följande morgon fann den fattige fiskaren en sådan massa fisk i sina nät, att han aldrig förr i hela sitt lif fått så mycket. Han bar hela fångsten till den rike herremannen, hvilken, för att stå vid sitt ord, såg sig tvungen att köpa alltsammans. Den fattige fiskaren fick härigenom femtio gånger så mycket pengar, som han gifvit åt Gud.

Tänkspråk: Ö barn, wäru edra föräldrar lybige i Herren, det är rätt. Ef. G. 1.

Psalmer: 329: 3—274: 4.

Ch. M.

Var en edra föräldrar lybige. Då ett konstberedare tillfälligt en dag anlände till en mindre stad och der uppgjaf sitt äkt. stöd en liten godse wid namn Jonny på afstånd och betraktade denna tillställning. "Sant, Jonny, du skall wäl till rikas", tillropade honom i förbisarten en man, som sånde honom. "Nej", sade Jonny, "pappa wäl icke det." "Ah, jag skall ge dig pengar till inbäde", inwände mannen. "Nej, pappa, lyder icke om att jag går dit." "Så som nu bara för denna gång, din far behöfwer ju ej så wela berom och jag betalrar för dig." "Nej, min herre", svarade John, "pappa hade nog gifwit mig pengar dertill, om han tykt sådant der wara nyttigt att se på, för bfrigt har jag nära en krona i min spardösa, hvilket skulle räcka till att gå dit två gånger." "För min det går jag dock" sade mannen, "ty det är så minstert all se på hästarnes framprång." "Men jag går icke", förskrade äro Jonny. "Men såg mig då egentliga säle i hvarjör du icke kan gå med." "Emedan", sade Jonny, gräsande med sina bara fötter i sanden, "jehan jag warit der, skulle jag icke kunna se pappa wäl in i ägonen, men det kan jag nu göra."

Upplöden edra barn i Herrens lust och förmaning. En liten godse, som till en friska handlande i New-York, låg på sin dödsbädd och hans sader stod gråtande der dertid. "Gåt icke, pappa", sade han, "jag kommer snart till himmelen och då skall jag gå wäl fram till Jesus och tala om för honom, att det war du som wisade mig vägen dit."

Idé med ögonstena. En man inbäde en dag i en lästidstramatod. Principalen war för tillfallet icke inne. "John", sade han, blifvande tillfälligt till badgösen, som han war belant med, "nu skall du måla rättigt wäl åt mig, då din husbonde icke är inne." "Herre", svarade John, seende mannen allwärtigt i ansigtet, "min husbonde är alltid inne". John's husbonde war den allseende Guden.

Den sista 25-öringen.

För några veckor sedan sat jag på mitt rum en lördagsmorgon och öfvertänkte, huru jag skulle använda dagen och mina penningar bäst. Jag hade 25 öre i min portmonn. Jag tyckte nog det var underligt, att Gud behållade så nätt med sitt barn, ty jag vet mig ej halva egt så der litet penningar, sedan jag hörjale predikan. Jag gick ästad och köpte mig för 25 öre ströskrifter och gick så ut i Trelleborg och gjorde hushesök, delade ut skrifterna och budade till predikan på söndagen.

Jag tänkte, att den der 25-öringen icke gjorde någon nytta i plånboken öfver söndagen, hvarför jag lånade den åt Gud, ty jag visste, att han skulle gifva mig den tillbaka med duglig ränta.

Jag hade ej gått så långt, förrän jag fick mig en krona, och då köpte jag ännu flera skrifter och delade ut. Söndagen kom, och jag hade salen så godt som full med åhörare, och ett godt samvete, emellan jag användt tiden och penningarne väl. Jag gick till posten sedan, och der låg en postanvisning till mig på 6 kr. och på onsdagen låg der 5 kr. i ett bref till mig. Se här, då jag lånade Gud min sista 25-öring, så gaf han mig 12 kr. igen och ett godt samvete och många åhörare, och, hvem vet, kanske Gud wälsignar dessa skrifter och predikningar så, att många själar skola derigenom leta sig väg till Guds rike. Jag vet, att det finnes många troende, som äro rädda för att släppa ut sina penningar på ett sådant sätt. Skulle därför någon af dessa läsa detta, och dessa rader fuge gå dem till hjärtat, så att äfwen de lånade Gud sin sista 25-öring, skulle jag tacka Gud därför, och det skulle ej vara så många fattiga ibland oss, som nu är fallet. Ack, du rike troende, hur använder du dina 25-öringar?
C. M. D.

Tålmod med barn.

Då man sätter böner, war det ett gammalt bruk att sticka tre hål: en för mask, en för kråkor och en för att lefwa och gifwa skörd. Då vi undorvisa barn, måste vi gifva råd på råd, föreskrift på föreskrift och upprepa den sanning vi vilja inskarpa, tills den blir omjellig att glömma. Vi kunna wäl gifva lärdomen en gång och wänta, att barnets svaga minne skall tappa bort den; två gånger, och frukta, att djäfvulen lik en ond fågel skall stjåla bort den; tre gånger och hoppas, att den skall slå rot nedåt och barn frukt till Guds ära.

Spurgeon.

Söndagsskolan.

I.

Dess historia.

Söndagsskolan är ej en ny institution, undantagande i form. Det är sant detta:

1. I det första århundradet voro ganska många sådana skolor bildade.

2. Luther, Knox och Wesley bildade söndagsskolor i Tyskland, Skottland och England.

3. Robert Raikes grundlade Missions söndagsskolor i slutet af detta århundrade.

4. Den internationella förening angående söndagsskollexterna begynte 1872.

II.

Dess plats.

Det är den kristna församlingens pligt och förmån att undervisa i s. s. och att studera de heliga skrifterna.

1. Det är hvarje församlingemedlems pligt att deltaga i den, antingen såsom lärjunge eller lärare.

2. Såsom en kristen skola, utsluter den från lärarembetet dem, hvilka icke äro kristna. (Såsom regel.)

3. Entur s. s. tillhör församlingen, är hon i hvarje fall församlingens tjänare, hvilken är ansvarig för dess ledning, tukt och frukter.

4. Såsom en skola fordrar den goda lärare, passande sätt och en bestämd plan. Det är en skola, icke en »sinlig tillställning», en hemlig konsert, böne- eller allmänt möte.

III.

Dess ställning.

Söndagsskolan har en trefaldig ställning: till församlingen, till hemmet, till staten.

1. Till församlingen.

1. Den skall undervisa uti bibelns lära och kyrkans historia, hvars tjänare den är, i en icke sektorisk utan i en fri och kärleksfull ande.

2. Den skall bereda och dugliggöra kristna arbetare för församlingen, och använda i den dess disciplin, sångöfningar och undervisningssätt, etc.

3. Församlingen, å sin sida, må visa intresso för s. s. och uppmuntra den, samt förse den med den nödvändiga hjälp med hänsyn till ledning och undervisning såväl som att betala dess utgifter.

4. Vidare bör församlingen ombesörja och tillsätta tjänstemän och lärare för skolan samt i hvarje fall gifva erkännande och samtycke till deras arbete.

2. Till hemmet.

Hemmet är Guds första och heligaste skola — förutsatt det är heligt — om icke, huru mycket mer nödvändig är ej då söndagsskolan. Mycket af söndagsskolans framgång beror på hemmets ställning och förhållande.

1. Tjänstemännen, s. s.-lärarna må vara hjälppastorer, och genom en systematisk verksamhet besöka hemmen för att vinna föräldrarnes medverkan och intresso.

2. Söndagsskolan må så vidt möjligt, göras till ett religiöst hem äfven för de barn, som förakta religionen.

3. Föräldrarnes närvaro i skolan och församlingen är af största vikt och betydelse och uppmärksammas storligen af barnen.

4. Hemmet, å sin sida, kan göra mycket för att grundlägga en punktlig och god uppmärksamhet samt egga barnen att studera lexan på förhand.

3. Till staten.

Vår nation är en s. k. kristen nation. I de flesta af våra allmänna skolor är kristendomsundervisningen endast en död form. Med hvarje år kommer en större ansvarighet att hvila uppå s. s., hvilken äfven bör uppfostra och undervisa de unga om både deras skyldigheter och pligter såsom kristna medborgare.

1. S. s. må utsträcka sin missionsverksamhet och söka, mest af allt, de barn, som äro främmande för frälsningen i Kristus.

2. Den må förse så långt som det är praktiskt, med passande, kristlig litteratur för dessa, hvilka behöfva en sådan.

3. Den må undervisa om de mera praktiska och särskilda fordringar, som kunna ställas på en kristen, beträffande den kristna sabbaten och den kristna nykter- och återhållsamheten.

4. Den må fostra den kristna patrioten, och bidraga till att förena alla kristna till ett stort och gemensamt mål: Kristi rikes befrämjande.

IV.

Dess afsikt.

Det finnes fyra bestämda och klara mål eller ändamål, som böra finnas i hvarje god s. s.

De framträda i följande ordning, hvilken är af stor vikt:

1. Lärjungarnes omvändelse. Den har Jesus Kristus att tacka för detta, hvilken är skolans hufvud.

2. Vägledande dessa, hvilka redan äro kristna, in uti Guds ord. Den är skyldig detta till de lärjungar, hvilka besöka den.

3. Utbildande kristna medarbetare. Den är pligtig detta till församlingen.

4. Uppfostrande för kommande tider söndagsskollärare. Den är skyldig detta till sig själf.

En fritänkare på dödsbädden.

I den spanska *Evangelista*, som utgifves af br. E. Lund, berättas följande sanna händelse.

En materialist, som opphörligt

öpprepade: När man dör, är all död, hade utöfvat inflytande på F., far till en af mina vänner. När nu F., som blifvit vunnit af fritänkaren, hvilken han ansåg för en stark och frisk man, en dag fick höra, att denne insjuknat, blef han icke litet förvånad, då man tillade, att denne, seende sig i fara för lifvet, tagit sakramenten, som han så ofta hänat. Han kunde ej tro det, utan begaf sig strax till den stackars X för att vinna underrättelse om sakens verkliga förhållande.

Käre vän, sade han till honom, man har släpt ut ett rykte, att du biktat för presten och tagit sakramentet. Jag kan icke förmå mig att tro, att du gått in på att sitta en gud af mjöl, som presterna tillverkat. Det kan visst ej vara möjligt.

Den sjuke riktade ögonen på den besökande, men svarade intet.

Förvara dig. Skulle det kunna vara möjligt att du gjort det?

Ja.

Huru, du har godkänt en vidskepelse, hvarom du nyss förut talat med så mycken afsky och som du föraktat som skosmörja.

Hör på, min vän, sade X. till honom, så länge jag har varit frisk, har jag talat om själen och dess kommande tillstånd såsom den blinde om färgerna. Nu är det nästan slut med min kropp, det ser du, och den blir till jord. Men min själ har hela sin liflighet kvar och jag tror icke att den kan blifva förintad. Denna själ, detta mitt inre väsen, som upprörs i mig, har upptecknat och bevarat allt hvad jag har gjort. Jag kommer ihåg det opphörligt, och det är mig omöjligt att glömma det, ty jag förminner bestämdt i djupet af min varelse en domare, som icke är kroppen, och denna inre domare fördömer mig och säger mig, att alla lagar skrifna på samvetets tafeln skola bekräftas, tillämpas på något sätt. Enligt domen af denna hemliga domstol har jag förtjenat straff, och jag frågar mig, om det icke är på andra uidan döden, som jag skall erbålla det straff som jag förtjent. Du vet mycket väl själf, att vi mer än en gång svikit vår pligt. Jag tillstår för dig, min vän, att mitt samvetes förebråelser störta mig i nöd, ångest, förtviflan. Hvad är jag och hvad skall det blifva af mig? Skall jag icke i ett annat lif få ett straff motsvarande de fel jag begått härnere?

Huru, du som sagt dig vara så upplyst och så säker på allt det du påstått; du som så ofta visat oss det orimliga i att biktat för en syndare lik oss själva — du har biktat.

Ser du, F., jag har aldrig haft någon full visshet om de ting, som jag förut talat om, och nu ansigte mot ansigte med döden, bäller min säkerhet i det förlutna icke stånd. Min nåde, som ingalunda försvagats, är störtad i ett okänt mörker. Det är förgäfvos jag söker lugna mig, jag har på intet sätt kunnat finna det minsta hopp, som hjälpt mig att förgå den fruktan, som öfvervåldigar mig. Jag söker ännu något som kan vända mina ögon från den förekräckliga utsigt, som opphörligt framställer sig för mina blickar, men jag ser öfver allt intet annat än mörker. Det är därför, som jag tagit presten och hans bikt. Jag är som en drunknande, hvilken för att undgå faran, griper om hvad man räcker honom, sak samma hvad. I min förekräckliga oro har jag sagt till mig själf: om det ej gör mig något godt, kan det ej heller göra mig något ondt. Om jag funne något bättre, skulle jag taga till det, men jag har icke tid att söka något bättre. Jag ser, min käre F., att du icke har den persons erfarenhet, som ser sig ansigte mot ansigte med döden. Jag har icke fattat hvad som skulle möta mig till sist, icke ens då jag hört talas om den fruktan, som starke män erfarit på grafvens brädd, eller den fasa

Gudsförnekaren i luften. 59

När jag en gång berättar en kristen, såsom gosse bodde bland Pennsylvanias berg, kände jag en man, som med stor ifver förnekade Guds tillvaro. En ung presikant besöt sig för att gå till gudsförnekaren och tala med honom, för att se, om sanningen icke skulle kunna få någon makt med honom.

Knappast hade samtalen börjat, förtän fritänkaren för ut i smädelser mot kristendomen och förlöjligade utsigten om Guds tillvaro. Samtaket egde rum i ett sågverk. Smädaren befann sig just öfver hufstängan, som höjer sig, när sagen lemnar stocken. Midt under det han som bäst höll på att förhäna kristendomen, brast hufstängan, gaf mannen ett slag under halsarne och skingade honom baklänges med den påfölj, att han föll rakflåg i strömmen.

Men under färdan genom luften ned i vattnet ropade han, så högt han kunde: »Herre Gud, hjälp mig!»

Presikanten sprang ut ur byggnaden ned till stranden, vadade ut i vattnet, fick tag i mannen och drog honom i land.

När han väl fått upp honom på stranden, sade han till honom:

Jag tänkte, att ni icke trodde på någon Gud.

Så snart den genomvåta mannen hunnit att klara nunn och nissa från det insupna vattnet, mumlade han i butter ton:

Välan, det hör dock finnas en, så att en människa kan bli hjälpt, då hon inte kan hjälpa sig själf.

Det står i boken.

Trä personer stodo på däckot af ett skepp, som var färdigt, att löpa af stapeln. Endera var förmannen och den andre en snickare, som varit med om att bygga skeppet. »Nu David», sade förmannen, »hade jag just tänkt hafva ett litet samtal med dig. Jag hör sägas, att du tillhör det där folket som säger sig vara verkliga frälst. Är det sant?»

»Förvisso», svarade David.

»Men huru kan du väl vara viss på den saken?»

»Kan ni säga mig hur bred den där fördjupningen för vattnet är, som löper kring däckot?» frågade David.

»Naturligtvis, den är ju fjorton tunn öfver allt. Därom är intot tvifvel», genmålte förmannen.

»Men hvad är det väl som gör er så viss på den saken?» frågade David.

»Det står ju så i boken och jag håller mig till den», och härvid drog han en anteckningsbok ur fickan, i hvilken det bestämda omfånget och läget af hvarje sak på däckot var utmärkt.

»Jag är viss att den är precis 14 tunn, ty här står det så nedskrifvet, och den här boken fick jag från rederiet.»

»Just så, ja, jag förstår det väl», sade David. »Nu väl, lägg märke till detta. Just på samma sätt

vet jag, att jag är frälst. Det står så i boken och jag håller mig till den.» Härvid drog han fram ett Nya testamente ur fickan.

»Den här boken kom också från rederiet. Se här hvad som står skrifvet i den. 'Så skakade Gud världen, att han utgaf sin ende son, på det att hvar och en som tror på honom, icke skall förgås utan få eviunerligt lif.' (Joh. 3: 16). 'Tro på Herren Jesus, så varder du och ditt hus saligt.' (Apg. 16: 31). 'Den som tror Souen har evigt lif.' (Joh. 3: 36). Nu väl, jag vet att jag tror, och boken försäkrar att jag är frälst. På detta sätt har jag kommit till förvisning om frälsningen.»

Denne man hade rätt fattat sin sak. »Han höll sig till boken», och detta gjorde hans gudaktighet såsom Jobs till en insiktsfull gudsfruktan.

Från mis

Också kan, i Siav 1847 sode me sal ri n

Några herrar från Berlin gjorde en söndagseftermiddag ett besök hos en vän på hans landställe. Vid kaffebordet, som var präktigt dukadt ute i trädgården, satt, utom gästerna, äfven en ung dam, som tillhörde husets familj. Hon deltog icke i samtalen och gaf ej heller mycket akt på det som sades, emär det icke intresserade henne. Efter en stund blef hon dock mera uppmärksam, då de började tala om religionen, hvilken de emellertid icke ville veta något af. De drefvo gäcket med "mystikerna" och "svärmarne" och hvilka flera öknarna, de belagade gifva de sanna kristne samt hvad dessa föraktade människor trodde och sade om Gud. "Den treenige Guden tror jag nu en gång för alla icke på," yttrade en af dem. "Hvarför icke?" frågade plötsligt den unga damen. Den främmande herrn såg helt bestört ut, liksom om han hade trott, att hon icke kunde tala. "Hvarför icke?" frågade hon änyo. "Jo, det skall jag säga er, min fröken," svarade han nu, "jag kan icke se honom, och en bildad människa tror endast hvad hon ser."

"Då får Ni ursäkta mig," genmålde den unga damen, "att jag å min sida betviflar ert förstånd, ty det kan jag icke se."

Sällskapet vid det fina kaffebordet kände sig obehagligt tråffadt. Herrarne uppstodo och gingo sin väg.

En fattig kvinna i Italien, en fruktfulljerska, lude emottagit i sitt hjärta Guds ord och läste gärna i den heliga skrift.

"Hvad läser du där, min goda kvinna?" frågade en dag en herre, som stannade för att köpa något af henne.

"Det är Guds ord", ljöd svaret. "Guds ord! Hvem har sagt eder det?"

"Han har själf sagt mig det." "Har ni någonsin talat vid honom?"

Den stackars kvinnan kände sig så mycket mera förlagen som den främmande herr'n fasthöll, att hon skulle bevisa hvad hon trodde. Äntligen sade hon, i det hon såg upp:

"Kau ni, min herre, bevisa, att det finnes en sol på himmelnen?"

"Bevisa?" frågade han. "Är icke det bevis nog, att den värmer mig och att jag kau se dess ljus?"

"Ja, just så är det också med mig," svarade den fattiga kvinnan. "Beviset för att denna bok är Guds ord, det är, att den lyser upp och värmer min själ."

Träffande.

"Vill ni öfverbevisa mig om motsetsen, herr biskop, om jag för er helt öppet påstår, att det ej finns någon Gud?"

Denna fråga gjordes en gång den ärevärdige biskop Barovsky i Königsberg af en fräck gudsförnekare.

Biskopen svarade: "Jag vet ej, om jag vill göra mig synnerligen besvär därmed, utan öfverlämnar hellre svaret åt den heliga skrift, som äfven talar om er."

"Om mig?" "Ja, just om er, och det i 14 psalmens 1 vers."

Bibeln framlogs och biskopen läste högt och tydligt:

"De därur säga i sitt hjärta: det är ingen Gud till."

Hvem uppfann bibeln?

Bibeln måste hafva upptunnits af goda eller ock af dåliga människor, af änglar eller af djofar; eller den måste hafva tillkommit genom Guds inspiration. Men goda män vilja icke ljuga, ej heller skulle de vilja föregifva, att en bok vore gifven genom gudomlig inspiration, då den helt enkelt vore deras eget verk. Goda män skulle icke vilja författa en bok som bekände om sig, att den ltrdo blott sanningen, och under tiden de författade den ända hålla på med att tala osanning och säga: "Så säger herren", då herren icke alls sade något i saken.

Dåliga män skulle icke vilja skriva en bok, som fördömer allt hvad de göra, som bjuder alla att vara dygga, förbjuder alla att synda och hotar syndare, bedrägare och lögnare med helvetets fördömelse. Djäflar skulle icke skriva en bok, som afslöjar deras bedrägerier och tillintogör deras förevändningar. En dåre kunde icke göra en sådan bok som bibeln, om han ock försökte. En dålig man ville icke göra det; en god man skulle icke, om han gjorde det, föregifva, att den vore Guds ord, då den icke vore det; häraf synes den slutsatsen vara i ögonen fallande, att de heliga skrifterna måste hafva gifvits genom gudomlig inspiration.

Vidare, om bibeln vore ett verk af människor, måste den hafva producerats antingen af obildade eller ock af civiliserade människor; men det är omöjligt att finna någon civiliserad race, som har en moral så ren och hög som den, hvilken är uppenbarad i bibeln, utan att de hafva läst och handlat i öfvensstämmelse med denna bok; och det är omöjligt att i någon period af människoslägtets historia finna en race, som varit i stånd att författa eller ens göra sig en föreställning om en sådan bok; och emär nationerna aldrig civilisera sig sjelfva, utan måste utifrån mottaga en civilisation; och alldenstund vi i vår tid ej kunna visa på någon nation, som blifvit civiliserad och moralisk utan bibelns inflytande; så följer deraf, att den mänskliga civilisationen tillkommit genom gudomlig uppenbarelse och att vi utan den skulle förfalla i barbarism och förnedring.

(Ch. Bl.)

Det har jag aldrig tänkt på.

En otrogen jude afbröt en dag en gatupredikant i London med den invändningen: "En sådan man, som den Jesus Kristus ni predikar, har aldrig lefvat på jorden. En arbetare som stod bredvid, sade till juden: "Härom dagen gaf ni mig en räkning på åtskilligt, som jag köpt af er." "Ja, det gjorde jag," svarade juden. "Nederst på räkningen skref ni jämte datum äfven året 1887?" — "Ja." "Hvad menade ni med 1887?" Juden svarade icke ett ord, och alla de omkring stående stodo och lysnade med spänd uppmärksamhet till detta samtal. Arbetaren upprepade sin fråga: "Hvad menade ni med 1887? Om vi gå tillbaka år för år, ända till dess vi komma till år 1; hvad hände då? Det var det första året — af hvad? Juden måste då öppet erkänna, att han, som de kristna kalla Jesus Kristus, då blifvit född." Men om så är, tillade arbetaren, "säg då aldrig mer, att en sådan man aldrig lefvat på jorden. Om han aldrig lefvat, huru skulle ni vara så enfaldig och skriva 1887 på er räkning." "Det har jag aldrig tänkt på för, tillstod juden."

Märkliga uttalanden.

Den judisko rabbinen Sparger i Brooklyn, Nord-Amerika, rik-tade för någon tid sedan i en amerikansk tidning ett angrepp mot kristendomen och sökte uppvisa, att Jesus Kristus var an-lingen en mytisk personlighet eller en bedragare. Till svar härpå hafva de frireligjöse judarne i Brooklyn nyligen afgifvit ett gan-ska märkligt uttalande, under-tecknad af deras ledande män, hrr Meyer Kodeföldt, Israel Pos-ner och Marx Levy, hvilket ut-talande väl må anses såsom ett synnerligen betydelsefullt tidstecken. Det har följande lydelse:

»Vi vilja här formulera den ståndpunkt, som nu mer intagits af ett stort antal liberale (icke remlärlige) judar, hvilka icke en-visas att vilja allt jämt se till-baka utan betrakta tingen, såsom de nu to sig. Den första fråga, som vi undersökt, är denna: Skulle väl en osanning, en villolära kun-nat genomgå alla de otaliga prof, som kristendomen utstätt, och icke blott häfda sin ställning gent emot alla angrepp utan därtill gå framåt med jättsteg önda därhän, att den i denna dag är den mest li-berala och mest framåtående reli-gion, som världen känt, en religion, lämpad för alla land och alla folk på jordklotet? De andra religio-nerna, judendomen undantagen, hafva alla varit mer eller mindre lokala, i det att hvar och en lämpat sig för någon viss del af den bebodda världen. Afven om vi, judar, icke kunna gifva de kristne rätt, nödgas vi dock erkänna de hastiga framsteg deras religion gjort och den väldiga utveckling den nått.

Hvad vore väl denna världen utan den kristna religionen? Ju-dendomen skulle förvisso aldrig fått en så världsomfattande be-tydelse. Vi judar voro endast en handfull människor, och vi hafva alltid varit ett afsöndradt folk, vi hafva inbördes hållit samman och betraktat alla andra som lägre varelser långt ifrån att söka höja de andra folken öfver deras bod-niska villfarelser, nöjde vi oss med att undvika dem och förakta dem. Kristendomen däremot uppsöker folken och de enskilde, omvänder dem och förbättrar dem, och vi själfva, så judar vi äro, åtnjuta dess större fri- och rättigheter, ju mer de folk, bland hvilka vi vistas, visa sig angelägna att efterleva de grundsatser, som deras läraro, Jesus Kristus, gjorde gällande. Vare sig nu han själf är en myt eller en verklighet, så är det visst, att hans lärar göra dem, som följa dem, till bättre människor.

Vidare är det ostridigt, att den kristna religionen, långt ifrån att visa tecken till afsmuttning eller svaghet, i våra dagar är starkare än någonsin, medan alla andra religioner vika för henne och äro stadda på förfall. Judendomen ensam förblir orubbligt densamma och, så att säga, en den gudom-liga sanningens förstnämde min-tesvärd; den är en religion, hvars

häfder äro ärofulla, men hvars framtidsförhoppningar äro ringa. Såsom judar vandra vi, så gott det går, på den väg våra förfäder trampade utan att komma ett enda steg längre än de. Hvad betydde då denna omständliga ceromoniallag, som gaf åt våra fä-der? Var den näppe ett ritual utan någon egentlig mening, af-seddt att mekaniskt upprepas år efter år? Vi tro det icke. Denna lag mod dess så ytterst minutiösa föreskrifter väckte aningar om nå-got, som stundade. Och sedan, under alla de profetiska tiderna, hvarom talade egentligen profete-rerna? Vi, nutidens judar, frestas lätt nog till att förklara profeterna efter vårt godfinnande, och vi hålla oss blint till hvad våra rabbiner säga. Men våra förfäder voro af annan tanke. Antingen trodde de icke på profeterna eller ock hoppades de på en kommande uppfyllelse af deras utsagor, under det vi, nutidens judar, icke mer vänta uppfyllelsen af något. Sedan Kristi tid har icke en enda profet uppstått ibland oss för att upp-träda mot honom såsom en be-dragare, och detta under en tid-rymd af mer än aderton århund-raden! Vi kunna ej annat än häruti se ett kraftigt skäl till för-mån för den tanken, att lagen tick sin uppfyllelse i Kristus.

Dessutom tyder ju en af våra bästa auktoriteter, Targum, en del af Esaias' 52:a kapitel och hela det 53:e på Messias. Så göra ock Pesikta och våra gamla böcker Tanchuma och Sifre; och alla dessa profetior nådde sin uppfyl-lelse i Kristus. Det är öfigt bland oss att säga, att en personlighet som han aldrig funnits till, att han var en myt, en fabel, fram-sprungen ur någon grekisk skrift-ställares hjärna, men kunna vi andraga några bevis för det på-släendet, att han aldrig existerat på jorden?

Nej, det är tvärtom mer än till-räckligt klart ådagalagd, att han funnits till, och att han kom hit just i det ögonblick, då judarne väntade, att Messias skulle komma. Om hans död och hans förmenta uppståndelse skola vi icke yttra oss. Om Kristus var Gud, har frå-gan om hans död och om hans upp-ståndelse för oss ingen väsentlig betydelse, efter som det är själf-klart, Gud kunde efter behag af-lägga eller ikläda sig sitt kropp-sliga ombölje.

I det bländande ljus, som tjugo århundraden spridt öfver tingen, är det icke längre nog att fram-kasta på-tänden, det kräfvcs på-tagliga bevis, och vi, fritänkare och judar, bekänna ärligt, att vi i denna punkt äro tviflare, och att vi gärna skulle vilja höra den, som kan bevisa, att Messias ännu skall komma.

En bespottares mun till-stoppad.

En smed, hvilken var en hän- full tviflare hade för sed att, när någon kristen kom in i hans smedja, fråga någon af sina arb-etare, om han ej hade "hört hvad den kristna brodern så och så hade gjort?" Den tilltalade svarade vanligen "nej!" och frå-gade hvad det var som passe-rat. Smeden började då att tala om huru den och den "bro- dern", predikanten eller diako- nen hade gjort och kryddade derjämte sitt tal med ett hän- fullt skratt och den bittraste an-märkningen, att "så der fina kristna hafva vi och så der se de "utmärkta" bröderna ut, hvilka få ett så skönt beröm".

En dag inträdde i smedjan en ansedd och ryktbar kristen gentleman. Sin vana trogen började vår smed att tala om hvad åtskilliga kristna hade gjort och han syntes hafva en angenäm stund och njöt mycket.

Den gamla diakonen stod några ögonblick helt lugn och lyssnade på den flod af hän som rullade öfver smedens läppar. Helt plötsligt afbröt han den- nes tal med att fråga honom om han aldrig hade last berat- telsen om den rike mannen och Lazarus? "Ah jo! många många gånger till och med". Hvad men- nar ni med det? svarade Guds- förnekaren. "Kommer ni ihåg de der hundarne huru de sil- kade Lazarus sär?" frågade dia- konen. "Ja väl, men hvad är det nu med det?" "Jo vetu ni påminner mig om dessa hund- dar, då jag hör med hvilket in- tresse och noje ni *släkar de kristnas sär*" anmärkte dia- konen.

Smeden blef förbluffad och föll i djupa tankar och efter den stunden har han icke hållit mycket att säga om felande kristna. *John Alander.*

Trogen intill döden.

Högt uppe i Pennsylvanias bergstrakter, Amerika, upptäcktes helt nyligen (1890) en egendomlig relik från Föreuta staternas frihetskrig i slutet af 1700-talet, och då den besannar ordspråket: »Verkligheten är mera underbar än iabillingen» meddela vi berättelsen derom i all dess enkelhet.

Medan man var sysselsatt med att öppna ett nytt stenbrott vid French Creek Falls i en vild och ödslig trakt, upptäcktes i grannberget en grotta och i densamma ett benrangel efter en människa. Då arbetarne genast antogo, att ett mord hade der blifvit föröfvadt, sågo de sig omkring för att möjligen finna mordvapnen, men i stället finna de tätt intill skelettet endast en grön flask, som syntes hafva fallit ur den döendes händer. Herr Potts, öfveruppsyningsman för stenarbetet och en i allo pålitlig man, tog flaskan med sig hem, och när han om aftonen öppnade den, fann han innehålla ett papper, som bleknats af ålder. Bokstäfverna, som voro skrivna på det gulnade papperet, voro dock läsliga. I form af ett bref var det adresserat till fröken Virginia Randolph, Richmond, Va, och undertecknadt af Arthur J. Carrington från samma stad. Af innehållet framgick, att den unge mannen varit med den store Washington vid Valley Forge 1778 och att han tillsammans med andra blifvit utsänd för att skaffa proviant i närheten af French Creek Falls. Kinellertid hade de råkat ut för en engelsk truppafdelning och blifvit afskurna från armén, och medan hans kamrater tagit sin tillflykt hos bekanta vänner, sökte han skydd i en grotta, i hvilken han ofta fört gömt sig. Ingången till grottan utvisades af ett större stenblock, som hängde ned öfver densamma. Den flyende patrioten sökte gömma sig der inne och hade nätt och jemt kommit undan, då fienden rusade fram och aflossade några skarpa salvor efter hans flyende kamrater. Hur det nu kom sig, lossnade genom skakningen det stora stenblocket och föll ned för öppningen till grottan, och gjorde brefskrifvaren till en listadslänge. En enda solstråle, som inträngde öfvanför stenen, var det enda, som upplyste det mörka fångelat. Brefskrifvaren fortsätter med att berättas, hurusom många sorgsna timmar förflöto, innan han kunde klart fatta sin belägenhet och förvissa sig om, att detta fångelse måste blifva hans graf. Med en brännande feber i sina ådror och nästan vansinnig af förtviflan skref han brefvet i det hopp, att det på något sätt skulle komma fram och lemna fullständig upplysning om hans sorgliga slut. Han uttalar i brefvet det djupaste deltagande för sin trolofvade i den sorg, som väntade henne, och afslutar det på följande sätt: »Gud är god och nådig, som låter mig förnimma, som om du vore när mig denna stund. Jag känner, att du beder för mig just nu. Jag vet, att du gör så, min älskade Virginia. Jag förnär ej säga förvål — icke är det förvål att älska så, som vi göra. Denna smärta skall snart sluta, och jag skall vara fr. Jag lyfvtar dig på andra sidan döden, i det land, der ingen skilsmessa är mer. Virginia, min allra käraste, jag är nästan redan der, och något säger mig, att jag behöfver ej länge vänta, tills du kommer efter.» Brefvet är dateradt den 20 maj 1778.

Bref af den egendomliga upptäckten, skref herr Potts till ett bekant fruntimmer i Richmond och frågade, om hon visste något om de närmare omständigheterna. Frun, till hvilken han skref, svarade, att hennes egen farmoders fars namn var Randolph och att på den gamla kyrkgården nära deras hus stod ett monument, som bar följande inskriftn: »Jag med bruset hjerta den 1 mars 1780 Virginia Randolph i en ålder af 21 år och 9 dagar. Trogen intill döden.»

Denna vän sände äfven hr Potts tvänne gamla bref, skrifna 112 år tillbaka till Allee Peyton af Rachel Randolph, en syster till Virginia, i hvilka omnämnas den unge Carringtons hemlighetsfulla försvinnande samt äfven systerns sorg och till följd deraf fraktade död.

Carringtons ben lades i en liten nätt kista och fordes till Richmond, der efter så många år de fingro hvilat vid sidan af den graf, som för öfver 100 år sedan mottog hans älskade Virginia.

Gudomlig wedergållning.

»Gämden är min, jag fall wedergållta det, säger Perren». Så tyda skriftens wälbetanta ord. Och de fristna i Ranje i Belchiana-landet (Sydafrika) hafwa fått erjara sanningen af detta löfte. För en tid sedan blejwo de öfverfallna af sina hedniska grannar, deras hyddor brändes och deras egobetar stöflades. De lemnade dock händer åt Gud och höllo sig stilla. Men Guds hand har träffat deras fiender. Af dem, som anförde råfvartaget, hafwa de flesta döts, somliga genom olycks-händelser, andra genom drydensflapens följder. Delta har ingiuit fruktan hos både fristna och hedningar. Men icke blot det. Fyrtio nya medlemmar hafwa begärt inträde i församlingen, och många hedningar önskat att få undervisning i kristendomen. Wid årsejten förvidet nåde inföto rita bidrag från utstationerna, och stora flator samlades att höra Guds ord på den lulle, der den vedbrända lyktan höllt. På aftonen kommo 250 lydliga och glada infödda fristna tillsammans wid Perrens måltid. — »Perren är god för dem, som förbita honom, för den själ som söker honom. Godt är att i stillhet hoppas på Perrens hjälp». Jer. Klaf. 3: 25, 26.

Slutad på sin post. Typografen på Vexjöbladets boktryckeri i Vexjö C. G. Löfquist afled i tisdags e. m. hastigt af ett slag-anfall.

Den aflidne, som föddes i Kristianstad 1820 och der 1833 kom i boktryckerilära, flyttade till Vexjö 1853 och har allt sedan tillhört Vexjöbladets officin under dennas olika egare. Allmänt känd och onsyct, af gladlynt och vänligt sinne, var han mycket afhöllen bland stadens typografer, som gernat samlades kring den gamla, hvilken 1888 erhöi patriotiska sällskapets medel för långvarig och trogen tjänst. I sanning trogen, ty ända till timmarna före sin död stod han vid sin kära kast, och reumatismen fick vara bra svår för att binda honom att lufinna sig å tryckeriet. Sin efterlevande maka lemnar han i godsäkor — ka omständigheter.

Vid sista dragnin-

»Ämfan mig om konungen.»

La Fontaine, fältpresten för den preussiska armén, höllen gång en uttrycksfull och allvarlig predikan om huru syndigt och dåraktigt det var att låta sig beherskas af ett hastigt humör. Följande dag tilltalades han af en major i följande ordalag:

»Min herre, ni använde visst edert ämbetes företrädesrättigheter för att gifva mig några mycket skarpa stötar i går.»

»Jag tänkte på er, då jag valde ämnet för min predikan», ljöd svaret, »men det var dock icke min mening att göra personliga anmärkningar eller att vara skarp.»

»Valan, det lönar icke för mig; jag har ett hastigt humör, och kan icke beherska det. Det är alldeles omöjligt.»

Sabbaten därpå predikade La Fontaine om själfvdrågori och om de tomma ursäkter människa skorna äro så benägna att framlägga för sina hastiga utbrott af vrede.

»Tänk blott», sade han, »en man kan säga, att det är omöjligt för honom att beherska sitt lynne, medan han mycket väl vet, att om förargelse skulle förekomma i hans konungs närvaro, så skulle han icke blott kunna, utan äfven vilja fullkomligt beherska sig själf. Och dock vågar han säga, att den ständiga närvaron af konungens konung och herrars herre förmår honom hvarken till själfbeherskning eller ingifver honom fruktan!»

Dagen därofter tilltalades han åter af sin vän majoren:

»Ni hade fullkomligt rätt i går, pastor», sade han ödmjukt. »Hädnester, då ni ser mig i fara för att falla, så var god och påminn mig om konungen.»

En enkas sorg skingrad.

En evangelii förkunnare dog och lemnade efter sig en enka med ett barn i alldeles utblottade ständigheter. Den stackars enkan blef slagen af hoppets sorg; hon bedöfvades af Angest och smärta; hon kunde ej gifva luft åt sin sorg genom gråt utan satt stum och starrade i elden. Hennes gosse var ej gammal nog att uppfatta sin förlust utan fortfor att leka på golfvet inne i rummet, tills hans moders ställning afdrag sig hans uppmärksamhet. Krypande fram till henne lade han sin hand i en af hennes och bearbetade den, tills honna bläck vändes till honom; hvarpå hon frågade: »Mamma, är Gud död?». Dessa ord brast återkullan, och sågar följde ymnigt, under det hon svarade: »Nej, nej, min son, Gud är icke död, och han har lofvat taga vård om oss och den faderlöse, och jag vill härför förtrösta på honom.»

Tro och tro.

En gammal legend omtalar två oremiter, hvilka i en ödemark byggt sig hvar sin hydda, den ena icke långt från den andra. Utanför sina hyddor hade de planterat hvar och en sitt olivträd. Det ena trädet ledde och frodades, det andra hade dött ut. Den, hvars träd dött ut, kom då en dag för att se på sin väns träd. Och då han fick se det stå där så friskt och grönskaude framför ingången till hyddan, sade han: »Huru har du gjort med ditt träd att få det så skönt?»

Den andre svarade: »Jag planterade det, välsignade det, och det växte.»

»Men, min vän», sade då den förste oremiten, »afven jag planterade mitt träd. När jag trodde att det behöfde sol, bad jag därom, och solen sken. När jag trodde, att frost skulle göra det nytta, bad jag om frost, och Gud skickade frost. Ja, Herren gaf mig allt hvad jag ansåg nyttigt för trädet och be-gärde af honom. Men se, nu är det dött.»

»Och jag, käre broder», svarade den andre, »jag föreskref Gud ingenting, utan anbefalde mitt träd i Guds händer, ty han förstod bättre än jag, hvad det behöfde.»

Denna berättelse gifver oss en skön lärdom om två olika slag af tro hos människor. Både den ene och den andre begära allt af Gud, men den ene föreskriver Gud tid och sätt och medel att hjälpa, den andre lämnar allt detta i Guds behag. Båda vilja hafva Gud med sig; men den ene vill därvid regera Gud, den andre låter Gud själf råda och regera. Hos den ene råder således ännu egenviljan och tilliten till eget förstånd, egen klokhet; den andre åter har, i full tillit till Guds vishet, obetingadt gått in i Guds tankar, Guds förstånd, Guds vilja.

»Gud är den, som värkar i eder både vilja och gärning efter sitt goda behag, sin härliga nåd till pris,» säger apostolen. O, huru väl om vi fullt öppnade våra hjärtan för hans omskapande andes inträde!

På klippan.

Jag stod vid en gammal kristen broders dödsläger. Hans lif hade varit invigt till herrens tjänst. Under samtalets lopp frågade jag honom: »Bygger ni på klippan Kristus?» — »O ja, jag har förlitat mig på Kristus och han har aldrig svikit mig; han skall icke heller nu svika mig.» Ingen öfvervåldigande glädje förmärktes hos honom, men deremot ett stilla förlitande på Guds heliga löften, att han för sin sons skull icke skall öfvergifva dem, som under jordelivet förtröstat på honom, när dödens skuggor begynna lägga sig omkring dem. »Gud vare tack, som gifver oss segren genom vår herre Jesus Kristus!»

Frukten af en helig vandel.

En ung flicka från landet kom till en stad att söka sig tjänst, och fick också en. Hon kom i ett hus, hvarer tjänarne icke egentligen blevo här, behandlade, men frun var ständigt gnälig och ovänlig, och hennes djäliga lygne utgöts beständigt öfver tjänarinnorn; så att de snart tröttnade och uppsad tjänsten, den ena efter den andra. Så kom nu den lilla landflickan, och hon fick snart erfaras detsamma, som henne föregångare. Men i stället för att blifva gensvarig och trumpen, som de pläggat, var hon alltid öfvertruten i sitt arbete och alltid vänlig och glad. Detta förundrade frun mycket, och hon började tänka på, att Maria, så hette flickan, bestämdt måtte ega något inom sig, som hon själf icke hade. Vid samma tid började det hållas uppbyggelsmöten i trakten, och dit begaf frun sig; hon ville gärna känna grunden till Marias ädmjukhet och saktmod, och hon fann den ock snart hos honom, som icke endast har makt till att frälsa, utan också att *beröra* och *välsigna* i alla små ting och skickelser i det dagliga lifvet.

Förbi Richard Baxters landliga föräldrarnes gick en dag en man, och då fönstret till husfaderens arbetsrum stod öppet, lade han en liten traktat på ett bord innanför fönstret. Icke fadren utan Richard Baxter, sonen, fann den lilla skriften, läste den och blef derigenom omvänd till Kristus. Baxter skref sedan den sköna boken »De heligas eviga ros». Filip Doddridge läste den och fann deri vägen till Gud. Sedan skref Doddridge en bok om det nya lifvets uppkomst och fortgång i en människas hjärta.

kamenter. Det tredje — här fylles den gamla mannens ögon med tårar, och med djupt allvar tillade han: »Det tredje är: *Ell samvete renadt i Kristi blod.*»

En dam beklagade sig en gång öfver den otur, hvaraf hon ständigt förföljdes. För att trösta henne sade en väninna: »Men så se då för en enda gång saken från den ljusa sidan!» »Ack, min vän!» svarade den olyckliga, »för mig finnes ej mer någon ljus sida.» »Blanka upp en af de mörka då!» var det korta svaret.

Behåll hvad du har!

Då en resande, som besökt Afrikas inre, återvände derifrån, medförde han en diamant af oskattbart värde. Den var hans enda förmögenhet, och ehuru den ännu icke var slipad, kunde likväl ingen juvel glänsa klarare än vår lycklige resandes förhoppning om sin skatt. På båten roade sig vår resande med att kasta sin klenod i luften och mottaga den i fallet, som om den varit en boll. Han varnades därför af sina medresande, men förskade varningen, ty han påstod att det icke var någon fara. Plötsligt kastades fartyget åt sidan, klenoden halkade ur hans hand och försvann i djupet. »O! hjälpen mig, hjälpen mig att återfå den!», ropade han, full af förtviflan. Ingon kunde nu hjälpa honom. Hela hans rikedom, frukten af många års mödor och utståndna faror var i ett ögonblick försvunnen genom hans sorglöshet. — Min vän, du är lik som denne på en resa, men ditt mål är evigheten. Den juvel du har att rädda är din själ. Är den fräslt och bevarad eller sänker du den ned i syndens och otrosns djup. Hvad var hemkomsten för vår resande utan den dyrbara skatten, och hvad skall evigheten blifva för dig, om du icke vinner din själ, så att den är fräslt genom herren Jesus Kristus. Må hvarje kristen komma ihåg ordet som säger: »behåll hvad du hafver, att ingen tager din krona.»

ett porträtt af Kristus. En underlig historia berättas i franska tidningar. Enligt densamma skulle man för ej långesedan ha gjort en högst märklig upptäckt, hvilken ledt till ingenting mer eller mindre, än att man i detta nådens år 1902 lyckats erhålla en tillförlitlig fotografisk bild af Kristus. Saken förhåller sig enligt »Le Figaro» på följande sätt:

Den i Turins katedral förvarade, världsberömda heliga svepduken har längesedan befunnits vara fullt autentisk, men först nyhigen har man erfarit, hvilken hemlighet, som varit förkippad med fläckarna på densamma. En dr Paul Vignon fann för någon tid sedan, att dessa fläckar voro analoga med ett fotografiskt negativ, och när detta fotograferades, fick man till resultat ett porträtt af Kristi lekamen.

Under de tjugu timmar, som förlöto mellan Kristi begrafning och hans uppståndelse, kom svepningen att erhålla den bild den ända in till nuvarande stund bevarats, har man från vetenskapligt håll förklarat för »Le Figaro». »Det kan ej vara fråga om någon sorts knep eller förfalskning, utan man måste söka en annan hypotes för förklaring af de märkvärdiga fakta man har för ögonen».

Kristus är på bilden, heter det vidare, fullkomligt naken; händerna äro korslagda och man kan tydligt urskilja märkena efter spikarna. Dessa dreivas ej genom själva handen, såsom man vanligen förmenar, utan genom handlederna. Pannan är söndersliten af törnkronan och droppar af stelnadt blod synas här och där. Såret i sidan synes mycket väl och liksom märkena efter hudflängningen. Ansiktet är af en majestätisk skönhet och erinrar i viss mån om Carrières porträtt af Alphonse Daudet.

Den underliga upptäckten har demonstrerats inför den parisiska vetenskapsakademien af kommandant Colson, hvilken föreläser i fysik vid polytekniska skolan. Han påvisade vid detta tillfälle, att vissa kemiska substanser — t. ex. sinkångor — i mörker kunde framkalla en negativ fotografi på en skärm. Genom referering till gamla utsagor fann man, att svepduken hade blifvit indränkt med en blandning af olja och aloë. Med dessa substanser experimenterades utan någon vidare framgång, tills professor Armand Gautier påpekade, hurusom personer, som dött ute i solskenet, sedan de undergått tortyr samt till följd häraf äro betäckta med blod och svett, afgifva starka alkaliska ångor. Man företog nu åtskilliga experiment på basis af dessa upplysningar samt lyckades verkligen framkalla rödaktiga negativ lika med dem på den heliga svepduken. För att en dylik »fotografi» skall kunna åstadkommas, fordras en hel serie sammanstötande omständigheter, hvilka måste ha funnits för handen i fråga om Kristi lekamen. De röda märkena på den heliga svepduken, hvilka man hittills alltid förmodat vara blodfläckar, utgöra alltså i själva verket en bild af den döde Kristus. Så berättar åtminstone »Le Figaro»...

Huru Luther, Knox och Wesley brukade bedja.

(Öfversättning af Ossian T.)

När reformationens sank i Tyskland syntes förklarad, och all mänsklig hjälp var ute, var detta den bön, som den andre Moses, Luther, nedlade vid foten af den ewiges tron: O, Gud! Allmäktige, ewige Gud, huru förfärlig är icke denna värld! Se, huru den öppnar sitt gap för att uppsluka mig, och huru svag är icke min tro på dig! Om jag skulle förlita mig på någon styrka i världen, så vore allt förloradt. Timman är slagen. Domen har fallit. O, Gud! O, Gud! O, du min Gud, hjälp mig emot all denna världens vishet! Du skall göra det. Värket är icke mitt, utan ditt. Jag kan ingenting göra här. Saken är din och den är rättfärdig och ewig. O, Herre, hjälp mig! O, trofast och oföränderlige Gud, jag förlitar mig icke på människor! Min Gud, min Gud, hör du icke! Min Gud, lefver du icke längre? Jo, du kan icke dö. Du följer dig icke. Du har utvalt mig för detta verk. Jag vet det. Därför, o Gud, fullborda din egen vilja! Oförgif mig icke, för din egen älskade sön, Jesu Kristi skull, mitt försvar, min skuld och min borg. Men han stöt icke härmed. An en gång bröt den häftiga sinnesrörelsens och entragenhetens flod fram: »Herre, hvar är du? Min Gud, hvar är du? Kom, jag beder dig; jag är redo. Låt mig uppoffra mitt lif för din sanning. Ty saken är helig. Det är din egen. Jag släpper dig icke; nej, icke en gång för hela ewigheten. Min själ är din. Ja, jag bar ditt eget ord, som försäkrar mig därom. Min själ tillhör dig och skall vara hos dig för ewigt. Amen! O, Gud! sänd hjälp! Amen!»

Under Skottlands oroliga tider, när det katolska hofvet och påfveväldet rustade sig att undertrycka reformationen i landet och protestanternas sak var i öfverhängande fara, syntes John Knox sent under en viss natt lämna sin studerkammare och begifva sig från huset ned i en inhägnad trädgård bakom det samma. Han åtföljdes af en vän. Efter en stunds tystnad hördes hans röst såsom i bön. Nästa stund höjde sig ljudet till begripliga ord, och denna allvarliga bön från hans kämpande själ uppsteg till himmelen: »O, Herre, gif mig Skottland, eljest dör jag!» Därefter blef det en stunds stilla tystnad, tills åter bönen bröt fram: »O, Herre, gif mig Skottland, eljest dör jag!» An en gång blef allt tyst och stilla, tills med en ännu starkare tonvikt för tredje gången den återupprepade bönen kämpades fram: »O, Herre, gif mig Skottland, eljest dör jag!»

Och Gud gaf honom Skottland, trots drottning Maria och kardinal Beaton; ett land och en kyrka full af ädel kristlig tillgifvenhet för Kristus och hans

rike ända intill denna dag. Och huru kunde det väl blifva annorlunda!

Historien om själlars frislänning och helgelse hittills, är historien om ett sådant bedjande i anden som detta, om än icke med samma eller några högt uttalade ord. Ett sådant ödmjukt allvar misslagar aldrig vår Herres Jesu Kristi fader, som genom honom är all nåds och lugnvaldesas Gud.

Det berättas att på grund af vana och regel upptog John Wesleys vanliga privata bedjande två timmar om dagen. Stundom brukade han samla sitt sällskap och bedja hela natten, eller till dess Guds kraft kom ned. Ingenting ansågs för stort eller för litet att framligga för Herren. Hans angreps en gång af smärtor midt under sin predikan, så att han icke kunde tala. »Jag visste mitt läkemedel», säger han, »och föll genast ned på mina knän. Om en stund voro smärtorna öfver och Herrens röst ropade högt till syndare.» Vid ett annat tillfälle, då han angreps af smärtor, feber och hosta, så att han knappast kunde tala, säger han: »Jag ropade högt i min själ till Jesus att föröka min tro, och under det jag predikade skingrades mina smärtor, min feber lämnade mig, min kroppsliga styrka återvände.» Elementerna kommo ofta i hans väg, såväl som sjukdomar, men bönen undanröjde alla hinder. Han säger om ett sådant tillfälle: »Just som jag började att predika, bröt solen fram och sken förfärligt het på mitt huvud. Jag fann, att om detta fortfor, skulle jag icke kunna predika längre, och jag upplyftade mitt hjerta till Gud. Om en eller två minuter beläctes himmelen med moln, hvilka förblevo där tills gudetjünsteu var öfver.» Och han tillägger: »Må hvem som vill, kalla detta en slump, jag kallar det svar på bön.»

En gång reknade det, då Wesley och hans församling skulle samlas utanför kyrkan, men regnet upphörde samma stund de kommo ut. Han säger med anledning af denna händelse: »Huru många bevis måste vi hafva på, att det icke finnes någon begäran för ringa ännu mindre för stor för Gud att uppfylla!»

Wesley sätte Guds verk i gång så mäktigt, emedan han anropade Gud så mäktigt. Han blef evangelisternas furste, emedan han var den furste i bönen rike. Han uppväckte världen genom elden af sitt nit, emedan han hade uppväckt himmelen genom sina böners eld. Hans enträgna begäran hade tilltråde till människors samveten, emedan den först hade tilltråde till Gud. Om flera bådo som John Wesley bad, så skulle det blifva mera af John Wesleys genomgripande andliga arbete utförd.

Världen behöfver män, som gå Åstad i Luthers anda och kraft, med allvar och mod som en Knox utvecklade, med John Wesleys nit och iver, ty eljes tar lätjan och dåsigtheten öfverhand på jorden till släktets fördärl. En stor skara helgade män och kvinnor behöfvas i våra dagar för att sätta församlingarne i brand och uppväcka en sofvad värld, innan det blir för sent!

Se. S.

Förbönens kraft.

En missionär vid namn Ludvig, som arbetade vid Calabar i västra Afrika berättar följande dyrbara bevis på kraften af hemmavarande missionsvänners förböner.

Vi voro ofta vid Calabar besvärade af en mattighet, som nära nog gränsade till vanmakt och var mycket svår att stå emot. Så länge den varade, var man oduglig till allt arbete.

Snart märkte vi dock, att vi hvarje torsdag och söndag kände oss bättre och lifligare samt erforo en inre glädje, för hvilken vi ej kunde gifva någon förklaring.

Slutligen funno vi den dock och sade till hvarandra: »De måste bedja för oss där hemma.»

Då vi kommo hem, fingo vi äfven veta att det var på dessa häda dagar, som våra vännere kommo tillsammans för att särskildt bedja för oss.

Hvilket dyrbart bevis på att hvarje kristen kan värka för missionen! Om vi icke alla kunna draga ut att predika för hedningarne, så kunna vi dock alla bedja för dem som äro därute.

Barnets bönhörelse. Mamma är du mycket sjukt, så att du tror du skall dö? Frågade en liten gosse sin moder, som påbästigt lufvutnat i häftiga påsar, så att hon knappast kunde andas utan lastade sig af och an i sängen. »Jag är mycket sjukt», svarade hon, »men jag hoppas att jag icke dör just nu.» »Du är för sjukt att bedja, är du icke?» »Ja, tan ide du bedja för mig?» »Ja, mamma, jag skall göra det.» Han tog god natt, gick in i sin sängkammare, föll på knä och bad följt så som han brukade: »Gud välsigna pappa och mamma!» Derpå fortsatte han sjalta: »Käre Jesus, min mamma är mycket sjukt. Du har sådana verk i sin sida, så att jag är rädd hon dör om den ide kommer bort, och jag önskar icke att hon skall dö. Käre Jesus, tag bort sjukdomen och låt henne blifva frisk i morgon. Amen.»

Snyftningarne quäwde hans röst och han gick gråtande till sängs. Modern informade slutligen utmatad af smärtan och walsnade vid ett sjalta mibrörande samt öfverraskades af att finna, att det var morgon och att gossen stod vid hennes säng.

»Är du frisk, mamma?»

Tagande ett djupt andetag, fann hon att smärtan hade upphört. »Så, wärligen», svarade den lydliga modern.

»Jag wistte att du skulle bli», sade barnet gladt, »ty jag bad Jesus för om.»

W.

En moders bön.

Jag tänker, att det stundom är moderns pligt att bedja högt i familjen. Jag säger: Stundom. Hon känner Gud mera, hon har bättre reda på familjens behof, hon kan läsa bibeln med mera känslighet. Hon kan bedja mera enkelt. Jag kommer ihåg min faders böner, som han frambar morgon och afton. Men då han var borta och min moder bad, var der stor olikhet. Huru vi stundom, under det vår fader bad, voro likgiltiga och ouppmärksamma, inträffa detta likväl aldrig under vår moders bön. Jag kommer ihåg huru hon med blicken fastad på golvet och pannan lutad mot handen bad: »O Gud, jag beder icke om rikedom, ära eller ryktbarhet för mina barn, utan att de allesammans må blifva föremål för din fralsande nåd.»

Talmage.

En moders sista utväg. En troende man besökte en dag sitt föräldrabem. Under det han samtalande med sin moder kom en yngre bröder i rusigt tillstånd in i rummet. Då den usle drinkaren gått ut igen, sade den äldre sonen: »Mamma, huru kan du stå ut med något sådant? Modern svarade: »Jag har stått ut dermed länge nog och lidit och väntats. Men nu har jag lemnat saken åt Gud och fått ro. Det var en dag jag tänkte mitt hjärta skulle brista af ångest. Jag har bedit så länge förgäfvos. I en känsla af förtvillan kastade jag mig ned för Herren och sade: Jag kan icke bära det längre. Tag du hand om min gosse, omvänd honom, rädda honom, välsigna honom! Sedan den dagen har jag varit lugn. Jag känner, att saken är lagd i Guds händer.»

Dagen derpå träffade den äldre brodern den yngre och sade till honom: »John, du är i en förskräcklig ställning.» »Hur så?» frågade han. »Jo, mamma har sagt mig, att hon lemnat dig i Guds händer. Hon ber icke längre för dig.»

Denna tanke grep med makt ynglingens hjärta. Huru skulle han kunna strida mot den Allsmäktige, då hans fromma, bedjande moder lemnat honom likasom ifrån sig i hans starka hand? Den stund blef vändpunkten i denna ynglings lif.

Uthållighet i bön. En soldat, som kom till trou på Kristus, genom det han såg hos en sin kamrat, afgifver följande vittnesbörd där om:

En ny man vardt intagen i vårt kompani. Han skulle hafva sin sängplats i samma rum som jag i kasernen. Företa kvällen han var där, knäböjde han vid sin säng och bad, innan han gick till hvila. Men hvilken scen egde icke rum! Under det han låg på sina knän, kastade några af kamraterna sina blicken på honom, somliga skrattade, andra hvisslade, några svuro. En man sprang öfver eu säng, och kom och tutade honom i örat. Men den nykomne lät ingenting störja sig, utan fortsatte med sin bön till slut. Följande kväll voro alla i kasernen på utkik för att se, huruvida han då åter ännu knäböjde. Och han böjde sig ned och bad aldeles såsom föregående afton. Men samma ögonblick han gjorde detta, utbröt en storm af oljud rundt omkring honom. Do skreko och skrålade så högljudt, som det stod i deras makt. Men den troende soldaten fortsatte likväl att bedja. Tredje kvällen, då han begynte bedja, var det icke så mycket oväsen som andra kvällen. Då han fjärde och femte aftnarna ännu höll ut med sina böner, minskades bullret mer och mer. Sjätte aftonen, just som vår soldat knäböjde, ropade en af männen, den, hvilken likasom stått i spetsen för oväsendot, till sina kamrater: »Sannerligen är icke detta en af den rätta sorten; han består profvet. Låt oss lemna honom i fred!» Ifrån den stunden blef han icke störjd. Kamraterna singo aktning för honom; och några af dem, som förut icke haft mod att utsätta sig för sina kamraters spott, följde hans exempel och föllo ned på sina knän och bado.

En döende Indianers Bön. En kristen Indianer sa paa Dobsleiet. Da Missionären kom til ham, sagde han: »Jeg har et stort Dulle at fremslegge for Herren; o, hjælp mig op paa mine Kne.» Missionären gjorde saa, hvorefter Indianeren udbrakte sine Arme og sagde: »O, Jesus, du, som dode for mig, jeg gir dig mit eneste Gul. Vær ham at forløse andre vde Mand om din Ajerlighed.» Han smilede og udbrød igjen: »Hau har hort min Bön», og derpaa dode han. Der findes ingen i det Distrikt, som saaledes kan prædike om Jesu Ajerlighed, som denne Gut, Indianeren bad for. Han er nu en af de ivrigste Missionærer.

En förlorad dotter frälst.

En ung förhoppningsfull dotter lämnade föräldrabemmet i en af vårt lands större städer och begaf sig ut i världen. I det hem hon lämnat vistades henne gamle fader. Han följde sitt barn på den vexlande färdens med sina böner och tårar. Dottern upphörde snart att genom bref meddela sig med föräldrarna. Hon vilde ostörd hängifva sig åt sina syndiga njutningar. Flera år förgingo på detta sätt. Många voro bönerna och tårarna i hemmet och många voro lidandena och tårarna därute i världen. Dottern fick erfara att öfverträdarens väg är hård. Fadern fortsatte att bedja till Herren för sin förlorade dotter. Hans viessa hopp var, att hon skulle bli frälst, ty Herren hade gjort barmhärtighet med alla hans barn, utom denna dotter.

Aldringen skulle icke förtrösta på sin fralsnings Gud förgäfvos. En dag träder en kvinnogestalt in genom den gamles dörr. Hennes yttre vittnade om ett förnedrande lif i synd. När han ser bättre på den kommande, skyttes hans ögon af tårar. Det var hans egen dotter! Men ack, så olik sig nu mot för några år sedan! Äu en gång fick fader och dotter sluta hvarandra i famn. Faderns hjärta klappade som i hans ungdoms dagar. Den förlorade dottern var hemkommen. Hon ömtalade nu för sin fader, att hans böner voro hörda. Att hans Gud ook var hennes Gud. Den gamles glädje var obeskriflig. Han kunde blott framstamma: »Du är frälst i dubbel mening. För vårt jordiska hem och för vårt himmelska hem. Lofvad vore Gud! Du, som bringat mig mesta sorgen bringar mig nu den högsta glädjen. Du var förlorad och är frälst, frälst, frälst!»

Bönens män och kvinnor! Bedjen, och när Herren i sin oändliga nåd besvarar edra böner, skolen ook i glädjas.

Förlorade söner och döttrar! Kom hem till den fader, som så länge kallat eder. Kom till det hem som är evigt. Kom till den vän, som aldrig skall lemna eder. Kom till Jesus nu!

G. B.

Man bör alltid bedja. En
siddröktig kvinna blef tillfrågad,
hur ofta hon bad till Gud. Här-
på svarade hon: »Mina göromål
bindra mig icke att bedja; ty
när jag städar mitt rum, påmin-
nes jag om mitt hjärtas orenhet
och beder Gud rena det. När
jag dukar bordet till måltiderna,
tänker jag på Lammets bröllop
och beder: 'Herre, gif mig en
plats där och ikläd mig bröllops-
kläderna!' När jag tänder upp
eld, beder jag: 'Herre, låt alltid
din kärleks eld brinna i mitt
hjärta!' När klockan slår, kom-
mer jag ihåg, att jag har en timme
mindre att lofva på jorden och
år en timme närmare evigheten.
Jag kommer också ihåg, att det
är på Guds barmhertighet som
mitt lifs ur ännu går, och jag
tackar herren. När aftonen kom-
mer, tänker jag på mitt lifs af-
ton och tackar Gud, att jag har
ett fast hopp om evigt lif i Kri-
stus Jesus samt beder: 'Herre,
följ mig igenom dödens mörka
dal!'»

*Huru ofta beder du, som läser
detta.*

Rusdryckernas syndaregister. En framstående tysk vetenskapsman, professor G. Bunge i Basel, har nyligen anfört nya bevis för, att starka drycker, äfven om de njutas måttligt, försvaga både den fysiska och moraliska motståndskraften. Det skadliga vid äfven ett måttligt bruk af starka drycker har ådagalagts genom de talrika experiment, hvilka i England och Amerika anstälts vid truppernas förplägning. Det har visat sig att soldaterna, så väl i krigs- som fredstid, i alla klimat, i värme, regn och köld, bäst stå ut med stora ansträngningar, om de helt och hållet afhålla sig från starka drycker.

Professor Bunge beklagar att de flesta människors föda är för litet välmakande, men han anser, att en betydlig ändring skulle kunna vinnas härutinnan, om man sparade utgifterna för starka drycker. Det är alltför känt, att missbruket af dessa drycker förorsaka sjukdom, fattigdom, brott och själstörvring. En stor del äktenskapliga skilsmessor liksom själfmord (i England 30 och i Ryssland 40 procent af hela antalet själana) äro följder af dryckenskap. I Nordamerikas förenta stater, berättar minister Everett, har bruket af spirituosa under åren 1860—1870 vållat nationen en direkt utgift af 11 milliarder (elfva tusen millioner) och en indirekt af 2,200 millioner kronor, ödelagt 300,000 människoliv, skickat 100,000 barn till fattighusen och minst 150,000 människor till fängelser och tvångsarbetsinrättningar, förorsakat en förlust genom eldsvador af nära 40 millioner kronor, gjort 200,000 kvinnor till enkor och omkring en million barn faderlösa. För de flesta af Europas stater skulle en liknande sammansättning utvisa ännu ogynnsammare siffror, tillägger Bunge, och man får dessutom icke glömma, att det endast är den minsta delen af detta elände, som statistikens siffror kunna till.

Måttlighetsföreningarna kunna, enligt den tyske vetenskapsmannens åsigt intet uträtta i kampen mot dryckenskapen; det enda verk samma medlet äro de absoluta återhållsamtetsföreningarna, hvilka redan i sex af Nordamerikas förenta stater ha lyckats genomdriva ett fullständigt förbud mot försäljning af spirituosa drycker. I England äro de rena absolutisternas antal redan 5 millioner, bland hvilka märkas en förening af läkare med 350 medlemmar och ett godt organ: "The medical temperance journal."

Bränvindsdrama. I lördags qväll öfverkördes en mansperson af tåget vid en vägöfvergång vid Kramsta i Helsingland. Båda benen afskuros och äfven bålen var på det grusligaste stympad. En annan man låg medvetslös vid sidan af bann. Vid grunden stod en häst, dryppande af blod från flera sår. På och invid jernvägen lågo lönningar af åkdonet samt ett antal bränvinskoggar.

Bröllopsglädje. I en stuga i Snönerbo skulle härom dagen bröllop egeras. Då presten anlände, befans, att brudgummen så pröfvat bröllopsbrännvinet, att han i det närmaste låg redlös. Bruden hade han stängt inne i vedboden. (Hv. N.)

Hemska tafflor. Vid läkaremötet i Helsingborg refererade prof. N. G. Kjellberg från Upsala ett på uppdrag af andra svenska läkaremötet utarbetadt förslag att genom läkarnes medverkan anskaffa uppgifter om alkoholismens former och utbredning i Sverige samt om dryckenskapens inflytande på dödligheten i allmänhet och på frekvensen af sinnessjukdomar, själfmord och olyckshändelser. Talaren slutade sitt anförande med följande gripande ord:

Hela landets befolkning har gång efter annan rest sig till sjäckförsvar mot denna förfärliga fiende, som bryter in i familjerna, förstör husfriden och den ekonomiska existensen hos många familjer, inkastar tusenden på sjukhusen, i fängelserna, i straffanstalterna och i hospitalen och, hvad värre är, lembar efter sig spår hos det blifvande släktet. Skall vårt lilla land ega hopp att bestå, skall vår svenska kultur hålla sig uppe, fordras dertill, att landets krafter både de mentala och de fysiska, värdas, förbättras och stärkas; eljes är det intet tvifvel om, att vår tid är snart ute. Och hvem skulle det närmare angå

vittnade och påmindet honom om någon olydnad. Detta gjorde att han ofta kände sig venodsfull.

Han började derjämte tänka på att alla hans synder och all hans olydnad äfven voro uppskrifna i himmelen. Gud hade då alla hans synder för sina ögon såsom han själf såg spikarna. Han märkte och att hans fader ofta med sorg såg först på de många spikarna och derefter på sin John, och att han dervid ofta suckade till Gud. Han började snart derefter känna hvarje spik i sitt samvete, ty hvar enda en var en förebräelse emot honom för någon särskild synd mot Gud och olydnad mot föräldrarna. Då han stannade för den fullspikade dörren, upprullades hans föregående lif för hans blick och samvete såde honom för hvarje spik han såg på: der var du olydig, der trotsade du din fader, der bedröfvade du din moder, ler syndade du mot Gud. Han började då känna sig mycket olycklig och beslöt att lägga bort sina vanor och blifva en snäll gosse.

Det var dock icke så lätt för honom att besegra sitt eget sinne. Oaktadt sina föresatser att vara lydig, trotsade han ibland. Då slog honom hans samvete och han ångrade sig. Han bad Gud om förlåtelse samt om hjälp och kraft att tygla sitt eget sinne. Han ådagalade ett nytt sinnelag och önskade, att han aldrig gifvit anledning till att en enda spik slagits i dörren.

Det hände dock ännu en och annan gång att hans gamla sinne tog väde öfver honom. Då slog fadren åter en spik i dörren och deras antal ökades ännu mera. Detta hände dock ut mera sällan, och slutligen var det en lång tid som ingen spik slogs dit. Han började då tänka på att så bort lo der spikarna, som jämt voro en förebräelse mot honom. Han förelog lå sin fader att till erkänsla för ett förbättradt uppförande borttaga några spikar, och om hans uppförande fortfarande blefve godt borttaga dem alla.

Fadren biföll detta. Han har ryckt ut alla spikarna. Gossen ser med

Nycterheten och bibeln.

Hvem var den förste som drack sig drucken? 1 Mos. 9: 20, 21.

Hvem var förste absoluta nycterhetsvän? Dom. 13: 13, 14.

Omnamner bibeln någon, som lik-som opåverkad af någon annan liktänkande, afgaf nycterhetslöfte? Dan. 1: 8.

Blef han något friskare och visare i följd af detta löfte? Dan. 1: 15, 17.

Böra konungar och prester dricka vin? Ord. 31: 4.

Bör man hafva umgänge med drinkare? 1 Kor. 5: 11.

Kan en drinkare ingå i Guds rike? 1 Kor. 6: 9, 10.

Uttalar Gud sitt ve öfver drinkare? Es. 5: 11, 22.

Ilvarför har han uttalt detta ve? Es. 28: 7, 8.

Är det sannolikt att drinkare blifva rika? Ord. 21: 17.

Hvilka äro dryckenskapens följder? Ord. 23: 29, 30.

Huru kunna vi undkomma dessa följder? Ord. 23: 31.

Hvad blir följden, om vi ej beakta detta bibelsättel? Ordsp. 23: 21.

Är det klokt att befatta sig med starka drycker? Ord. 20: 1.

Hvar var den första nycterhetsföreningen? Jer. 35: 6—8.

Hvilken välsignelse lofvade Gud förläna den första nycterhetsföreningen? Jer. 35: 18, 19.

Är nycterheten något pri-värdt? Gal. 5: 22.

Tobak och opium voro ej kända när bibeln skrefs, hvarför de der ej äro nämnda med sina namn, men männe vi ha något i bibeln, som inuehär något uttalande i fråga om äfven dessa saker? Rom. 14: 21.

Fråga min hustru!

En drinkare blef nycterhetsvän och blef derför hänad af sina forna kamrater; han var en hycklare, menade de. Dertill svarade han: Om ni önskar veta något trovärdigt derom, så fråga min hustru. Förr var jag en brutal drinkare, som förstörde det lilla jag förtjente genom ett ohejdadt förtärande af starka drycker. Ofta kunde man se min stackars hustru utom nättarna, gående omkring på värdshuset, sökande efter mig för att få mig hem. Jag grätade och svor, och en och annan gång slog jag henne så hårdt, att hon nästan var död. Mina barn flydde för mig som för en tiger, de gömde sig, så snart jag kom hem. Nu deremot bor jag i ett lyckligt hem, frid och glädje råder der, och mina barn vänta på mig med längtan, imman jag kommer åter. Jag har dessutom god förtjenst och lembar icke min afslöning på krogen.

En bränvinstjuf i räfsax.

En Kungsörbo, som eger en vagn 20 minuters väg från Kungsör, brukade i en dervarande luge förvara en flaska med bränvin för att ibland gifva arbetarne en »snaps» till uppmuntran. Han fann dock en sommar, att bränvinet (oaktadt flaskan var hel och loget låst) hastigt bortdunstade, och hans försök att ertappa någon tjuf ansågs vara fruktilsa. Slutligen iakttog han, att några stenar vid logets grund voro lösa och kunde borttagas, hvarigeom ett hål uppstod, stort nog för en karl att krypa igenom. Gårdsegaren placerade midt för hålet inne i loget en räfsax, och tidigt morgonen derpå gick han för att vitja sin sax och fann der en stor karl, som fastnat med båda händerna. Den sngne »mickel», en närboende person, nu mer afiiden, skulle efter gammal vana i arla morgostunden skaffa sig en »gratis knorr» och hade nu 2 timmar sitt sitta i klämman, inån han sträffades. Den arme tjufven slapp undan med skammen för den gången. Och antagligen förnyade han ej experimentet.

Usla brunnar. Personer, som i fredags middag passerade utskänkningsbolagets försäljningsmagasin invid Gamla torget i Norrköping, öfvoraskades af att se några karlar drickande ur — rännstenen. Händelsen var nämligen den, att då man skolat till ofvannämnda magasin transportera 2:ne buteljorgar, den ena innehållande punsch och den andra bränvin, på litorbuteljer, råkade den ena korgen på något sätt att stjelpa onkull, hvarvid alla de i den samma varande buteljorna föllu i gatan och deras innehåll rann ut. De ofvannämnde karlarna, som icke kunde se den kära drycken så gå förlorad, passade på, och tvänno lade sig framstupa och drucko direkt ur rännstenen; en sprang fram till den i hörnet varande afloppsbrunnen, ryckte utlan jerngallret derstädes och upphemstade i en buteljotten det afriånande fludet, hvarmed han den ena gången efter den andra delade med sig åt ett par förstiga kamrater. Men buteljotten var icke nog för ändamålet; äfven en brukta anskaffades för att upptaga, jemte den i rännstenen flytande sörjan, allt som räddas kunde, och allt syntes atryka med, berättar N. T.

Är det icke alldeles förskräckligt med drickaröfsten!

Samla upp de pengar, som arbetsklassen har utgifvit för rusdrycker under de sista trettio åren, och jag skall dermed kunna åt hvarje arbetare bygga ett hus, anläggna en trädgård, kläda hans söner i propra tyger och hans döttrar i siden samt ställa utanför hans dörr ett fint ekipage afvensom skaffa honom en lif-försäkring, som skall betrygga hans familj, när han själf är död.

D. W. Talmage.

"Pengar till en butelj öl."

En väfveriarbetare i Manchester lät på sin bröllopsdag öfvertala sig af sin hustru att hvarje dag gifva henne penningar till en butelj öl. Han drog sig litet för öfverenskommelsen; ty fastän han själf drack, skulle han dock önskat, att hans hustru varit fullkomligt nykter.

De arbetade båda två strängt; och han, stackars man, var sällan annorstädes än på krogen, när fabriken var stängd.

Mannen och hans hustru sågo hvarandra sällan utom vid frukostbordet; men då hon höll allting snyggt och trefrigt samt fick de yttorst sparsamma inkomsterna att räcka till, så hade han aldrig någon grund till klagomål.

Hon hade sin dagliga ölbutelj och han sina två eller tre, och den ene hade föga med den andre att göra utom undantagsvis någon gång, när hon genom en eller annan qvinnolist fick horfom hem före den vanliga tiden om aftonen, ja på sommardagen till och med hela aftonen. Men, som sagdt, detta var sällsynt.

De hade varit gifta i ett år. På årsdagen efter bröllopet stod mannen och betraktade med välbehag hennes nätta och vackra gestalt och anmärkte med en viss vekhet:

"Mary, tänk, vi ha ej tagit oss en enda fridag, sedan vi blefvo gifta, och om det icke vore därför, att jag ej eger ett öre, så skulle vi ta oss en tur till stan och helsa på din mor."

"Skulle du tycka om det, John?" frågade hon vänligt leende under tårar, då hon hörde honom tala lika vänligt som före äktenskapet. "Om du har lust, John, skall jag bekosta resan."

"Du bekosta!" sade han något hänfult, "har du kanske ärfen en förmögenhet?" "Nej", sade hon, "men jag har fått pengar till en butelj öl dagligen."

"Fått hvad?"

"Pengar till en butelj öl."

John förstod heane ännu icke, till dess den präktiga qvinnan drog fram en gammal strumpa bakom en lös mursten i brunnmuren och uttömde på bordet 305 15 ören.

"Var så god, John, se här är nog till en fridag — 54 kronor och 75 öre."

John blef skamflad, förvånad, slagen af samvetet, hänryckt af glädje. Men han ville icke röra penningarne.

"Har du icke druckit din del af ölet, så vill icke heller jag dricka mer", sade han.

De firade sin bröllopsdag hos den gamla modern; och hustruns lilla kapital blef början till en följd af insatser i banken.

Af dessa besparingar blef slutligen butik, fabrik, lager, landegendom och körredskap.

En trofast hustru.

En pligtförgäten man satt en gång med sina dryckesbröder på krogen till långt in på natten. Der kommo de bland annat

att tala om sina hustrurs fel och dygder, och han var outömlig i loftal öfver sin äkta maka. "Om hon bara ville låta bli att bedja så mycket", sade han, "så vore hon ett mönster till hustru. Om vi t. ex. i detta ögonblick alla begäfvu oss hem till mitt hus och väckte henne med begäran, att hon skulle tillaga oss en mätlid, så skulle hon genast stå upp och med vänlighet efterkomma min befallning." Hans glada kamrater menade, att detta vore omöjligt samt slogo vad derom med mannen. I hela sällskapet drog nu larmande åstad till huset. Mannen bankade hårdt på dörren, och då tjennarinnan kom ut, frågade han henne: "Hvar är min hustru?" "Hon ligger", svarade tjensteflickan. "Säg till henne", återtog mannen, "att hon skall stå upp och laga till aftonvard åt mig och mina vänner".

Hustrun stod strax upp, mottog sällskapet med vänlighet och skyndade sig att få maten färdig. Derefter satte hon fram, hvad hon hade, och bad gästerna hålla till godo. Hon betjnade dem på bästa sätt och visade icke en enda missnöjd min. Det var, som om hon själf hade inbjudit dem.

Full af förundran vände nu en af gästerna sig till hustrun och omtalade för henne anledningen till, att de hade kommit på denna ovanliga tid. "Vi ha tappat vårt vad", tillade han. "Men säg oss dock, hur ni har kommit dertån, att ni kan vara så vänlig och förekommande emot oss, då ni i alla fall omöjligt kan gilla vårt tillvägagående." "Det skall jag säga er", svarade hustrun.

"När min man och jag ingingo äktenskap med hvarandra, lefde vi på verdens vis, i det vi blindt följde våra lustar och gjorde det, som är ondt inför herren. Det har behagat den käre Guden att frälsa mig ifrån detta osaliga tillstånd. Men min man vandrar ty värt ännu på den förderliga vägen, och jag kan icke neka till, att jag fruktar för lens tillkommande öde. Om han dör sådan han är, hur illa skall det icke då gå honom! Derfor är det min pligt att göra åtminstone det närvarande lifvet så behagligt för honom som möjligt. Mer förmår jag icke. Att förändra hans hjerta och sinne, det står icke i min makt, det är icke någon människas verk."

Detta svar rörde hela sällskapet och gjorde i synnerhet ett djupt intryck på mannen. "Kära hustru", sade han, "är du verkligen så bekymrad för mitt tillstånd i evigheten? Tack för din kärleksfulla varning! Med Guds hjälp skall jag blifva en annan människa, på det jag må få vara tillsammans med dig äfven på andra sidan grafven".

Mannen höll ord. Han blef en sann kristen och en rättskaffens akta man. — Se, så bör en olycklig hustru genom Guds nåd söka förhålla sig gent emot sin förfallne man.

Ett svin som dricker brännvin.

I Mot. Tids. läses: Vid X. bränneri i W. socken i mellersta delen af länet finnes ett svin, som fått den fula ovanan att hvarje dag öfverlasta sig af brännvin. Detta är ett visserligen sorgligt, men ingalunda så ovanligt förhållande, att det skulle kunna göras till föremål för ett tidsningsmeddelande, om icke det varit ett fyrbent svin. Svinet, som började att utöfva sin ovana vid ganska unga år, det vill säga, medan det ännu var en några månader gammal griskuling, lär ha fått smak på eländet vid ett tillfälle, då man från bränneriet slagit ut en del »fallbrännvin» i en å gården utställd dranktonna. Dervid hade nasse, som lös och ledig ströfvade omkring på gården, råkat slöta örnkull tunnan, hvars innehåll han tvärt låtit sig väl smaka. Sedan dermera har det blifvit en för pannnekten med biträden synnerligen intressant sport att dagligen »fylla» svinet, som efter inmundigandet af sitt »svantum satiss» gör de mest löjlige krumsprång man kan tänka sig. Veterinärlikären i trakten, som varit oie och beskådat »underdjuret», påstår att det inte kan dröja mer än högst ett par månader, förr än djuret är alldeles försupet, om det på dylikt sätt tillåtes att fortsätta med utöfningen af sin last. Det berättas emellertid, att det oegendomliga förhållandet haft det goda med sig, att bränneriarbetarne nu mer hålla sig alldeles nyktra från att förut ha varit mer än lofligt begifna på dryckenskap. De känna sig tydligen generade af att ha en så djurisk supbroder, som en veterinabel gris.

Bränvinsplågan.

af Talmage.

Jag skall visa er, att det är plåga och lidande för suparen. I första rummet är det plåga och lidande för suparen, emedan han förlorar sitt goda namn och rykte. — Suparen lider också den plåga, som kommer deraf, att han förlorar aktningen för sig sjelf. Vidare lider han deraf, att han icke längre duger till något. — Men han lider också af förlusten af sitt hem. — Men mitt ämne blir dystrare, när det säger er, att suparen förlorar sin själ. Bibeln antyder, att, om vi inträda i den kommande världen utan

Brännvinets förbannelse.

Den ryska tidsningen Novoja Vremja berättar:

En godsegare i närheten af Vilna ångade för ett par år sedan på jakt en björninge, som han tog hem och föstrafel Minni,

1, som björnen kallades, växte till, artade sig mycket väl och var till stor glädje för alla personer i omgifningen samt omfattade sin herre med stor kärlek.

En bejnt hos godsegaren hade emellertid funnit sitt nöje i att lära Minni supra brännvin, och björnen, som nu var fullvuxen, hade blifvit så civiliserad, att han hemfallit åt dryckenskap. Han trakterades äfven ofta med brännvin af godsens arbetare, då han i deras sällskap besökte en i närheten liggande krog, som hölls af en jude. 8 augusti kom Minni redan tidigt på morgonen ensam till honom och gick in i utskänkningslokalen, der han, utan att bry sig om några der sittande bönder, skyndade fram till bränvinsankaret, ur hvilket han började dricka. Krogaren kom och ville taga ankaret från honom för att rädsla sitt brännvin, och det uppstod en strid mellan de båda till stor föruströelse för gästerna. Björnen blef emellertid förbittrad öfver motståndet och wild af det brännvin han druckit. Med ett slag af sin tass slog han krogaren död till golvet, och krogarens tillskyndande familj råbte en likoande behandling, i det en 15-årig son likaledes blef dödad och hustrun och dottern i huset allvarsamt skadade.

Dönderna, som en lång stund roat sig åt striden, bleivo rädda, då de sågo den allvarliga utgången, och skyndade bort för att bevärja sig, men då de slutligen kommo tillbaka, var dramat slutspeladt och björnen låg drucken på golvet mellan sina offer. Björnens egare blef hentad, och djuret sköts.

Det är åter den gamla bedröfliga historien om dryckenskap och brott, i intet olik de vanliga utom deruti, att brottslingen denna gången var ett verkligt djur. Först ett omåttligt spritbegär, som icke ryggar tillbaka ens för inbrott och brutal mord och derefter mord och våld till under rusets inslytande. Det mådde varit ett sällsamt skådespel för de gamle drickarne på krogen att se den försupne björnen raggla och lalla och slå oförsigtigt omkring sig alldeles som en af dem.

Bränvinskungen, nykterhotstare.

I ett större tal, som L. O. Smith nyligen höll till omkring 900 arbetare, som vid Stilleryd uppvaktade honom, yttrade han bland annat: *Femtio millioner kr. årligen kostar spirituosabruket svenska folket.* Detta vore en vacker summa att använda på Alderdomsförsäkring. *Afstode folket från bruket af spirituosa, skulle vi kunna jämna fattighusen med jorden, och då skulle hvar och en som ville kunna erlagga skatt för 800 kr., blifva en fri och sjelfständig man med rättighet att deltaga i lagstiftningen, men så länge detta bruk kvarstode måste också en del af slafveriet kvarstå.* Talaren hade visserligen förtjenat på detta bruk, men det skulle vara den lyckligaste dag i hans lif, då folket af dessa drycker smakade ingenting.

När man borde dra upp.

Den franske kritikern, musikern och tjänstemannen Romieu tyckte mycket om att skämta. Ett af hans älsklingsnågor — som dock inte är ett rekommendera — var att gå in i någon butik, där han trodde att man ej kände honom, och förbrylla butikägaren med sina frågor och anmärkningar.

En kväll hade han tagit sig en smula för mycket till bästa, då han gick in i en liten umakarebutik och frågade, i det han antog en bondes sätt och uttal:

- »Hva' kallar herrn di där små maskinerna för, som hänger där?»
- »Urr, svarade butikägaren.
- »Hva' ä' de till?»
- »För att visa tiden.»
- »Jaså, ja, jag har hört talas om så'n. Hva' kostar di?»
- »Här är ett för 200 francs, och här ett för 100 francs, och här har jag några till 50 och 25 francs.»
- »Ä' de' di där nålarna, som gör, att di går?»
- »Nej, de måste dras upp hvarjo dag med en nyckel.»
- »Vill herrn visa mig hur?»
- »Så här! Ni ser, att det inte är svårt.»
- »Och måste man dra opp om kväll'n eller måron?»
- »Ni måste dra upp på morgonen.»
- »Hvarför om måron?»
- »Därför att om kvällen är ni inte nykter, herr Romieu, och ni kunde slå sönder kloack.»

Brännvin och fattigdom.

Tidsningen Dublin Express offentliggör en skrivelse som är undertecknad af 1,100 polisdomare på Irland, i hvilken de förklara att den ofantliga mängden af krogar i detta land är den hufvudsakliga orsaken till de brott som begås och den nöd som herskar på Irland. Befolkningen har sjunkit från 8 millioner till ungefär hälften, och åndock finnas i landet 17,000 krogar mer än som bebövas. Undertecknade önska att alla utskänkeställen skola stängas kl. 8 på aftonen.

Dömd 147 gånger.

På de senaste tio åren har arbetaren Johan Olof Vestberg i Gefle, född 1853, icke mindre än 147 gånger dömts för fylleri, våld m. m. till böter, hvilka han aldrig förmått erlagga utan i stället fått afstjerna med motsvarande fängelsestraff. Flere gånger dessutom har han för sitt vildsinta uppförande i rusigt tillstånd måst hemtas till polisvaktkontoret och quarhållas tills ruset gått öfver, utan att han likväl kunnat åtalas, då han icke anträffats full å allmän plats.

Dryckenskap och vansinne.

I Paris har man beräknat, att af hvarje hundra personer, som sländts till dårhus, hafva fyrtio blifvit sinnesrubbad genom dryckenskapen.

Efter ymnigt förtärande af spirituosa uppstod osämliga påskdagen mellan en stenuggare samt en annan arbetare och en lifgrenadier i närheten af Norrköping. Den först nämde aflössade ett hagelskott efter de två andra och sårade dem, dock icke lifsfarligt. Stenuggaren har nu i fångelsestället fått nyktra till.

Roberts rekommendation.

"Har du någon rekommendation med dig?"

"Ja, herre".

Robert hade en lång tid gått och sökt anställning, och nu hade han till sist kommit till ett ställe, der han tycktes hafva något hopp om att få plats, och det var därför intet under, om han nu var så ifrig som en gosse under dylika omständigheter kunde vara. Han körde ned handen i rockfickan, — en nålsduk, en bandatump, men ingen rekommendation! Han tömde en annan ficka och annu en, men utan att finna det han sökte.

"Ack, der har du den, förmodar jag. Du har tuppatt den på golfvet", sade herrn, som stod väntande bredvid, då ett papper föll till golfvet.

"Nej, herre, det är endast mitt löfte", svarade Robert, i det han lutade sig ned och upptog papperet.

"Ditt löfte?"

"Ja, herre, mitt nykterhetslöfte".

"Vill du låta mig se det?"

Robert lenuade honom det och fort-
sätte att ifrigare än förut söka i sina
fickor efter det förlorade papperet.

"Lugna dig, min gosse", sade mannen, efter att hafva list nykterhetslöftet, "jag behöfver ingen annan rekommendation; jag kan med förtroende antaga en gosse, som sätter sitt namn under ett sådant löfte som detta. En sådan gosse rekommenderar sig själf".

Hvad det utmärkte ölet kan innehålla.

En pastor vid Bloomingdalekyrkan i New-York har nyligen sökt lösa denna fråga. Han tog nämligen en del af de bästa prof af beer, som han kunde finna i staden New-York till en kemist, hvilken bland annat upptäckte följande beståndsdelar i dessa prof:

Peppar, ingefära, ättika, spansk peppar, vinsten, ättiksyra, salpetersyra, citronsyra, vinsenssyra, svafvelsyra, blåsyra, svafvel- och ättikblandad eter, salpetersprid, vitriololja, terpentin, kanelkassa, kummin, kryddnejlikor, japonsk extrakt, bittermandel, violrot, paradiskorn, spansk saft, svarta myror, torkade körsbär, pomeransskal, korlanderfrö, hvit ekbark, garfsyra, fenkål, kardemumma, malört, kopparvitriol, alun, svafvelsyrad koppar- och jernoxid, lakrits, opium, gentian, quassia, kockelkärnor, tobak, salpeter, kampejtra, marmorpulver, äggskal, hjorthorn, galläpple, pottaska och soda.

De tre djuren. Talmud säger: efter första rusdrycksglasat ett lam, efter det andra ett lejon och efter det tredje ett svin.

Hvad man kan förlora.

Jöran Borg, slaktare, har hustru och 3 vackra barn, en gosse och 2 flickor, snart vuxna.

Jag kände honom, då han var ung. Om det funnits en atletklubb den tiden, kunde han ha blifvit dess prydna, så stark var han. Han såg bra ut och förstod sitt yrke fullkomligt samt ägde sin priucipals förtroende.

Han var en förständig man, men visade oförstånd däri, att han icke lät varna sig för krogen. "Nog (ål jag ett glas och två med", brukade han säga.

Han gick in på krogen någon gång, sedan blif det ofstare. En dag kom han rusig hem. Jag minns, huru hustrun gret.

Suart förlorade han sin anställning, som gifvit honom 80 kr. i månaden. Sedan blefvo inkomsterna sämre. Ingen ville ha drinkaren.

Han drack icke alltid, utan kunde hålla sig nykter hela månader; men plötsligt greps han af begäret och kunde ej hejdas, så länge han ägde ett öre eller ett klädesplagg, som han kunde sälja.

Efteråt var han slö och nästan fänig. Sedan kunde han arbeta och sköta sig några veckor, till dess begäret åter grep honom.

Om supsedan ej funnits, om krogen ej legat vid hans väg, hvilken utmärkt man han då varit!

Han hade kauhända varit sin egen och blifvit en förmögen man.

Han räknade en gång ut att dryckenskapen under 20 år kostat honom omkring 9,000 kr. kontanta pänningar.

Den kostade honom mer.

Han var en gång älskad af sin hustru, som var stolt öfver en sådan man, och af sina barn, som blickade upp till honom med fröjd, och han var värderad och aktad af grannarna. Nu känner han hustru äckel och leda för hans person. Äktenskapet är henne en börda. Ingen god hustru kan älska en drinkare. Barnen frukta, kauske hata honom, emedan han bragte skam öfver deras goda moder och dem själfva. Granuarna förakta den hopplöst ruinerade mannen.

Han har förlorat hustruns och barnens kärlek och granuarnes aktning.

En gång bar han sitt hufvud högt och kunde se hvar mänsklig ansiktet. Nu blygs han öfver sitt tillstånd och smyger med nedslagna ögon öfver gatan.

Han har förlorat aktningen för sig själf.

En gång var han stark, frisk och modig. Nu darrar han och saknar hälsan. Han har redan förnummit tecken till dillets ankomst. Han är nedslagen och tungsint.

Han har förlorat hälsa och sinnesfrid.

Han hade en gång ett vackert hem, väl möbleradt, och där rådde frid, glädje och munterhet. Hvarken kläder, föda, lugu eller hvila saknades. Nu är allt detta förbi.

Han har förlorat hemmets trefnad och behag.

Till gengäld för hvad han förlorat lever han ett uselt lif, som antagligen slutar på fattighuset, och sedan snart nog i drinkarens graf.

(Reform.)

Också ett sätt att straffa dryckeshjeltar.

I en för 40 år sedan utkommande tidsskrift läses följande, om huru negerna i Brasilien på den tiden bestraffades för dryckenskap:

En neger, som gjort sig skyldig till förelser i denna väg, inspärades icke, ty detta skulle skada hans egares intresse. Det är endast hufvudet, som arreteras, medan den öfriga kroppen förblifver fri och karlen i stöjtutande af sina lemmars fulla bruk.

Man påsätter honom ett slags hufvudbonad af jern, till hälften mask, till hälften hjälm, och fastläser den i nacken. I framtiden, som sätter för ansigtet, äro fyra hål anbragta, två för ögonen och två för näsborrharna. Det är rent af omöjligt för den svarte Silenus att iopraktisera en enda droppe spiritus genom denna tillstutna jernhjälm. Och så vandrar han omkring, ett mål för sina kamraters löje och ett afskräckande exempel på de bedröfliga följder af ett för intimt umgänge med flaskan.

Tänkt, om man skulle tillämpa ett så radikalt sätt att straffa i våra dagar, hur många inspärade hufvuden skulle man då ej få se!

Så lär man behandla supiga män i Amerika.

Hustrun till den supige mannen omtalar för grannkvinnorna sitt öde och beder om hjälp. Man beslutar att hjälpa och kommer öfverens om sättet. En affisch skrives med ungefär följande innehåll: Om du ej inom 30 dagar aflägger nykterhetslöfte inom någon nykterhetskorporation, så komma vi och taga dig med våld. Den kuriösa kungörelsen uppsattes på väggen i manuens hus. Han västar intet afseende därvid, utan fortsätter i den gamla stilen. När tiden är inne kommer ett förkladt sällskap in, fattar tag i mannen, sägande: Nu följer du med oss, förstår du. Han säger: »Näej!» »Tyst! säger jag dig och kom!» säger en af de frimmande. Barnen börja skrika: Tag inte

pappa! »Tyst! eljest taga vi er också», ljuder det ur hopen.

De föra nu mannen till en lämplig plats och gifva honom en riktig riabastu. Därpå tillfrågas han: Vill du nu lofva att aflägga nykterhetslöftet? Men han är envis och säger: Näej. Nu förnyas den praktiga duschen och efter denna senare afrifningen säger han: jag vill allt aflägga nykterhetslöfte.

Härvidlag ihågkommer man jesuiternas sats: Andamålet helgar medlen.

Ett rasdryckernas offer.

På ön Coney tilldrog sig en sommar följande händelse:

En ung man ämnade just inträda i en kyrka för att öfvervara gudstjensten, då en af hans vänner gick förbi, sägande: »Johan, kom med mig, jag ämnar mig till Coneyön, och vi skola der göra oss en glad dag». — »Nej», svarade Johan, »jag skall gå i kyrkan». »Ah, du kan gå i kyrkan en annan gång; det är vackert väder i dag, och vi skola få utmärkt treffligt.»

Frestelsen var för stark, ynglingen följde med och tillbragte dagen i dryckenskap och utsväfningar.

På aftonen medföljde de båda unge mannen tåget från Brighton. I sitt öfverlastade tillstånd försökte Johan att gå från en vagn till en annan, medan tåget var i full gång. Han föll och krossades.

Då han låg blödande på vägkanten, sade han till sin kamrat: »Det var mycket illa gjort af dig att förleda mig, så att jag hängaf mig åt synden i stället för att lyssna till Guds ord.

Jag ber dig i morgon säga kamraterna, att bränvin och sabbatsbrott voro orsakerna till min död, och när du berättar dem detta, skall jag vara i helvetet, och dertill är du till en del skulden.»

Medel mot lungsot.

I nr 90 af denna tidning infördes det meddelande, som vi här nodan åter aftrycka. Medlet har under tiden pröfvats af många och i de fall, om hvilka vi fått kännedom, visat sig verksamt. Flere vilja pröfva det, och det är på grund af åtskilliga från olika håll till oss riktaede uppmaningar, vi än en gång intaga detta meddelande, hvilket lyder som följer:

Man tager en matsked krossadt hamprö och en matsked siktadt rågmjöl. Detta redes till i litet söt mjölk. Sedan tar man en liter nysilad söt mjölk och kokar upp, slår ofvan nämde sats deri och låter det ytterligare koka en stund, hvarefter skalen från-silas.

Häraf drickes morgon och af-ton halfva satsen i sender dagligen, varm eller kall efter behag. Man kan för smakens skull tillsätta litet salt.

Redan efter ett par veckor skall man känna sig bättre. Kuren fortsättes några månader, tills man begynner bli fet, och allt efter som man tilltager i fetma häfves sjukdomen. Medlet är användt af många sjuka, dem läkare till och med förklarar obotliga, men ändå hafva de blifvit bra.

Som synes, är medlet mycket enkelt och oskadligt, hvilket visst icke kan sägas om alla läkemedel, samt dessutom ett godt näringsmedel.

P. W.

Fyra regler för lifvet.

1. Se med båda ögonen på Guds godhet och barmhertighet och med ett öga på dina motgångar och bedröfvelser.

2. Lagg dig all vinning om att vara nöjd med *det lilla*. I denna tid, då njutningsbegäret hejdlöst griper sinnena, så att äfven de troende besmittats deraf, vakta dig att gifva vika för begäret att ega och vinna. Tusenden gå olyckliga blott genom omätliga begär.

3. Sök att komma i någon verksamhet för Guds rike. Att arbeta för Kristus gifver muntert mod.

4. Håll ditt hjärtas fönster allt jämt öppet mot himmelen. Låt det saliga skenet af Jesu ansigte lysa in deri. Det skall förvandla dina tårar i glädjekällor.

Th. Cuyler.

En mönstergill hustru.

En mönster för hustru är den kvinna, på hvilken manness hjerta kan säkert lita. Hon är en kvinna, som ser efter sitt hushåll och gör sin gästvänlighet till ett nöje, ej en plåga för mannen. Hon är en kvinna, som har lärt, att ett mjukt svar stillar vrede. Hon sparar sina ljufvaste leenden och kärleksfullaste ord för sin man. Hon är hans förtroga i sorg och i glädje, och hon anser det icke nödvändigt att förklara sina privata förhållanden för grannarne. Hon respekterar sina barns och sin mans rättigheter och får rättmätig aktning i gengäld.

Hon vet, att qvinlighet är hennes starkaste argument, och därför söker hon att fullkomas sig deri. Hon tager del i glädje och sorg och finner arbete för sina händer. Hon förvärfvar vänner och behåller dem. Hon blir ej bitter i svårigheterna, utan hon blir blott starkare och iaktigare. Hon söker att dölja sin mans fel hellre än att utbasuna dem för en allmänhet, som ej har dermed att skaffa. Hon är en kvinna, hvars lifsbok har kärlek skrifer på hvarje sida. Hon bereder ett hem för sin man — ett hem i ett hus och ett hem i ett hjerta, ett hem, som han är säker på, ett hem, som är fullt af kärlek, och som står under öfverinseende af en, hvars värde är högre än rubiner. Hon är ett mönster bland hustrur.

Om hon nu ock är lycklig nog att hafva funnit ett mönster bland män, så kunna de hafva ett mönstergillt hem och en mönstergill familj.

Hurudana flickor böra vara.

En framstående engelsk predikant uttalade sig härom söndagen i sin predikan på följande sätt om, hurudana flickor böra vara:

»En gladlynt, klarögd, frisk och kry flicka, som kan stoppa strumpor, laga kläder, sy sin egon dräkt, sköta kastruller och pannor, ge grisarne mat, hugga ved, mjölka korna och brottas med sina bröder och som ändå uppför sig väl i sällskap — det är en flicka, som hvarje klok och hederlig man måste anse för en heder och en lycka att få till hustru. Men de sladdrande, koketterande, lata, tillgjorda, getingsmala, lungsotsanlagda, musikördande, pianopisande, romanslukande, eleganta och moderna flickor, som man allt för ofta ser, äro icke mer lämpliga till äktenskap, än en nyfjädrad uoghöna är lämplig till att sköta om en familj på tjugu kycklingar. Saken är den, mina unga damer, att ni behöfva mera frihet och mindre visitsladder, mera kroppsrörelse och mindre soffliggande, mera matlagning och mindre pianoklink, mera öppenhet och mindre låtsad blygsamhet, mera föda och mindre romanläsning. Bränn upp ditt snörlif, flicka, ändas frihetens rena och stärkande luft, var rättfram och naturlig och arbetsam och du blir så vacker och älskvärd, som naturens Gud afsett dig att vara!»

Något om människan.

Gifta personer lefva längre än ogifta, de lugne och sitige längre än de häfuge och late, och civiliserade nationer längre än ociviliserade. Störväxta människor kunna i allmänhet njuta af ett längre lif än kortväxta.

Kvinnorna ha större utsikter att uppnå 50 år än männen, men därefter, ha de kortare lifslängd.

Förhållandet mellan gifta och ogifta personer är 75 till 1,000.

Barn, som födas om våren, ha starkare kroppskonstitution än de, som födas de andra årstiderna. Födelsor och dödsfall tima i hela världen oftare om natten än om dagen.

För närvarande talas 3,000 språk af jordens folk, då däromot trosbekännelserna ej uppgå till mer än 1,000.

De manliga varelsernas antal är ungefär lika med de kvinligas. Lifslängden är i medeltal 33 år. En fjärdedel af jordens befolkning dör före uppnådda 27 år. Af ett tusen människor lefver blott en till hundra år, och blott sex uppnå sextiofem års ålder.

Jordens hela folkmängd är öfver 1,400 mill., hvaraf 35,214,000 dö hvarje år, 96,480 hvarje dag, 4,020 hvarje timma, 67 hvarje minut och 1 plus en bräkdal hvarje sekund.

De nyföddes antal uppgår däremot till 36,792,000 på ett år, 100,800 på en dag, 4,200 på en timma, 70 på en minut och 1 plus en bräkdal på en sekund.

Gyllene familje-regler.

(Att stå på vägen — och i minnet.)

1. Stäng igen alla dörrar efter er utan att slå i dem.
2. Ropa aldrig på någon från ett rum till ett annat! Om ni önskar tala med någon, så gå helt lugnt till honom och tala utan att man hör eder i de tillgränsande rummen!
3. Tala alltid höfligt och förbindligt till hvar och en!
4. När edra föräldrar befalla er något, så fråga aldrig hvarför!
5. Erkänn edra egna fel, men tala aldrig om andras!
6. Aftorka alltid skosulorna innan ni träder in!
7. Kom genast till bords, så fort man kallar er eller klockan ringer!
8. Kom aldrig till bords utan att hafva rena händer och ordnad hår!
9. Afbryt aldrig den som talar! Vänta alltid tills han har slutat innan ni börjar!
10. Spara icke utslutande för främmande er älskvärdhet, utan uppför er alltid lika väl i er egen familj!
11. Förebrå aldrig någon i andras närvaro! Visa finkänslighet äfven mot edra underordnade!
12. Truga aldrig edra gäster! Det kan ju hända att en eller annan rätt icke smakar dem, eller att de befinna sig illa af att äta mera än de själfva vilja.

(D. N.)

Tre viktiga regler för lifvet.

Ur en utländsk tidning hemta vi följande

Önskar du att bevaras och tillväxa i herrens fruktan och den heliga Andes tröst, att lefva och dö i det hopp, som icke kommer på skam, så måste du:

1:o vara *slitig i bönen* i den stilla kammarken, den gömda bönevåren;

2:o *tröget bruka Guds ord*, alltid under suckan till Gud om hans kraft till förökad tro, kärlek, hopp;

3:o söka *umgänge med sanna kristna*, sådana som vandra i herrens fruktan, hvilka sträcka sig efter det, som är framman till, hvilkas väsende och tal är ljusligt och bemängdt med salt och på en gång förödmjucar, tröstar och drifver dig framåt.

Bland alla de sökande och troende själar, jag under fyratio års tid lärt känna, och i alla berättelser ur Guls rike, jag läst, har jag aldrig funnit ett enda exempel derpå, att ett påbörjadt verk blifvit till intet, der man fortfarande efterkommit dessa tre regler. Men å andra sidan har jag icke heller sett någon, som blifvit beständande, der dessa regler blifvit åsidosatta.

Henry Wenn.

Göm icke dina gåror, tills det är försent att använda dem. Göm icke undan dina nardusflaskor, fyllda med kärlek och ömhet, tills dina vänner äro döda och borta. Nej, töm ut dem och fyll dem, och töm dem åter. Fyll dina käras lif med sötna. Tala uppmuntrande, kärleksfulla ord till dem, medan deras hjärtan styrkas därigenom. Hvad du skulle önska att kunna säga till dem, när de äro borta, säg dem det, innan de gå bort. De blomster du skulle vilja hafva sändt till deras kista, sänd dem för att srycka och glädja deras hem, innan de lämna det. Vänlighet efter döden uppmuntrar icke de döda. Blommorna på deras gravvar sprida ingen doft tillbaka öfver deras tunga, blomsterlösa dagar.

"Hur skola vi uppfostra våra döttrar?"

frågar en författare i en amerikansk tidning, och han svarar sjelf:

«Gif dem en ordentlig skolbildning. Lär dem att haka utifrån, mat, att tvätta, stryka, stoppa strumpor, sy i knappar, sy sina egna kläder. Lär dem att baka godt bröd och säg dem, att god föda sparas apoteksräkningar. Lär dem, att en dollar är värd 100 cents, och att blott den lefver riktigt, som ger ut mindre än han förtjenar, men att den blir utfattig, som ger ut mer än han förtjenar. Lär dem, att en treflig lärskäldning, som betalats, kläder lättre än en sidenklädning, som tagits på räknning. Säg dem, att ett friskt, hurtigt ansigte är mer värdt än 50 lugsigtiga skönheter. Lär dem att gå med goda, starka skor. Lär dem att göra förståndiga inköp och se efter, om räknningen stämmer. Säg dem, att de förderfa sin kropp genom att smöra sig hårdt. Lär dem sjelfständigt, sjelfhjelp och arbetsamhet. Säg dem, att en enkel, rättskaffens handförfare utan ett öres förmögenhet är mer värd än ett helt dussin fint kladda och förnäma dagdrifvare. Lär dem handarbete och gör dem förtroliga med naturens följder. Lär dem, om de har råd dertill, musik, måleri och konst, men betänk, att detta är blott bisaker. Lär dem, att det är bättre att gå än att åka. Lär dem att förakta skenet och att mena hvad de säga. Säg dem, att lyckan i äktenskapet icke beror hvarken på det yttre eller på mannens penningar, utan blott på hans och hustruns karaktär.

Bind din man vid hemmet. När en man undviker hemmet kan man ofta vara viss om, att hustrun bär skulden här för.

När en man kommer trött hem från sin affär eller sitt arbete och söker hvila, ro och glädje hos sin familj, är det hustruns plikt att sörja för, att hemmet då kan gifva den ro, trefnad och glädje, som mannen väntar att finna.

Hur brådtom hustrun än kan ha det under hela den öfriga tiden på dagen, hur mycket arbete och hur många bekymmer det än kan hvila på henne, bör hon dock, om hon är en förnuftig hustru, höra upp med brådskan för en stund, möta sin man med vänliga och milda ord, och efter bästa förmåga göra det trefligt och bra för honom.

Tyvär finnes det hem, som visa just motsatsen. När mannen kommer hem, finner han huset i ordning. Hustrun har mer brådtom än någonsin förut. Hon svarar mannen vresigt och buttert, grälar på barnen eller kanske till och med slår dem. När så därtill kommer, att maten aldrig är färdig i rätt tid, skall nog mannen snart mista lusten att vistas i hemmet.

Och har det kommit så långt, att mannen undviker hemmet, ligger däri den största fara för, att den äktenskapliga lyckan för alltid går förlorad och att hemmet blott blir en tom, öde vistelseort utan ljus, värmen och glädje.

Också en dödlighetsstatistik. I en gammal tidning från 1700-talet har man funnit följande dödlighetsstatistik:

	Man- kän:	Kon- nön
Döda af doktorer och reooper	196	259
Af sorg öfver att ej ha blifvit riddare	798	—
Af afundajuka	43	701
Af hemliga kval öfver Akademiens val	4	—
Af hufvudvärk genom flänsoperationer	38	1
Af oangifna kapriser	3	178
Af skriftblåda	13	46
Af litigmod öfver vunnun raog	24	59
Talet andan ur sig	1	13
Makar, plågade af livsrändra till döds	94	7
Af harm öfver stränga kritiker	16	20
Af förtrot öfver pigors oduglighet	—	600
Omkomna genom för hårdt tilldragna smärtil	—	760
Haro, döda genom för klenig uppfostran	13	39

Människan uttryckt i siffertal.

En amerikansk fysiolog lembar rörande människokroppens sammansättning följande uppgifter:

Människokroppen innehåller 150 ben och 500 muskler; blodets vikt hos en fullvuxen person uppgår till 15 kilogram. Hjärtat håller vanligtvis 15 centimeter, tänkt såsom genomskuret. Det slår 70 gånger i minuten, 4,800 gånger i timmen, 35,792,000 gånger på året; hvarje slag befordrar 44 gr. blod, 2,030 gram i minuten, 132 kilogram i timmen och 58 1/2 centner på en dag. Kroppens hela blodmassa passerar på 3 minuter genom hjärtat, och våra lungor innehålla i normalt tillstånd 5 liter luft. I medeltal andas vi 1,500 gånger i timmen, under hvilken tid vi förbruka 300 liter luft. Huden består af 3 lager, hvilkas tjocklek är från 6 till 3 millimeter; hvarje kvadratcentimeter hud innehåller 12,050 svettör eller porer, och dessas hela längd i kroppen uppgår till 50 kilometer.

Skördetiden på olika trakter af jorden.

Skörden på olika trakter af jorden är naturligen väsentligen olika och till den grad, att nästan ingen dag af året förgår utan att spannmål skördas någonstades på jordklotet.

Se här en tabell öfver skördetiden i olika land:

Januari. Australien, Nya Zeeland, Chile, La Platastaterna, Brasilien.

Februari—Mars. Britiska Indien, Öfre Egypten.

April. Mexiko, Egypten, asiatiska Turkiet, Persien, Syrien, Mindre Asien, Kuba.

Maj. Norra Afrika, Central-Asien, Kina, Japan, Texas och Florida.

Juni. Kalifornien, Spanien, Portugal, Italien, Grekland, Oregon, Louisiana, Alabama, Georgia, Kansas, Colorado, Missouri.

Juli. Rumänien, Bulgarien, Ungern, Österrike, Frankrike, södra Ryssland, Nebraska, Minnesota, Nya England, Öfre Kanada.

Augusti. England, Belgien, Holland, Tyskland, Danmark, Polen, öfre Kanada, Manitoba, Columbia.

September. Norra Kanada, Skottland, Sverige, Norge.

Oktober. Norra Ryssland.

November. Para, Sydafrika.

December. Kirina.

Middel mod stærk Hoste. Som et udmærket Middel mod stærk Hoste anbefales i Kop varm stærk The med Ingefær og en Eggblomme udvort med ca. 1/2 Spisestub Sukker. Det tilberedes paa følgende Maade: Paa Thepotten kokes foruden The et Stykke Ingefær saa stort som det hederste Led af en Tommelfinger og koges sammen med Theen. Naar denne er stærdig, tilføjes Eggblommen. Denne Drik skal nydes saa varm som mulig og helst om Aftenen, umiddelbart før man gaar til sengs. Allerede efter den første Kop vil man merke Lindring, og efter et otte have nydt 3-4 Kopper vil selv den stærreste Hoste være forsvunden.

Om at gløde frodne Poteter spistlige.

(7711). Kan De give mig Oplysning om der kan gjøres noget ved frodne Poteter, saa de kan blive nogenlunde spistlige.

Poteterne bør lægges i iskoldt Vand og langsomt optines i balle. Ved Jvænet, som bore er et Par Grader varmere end de frodne Poteter, uddrages Røden langsomt, idet der omkring hoes: Potet danner sig en tynd Skorpe, som lidt efter lidt smelter. Dermed uddrages en stærk og slufertig Temperatur-oerengang, som vilde virke skadelig og sprænge Poteten. Man kan ogsaa forbedre de frodne Poteter ved at henlægge dem paa et varmt Sted i nogle Dage, før de benyttes. Da forsvinder den sydlige Smag. Man maa altid spise Poteterne straks efter at de er optinede, ellers gaar de hurtig i Forraabneise.

Middel mod Gaarets Affalden.

Lagerne har været meget uenige om, hvad der egentlig forarsager Gaarets Affalden. Nogle mener, at den Raar i Forbindelse med Fejl i Ernæringen paa Grund af Forstyrrelse i Nervesystemet, medens andre hæver, at Sygdommen er forarsaget ved en Mikrobe, der overføres ved Smitte. Lo franke Mikroskop har oplyst Undersøggelsen, som bekræfter den hidværende Antagelse. De har omhyggelig undersøgt Sygdommen i over 100 Tilfælde og i samtlige forekommet en Mikrobe, en Mikrole, som lever i Hudens Stimulerer. Det har endog lykkedes dem at byde denne Mikrobe, og ved at overføre den paa Hunde og Hæer har de fremdragt Gaarets Affalden paa samme Maade som hos Mennesket. De har videre forsøgt de Midler, som kun virke ødelæggende paa Mikroben, og fundet, at Terpentint har denne Virkning. En passende Blanding af Terpentint i Toilettsagerne skulde saaledes være et godt forebyggende Middel mod Gaarets Affalden.

Allmänna förhållningsregler mot koleran.

De förenade rikenas generalkonsul i Petersburg har till kommerskollegium insändt ett exemplar af »S:t Petersburgs Zeitung», hvori finnes intagna Åskilliga regler för allmänheten för att undgå kolerafarsoten, hvilka här i öfversättning meddelas.

Hur skall man undvika smittan?

1) Koleras smittämne utbreder sig endast genom den sjukas afsöndringar vid uppkastning och diarré. Till följd häraf är den friska människan icke underkastad smitta genom beröring med en kolerasjuk eller genom den sammans närhet vid inakttagande af försiktighetsmått. Dylika försiktighetsmått äro hufvudsakligen ett regelbundet och försiktigt lehnassätt och inakttagande af största renlighet och snygghet. Därför är det nödvändigt att under koleratiden sörja för klädernas och tvättens renhet, att så ofta som möjligt tvätta ansiktet och händerna med tvål, i synnerhet före måltiderna och efter beröring med sjuka; äfvenså bör man undvika att äta i rum, i hvilka kolerasjuka besinna sig.

2) Undvikande af hvarje utsväfning och utmatning bör inakttagas. Nödvändigt är att inakttaga måttlighet i mat och dryck och att akta sig för att gå hemifrån på fastande mage.

3) Förkyllning bör man undvika, då däraf lätt uppstår diarré, och måste man hära en efter vädret lämpad torr och varm klädedräkt; det är lämpligt att hära ullstrumpor och en ylle- eller flanel linda; att ligga på marken, i synnerhet på magen, bör man noga undvika.

4) Under koleratiden böra omogna frukter, skämda vegetabiliska- och kött-rätter samt drycker af dålig kvalitet undvikas. I allmänhet får man icke äta något, som varit utsatt för flugor och dam eller legat under en längre tid och icke mer är färskt eller frikt. Skadliga kunna under denna tid vara feta, råa och kalla, öfver hufvud alla svårsmälta fidoämnen och allt, som redan fört visat sig skadligt för magen; skada kunna: råa frukter och grönsaker, surkål, kallt öl, rökt och örkt korf, fisk, salt fisk, ost, svamp, varmt och icke tillräckligt bakadt bröd. Mjölk får man endast dricka uppkokt, och kan denna, äfven uppkokt, vara skadlig för den, som ej är van vid mjölk. Näst är det att endast äta färsk, kokt mat och häst hemna.

5) Den alla bästa drycken är uppkokt och sedermera afsvafadt vatten eller te med en ringa tillsats af vin eller konjak. Okokt och orent vatten bör äfven vid största törst undvikas. Man bör icke stilla sin törst på en gång med stora kvantiteter kalla drycker, i synnerhet icke, om man är varm eller utmattad efter längre tids rörelse eller arbete. Ett glas vin eller brännvin till maten är för dem, som äro vana därvid, nyttigt, förtärande af dessa dryc-

ker i öfvermått mycket skadligt. Att bada i det fria är endast tillåtet under inakttagande af den största försiktighet men för dem som icke äro vana därvid, obetingadt skadligt.

6) Under koleratiden bör man söka lott för hvarje, äfven den obetydligaste oordning i utmatningen. Man bör inakttaga försiktighet vid användandet af afförande och kräkmedel; bäst är att genast tillkalla läkares hjälp.

7) I kolera insjukna hufvudsakligen personer som föda sig dåligt och bo i smutsiga bostäder, därför måste man i synnerhet sörja för bättre föda, ren luft, beständig snygghet i rummen, gårdarne, källarne, asträderna samt i sophögar och utloppskanallerna.

8) Man måste ständigt hafva för ögonen, att kolera i de flesta fall hos en frisk människa icke uppträder plötsligt, utan att nästan alltid en, två eller flere dagar före sjukdomens utvort inställa sig diarré och andra symptom. Det allmännaste förhådet för kolera är diarré. Därför är det under koleratiden af absolut vikt att icke försumma hvarje äfven det obetydligaste anfall af diarré utan genast rådfråga läkare.

9) I fall, oaktadt alla försiktighetsmått, diarré, törst, illamående och andra misstänkta symptom dock visa sig, så bör den sjuke genast vända sig till en läkare och i afvaktan på dennes ankomst vidtaga nedan upptagna åtgärder.

Hur kolera-patient bör skötas.

1) Man måste genast upphöra med hvarje sysselsättning och lägga sig till sängs, ingenting förtära utan försöka att hålla sig så varm som möjligt. Vid smärlor och kramp i underlivet bör man lägga på påsar med uppvärmd hafve, kll eller varm aska, hvilka mildra dessa lidanden och uppvärma den sjuke. Likaså kan man äfven lägga på senapsdog och taga ett varmt bad.

2) Den sjuke måste dricka varmt, icke starkt te eller ett uppkok på kamomill eller pepparmynta, hvarvid det icke skadar att tillsätta en tesked starkt vin, rom, konjak eller brännvin.

3) I fall genom dessa medel före läkares ankomst ingen lindring uppstår, så är det nödvändigt att taga in antikolera-droppar.

4) I fall uppkastning eger rum, bör man svälja små isstycken eller dricka kallt seltersvatten.

5) Om kramp inställer sig, är det nödvändigt att rifva kroppen med en duk, ett stycke flanel eller en mjuk borste.

6) Den kolerasjukas uttömmingar böra uppsamlas i ett kärl, i hvilket smittämnet förtärande medel hafva hållas i så stor mängd, att den sjukas uttömmingar bestå af de sammas.

Efter kolera-anfallens försvinnande är det nödvändigt att vara mycket försiktig i mat och dryck och endast äta de allra minsta kvantiteter, lätt föda (te, hafresoppa m. m.).

Hustru, Fru, Gemål.

När man gifter sig af kärlek, blir det man och hustru: när man gifter sig för bekvämlighets skull, blir det herre och fru; och när man gifter sig af »konvenans», blir det gemål och fru gemål. Man älskas af sin hustru, skonas af sin fru och fördrages af sin gemål. Man har hustrun för sig själf, frun för sina gäster och gemålen för världen. Man finner sig i allt med sin hustru, lämpar sig efter omständigheterna med sin fru och arrangerar sig med sin gemål. Hushållningen besörjes af hustrun, huset af frun och tronen af gemålen. Blir man sjuk, skötes man af hustrun, besökes af frun, och gemålen frågar, hur man mår. Man går ut och spatserar med sin hustru, promenerar med sin fru och gör partier med sin gemål. All sorg delar hustrun, penningarne delar frun och glädjen gemålen. Hustrun är barnens moder, frun deras väninna och gemålen presenterar dem i salongen. När man dör gråter hustrun, klaggar frun och gemålen bär sorgdräkt.

Sverige-Kina-Japan pr järnväg.

Direktören för ryska järnvägsföreningen har tillställt de förnämsta järnvägsförvaltningarna i Europa och således äfven svenska statsbanornas styrelse en rundskrifvelse om inrättandet af direkt snälltågsförbindelse från mellan- och väst-Europa öfver sibiriska järnvägen till Kina och Japan, hvilken ställer i utsikt en snabbare förbindelse äfven för oss med ^{den} östern.

Detta år skall den kinesiska östbanan i hela sin utsträckning öppnas för trafik. Denna nya linje torde få anses vara af alldeles särskild betydelse om man tar i betraktande, att de nationalekonomiska intressenas fortgående utveckling bringar Europas handel och industri i allt rännare beröring med Kinas och Japans handel och industri, samt att en direkt förbindelse med Ostasien kommer att utöfva ett stort inflytande på persontrafiken. Den nya befordringsvägen, som därigenom fullbordats, är att föredraga framför sjövägen såväl med hänsyn till resans behag och snabbhet som med hänsyn till biljettprisens storlek.

Enligt de nu befintliga tarifferna skola kostnaderna för resan genom Sibirien, inklusive kost, uppgå till & 1:a klass cirka 1,067 fr., i 2:a klass 881 fr. Resan genom Sibirien blir alltså i 1:a klass omkring 674 fr. och i 2:a klass omkring 277 fr. billigare än resan sjövägen. Äfven för 3:a klass passagerare är resan genom Sibirien fördelaktigare, ty priset från Hamburg till Shanghai öfver denna väg är 267 fr., men sjövägen 621 fr.

